Susan Barrie

Patimile inimii

Colecția

Editura CONI

Coperta: VASILE SOCOLIUC

ISBN 973-9170-08-0

SUSAN BARRIE

PATIMILE INIMII

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

BUCUREŞTI 1993

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Lector: ANGELA VASILE

Colecţia: "EL şi EA"

CAPITOLUL I

Când a venit momentul ca Virginia să-şi ia rămas bun de la Lisa, în holul mare al clinicii, a reuşit, nu fără greutate, să pară veselă.

Lisa arăta atât de plăpândă! Ai fi zis că oboseala călătoriei o slăbise şi mai mult. Niciodată ochii ei negri nu păruseră atât de imenşi pe chipul ei palid. Cu toate acestea, conturul ferm al buzelor indica o voinţă intactă.

Cu inima strânsă, Virginia i-a promis cu căldură:

- Vin să te văd mâine şi îţi aduc şi nişte ziare şi cărţi să citeşti. Am întâlnire cu doctorul Hanson şi cred că mă va lăsa să te văd după-amiază.

- Petrecere frumoasă la cină, astăseară. Pune-ţi rochia bleu când cobori la masă, i-a spus Lisa surâzând.

Virginia a făcut un efort pentru a-i răspunde şi ea cu un zâmbet.

- Sunt atât de obosită, încât voi cere să mi se aducă mâncarea în cameră; cât despre

tine, sper că vei mânca tot ce ți se va da. Noapte bună, Lisa.

A ieșit și a luat un taxi pentru a se întoarce la hotelul *Milano*. Admirabil situat, hotelul avea vedere spre lacul pe care soarele la asfințit începea să-l acopere de sclipiri aurii. Noaptea de primăvară era plăcută și suprafața apei nu avea nici o încrețitură. Virginia s-a instalat pe balconul mic al camerei ei, pentru a admira mai bine peisajul.

- Ce diferență, față de locuința de la Cromwell Road, din Londra.

Când Virginia și sora ei Lisa părăsiseră aeroportul din Londra, cădea o ploaie rece și primăvara părea destul de îndepărtată. Dar aici, pe malul acestui lac elvețian, exploda deja peste tot. Cât de minunată trebuia să fie vara în acest decor înflorit, cu lacul liniștit și munții cu crestele lor înzăpezite!

Virginia și-a ridicat ochii spre cerul senin, plin de stele și degetele i s-au crispat pe balustrada balconului. Dea domnul să reușească operația Lisei!...

Fusese necesar să vină până în Elveția pentru a găsi un chirurg care să-i dea speranțe Lisei! Virginia trebuia să se întâlnească cu el a doua zi de dimineață la orele unsprezece; fără îndoială o va vedea pe Lisa înainte.

Dacă operaţia eşua, Lisa nu va mai putea cânta niciodată la pianul care rămăsese tăcut de la accidentul de acum zece luni şi ea va continua să ducă această existenţă de persoană pe jumătate moartă, care producea mari îngrijorări familiei.

Pentru Lisa, muzica nu reprezenta numai un lucru serios, ci era pur şi simplu viaţa ei. La cincisprezece ani, se hotărâse să devină pianistă de concert şi la douăzeci de ani proiectele ei erau angajate ferm în acest domeniu. Părinţii Lisei recunoşteau în ea un geniul muzical? şi nu făcuseră ei oare totul pentru reuşita ei? Erau convinşi că numele Lisei Holt va deveni celebru. Primul recital al fiicei lor îi recompensase imediat pentru anii lor de sacrificiu şi de muncă. Steaua tinerei artiste se ridica, luminoasă, fermecătoare, pe firmamentul artiştilor. Lisa era sclipitoare, remarcabilă. Şi pe deplin fericită.

Până în seara când taxiul care o ducea acasă, pe Cromwell Road, a fost sfărâmat într-un accident rutier.

Când s-a ştiut că Lisa va trăi, toată lumea s-a întrebat însă în ce stare... Şi-a revenit încet, încet s-a deprins din nou să-şi folosească membrele, cu excepţia mâinii drepte, care a rămas paralizată. Constituia o

tragedie pentru o artistă ca Lisa, consumată de o ambiţie devorantă.

Apoi, a intrat într-o succesiune disperată, toate tratamentele posibile fiind încercate în zadar. Să trăiască astfel, pentru Lisa însemna să nu trăiască deloc.

Ochii ei, atât de mari pe chipul ei micuţ, îşi pierduseră strălucirea. Graţia părea să fi părăsit acel corp şi surâsul ei era încărcat de amărăciune. S-ar fi lăsat pradă morţii dacă, într-o zi, un specialist nu i-ar fi vorbit despre un mare chirurg elveţian, capabil să redea viaţa şi supleţea degetelor ei imobile.

Virginia şi-a elaborat gândurile triste şi a plecat de pe balcon pentru a se îmbrăca înainte de a coborî la cină. Deşi era obosită, suferea prea mult de solitudine pentru a lua masa singură în cameră. Ca să-i facă plăcere Lisei, a îmbrăcat frumoasa rochie bleu, unica ei ţinută care ştia că-i vine foarte bine.

Cu patru ani mai mare decât sora ei, Virginia nu îi semăna deloc. Ochii cenuşii şi trăsăturile fermecătoare ale fizionomiei purtau pecetea blândeţii. Tenul ei avea culoarea pastel a florilor de măr şi părul şaten părea pudrat cu aur.

Nasul nu avea acelaşi desen clasic ca al Lisei şi gura plină nu purta amprenta unei voinţe ferme.

Virginia n-ar fi putut face faţă tuturor încercărilor pe care le suferise Lisa pentru a-şi realiza ambiţia. De fapt, nu era deloc ambiţioasă. Dar depăşise douăzeci şi cinci de ani şi se întreba uneori care avea să fie viitorul ei...

Cu toate că Lisa era bolnavă, ea pusese la punct toate detaliile voiajului lor, primul pe care cele două surori îl întreprindeau fără părinţii lor.

Expediţia îl solicitase serios pecuniar pe bietul domn Holt. Mai ales că Lisa nu beneficia de ajutor social în străinătate. Iar Virginia renunţase la postul ei de secretară pe lângă un notar, pentru a o însoţi pe bolnavă. La care se mai adăugau şi cheltuielile de sejur. Ori, Lisa insistase ca sora ei să profite, cel puţin câteva zile, de luxul unui mare hotel. Mai târziu, vor fi nevoite să caute un loc mai modest.

În plus, în familie mai erau încă doi fraţi, care nu-şi terminaseră încă studiile.

Dar toţi ar fi făcut orice sacrificiu pentru a-i da Lisei o şansă să-şi reia cariera întreruptă.

Când Virginia a coborât în holul strălucitor luminat, s-a simţit puţin

deplasată în mijlocul acestei mulţimi elegante care se înghesuia acolo, deşi se aflau în afara sezonului.

Şeful de sală a aşezat-o la o măsuţă adăpostită de priviri de o plantă mare verde, cu frunze late.

Tânăra fată a încercat să utilizeze cele câteva noţiuni de franceză şcolară pentru a comanda meniul, dar chelnerul i-a răspuns surâzător într-o engleză impecabilă, ceea ce a făcut-o repede să se simtă în largul ei.

În felul acesta, Virginia putea să-i observe pe îndelete pe ceilalţi oameni fără să fie văzută. A remarcat astfel, la o masă apropiată, două perechi care păreau foarte importante după consideraţia pe care o manifesta personalul. Una dintre femei, o fiinţă fermecătoare, foarte elegantă şi plină de sex-appeal, se adresa însoţitorului ei cu mult şarm şi surâsuri strălucitoare. Părul blond minunat era răsucit în cozi dese, care îi încununau capul. Bărbatul, care se înclina curtenitor spre ea, era îmbrăcat cu o eleganţă sobră şi perfectă. Virginia i-a admirat profilul de medalie, cu nasul drept, buzele cărnoase şi bărbia autoritară. Cu ei se găsea o pereche ceva mai în vârstă a cărei înfăţişare era la fel de rafinată.

După părerea Virginiei, era vorba de nişte logodnici însoţiţi de părinţii unuia

dintre ei. Din bateria cu gheaţă se ivea o sticlă de şampanie.

Sărbătoreau oare chiar logodna?

Îndată ce a terminat de mâncat, Virginia s-a ridicat, hotărâtă să stea numai o jumătate de oră în salon, înainte de a se urca să se culce. În momentul în care se apropia de uşă, tocmai soseau din sens opus doi tineri blonzi cu alură de oameni de munte, care, fără s-o observe, au împins cu bruscheţe uşa laterală. Virginia a fost lovită violent în frunte şi s-a clătinat, în timp ce i se părea că toate luminile sălii i se învârteau în jur.

Cei doi vinovaţi au scos o exclamaţie de consternare şi s-au aruncat spre ea s-o susţină.

- Oh, domnişoară, a rostit unul dintre ei, scuzaţi-ne. V-aţi lovit rău?

- Nu, nu, sunt numai ameţită.

Virginia a încercat să zâmbească pentru a-i linişti, deşi se simţea oribil. Palidă complet, s-a cramponat cu disperare de mânerul uşii.

Unul dintre tineri se pregătea să-i ofere braţul pentru a o conduce în salon, când a fost ferm dat la o parte de necunoscutul pe care Virginia îl remarcase la masa vecină cu a ei. Luând-o de talie, a condus-o la un fotoliu, unde ea s-a aşezat imediat. A ex-

aminat-o un moment, înainte de a-i vorbi într-o engleză perfectă.

- Nu vă neliniştiţi, spuse grav.

L-a apucat de încheietura mâinilor lui viguroase şi s-a simţit imediat mai bine. În mod curios, luminile au încetat să-i mai joace în faţa ochilor. Şi obrajii şi-au recăpătat culoarea, în timp ce bâiguia:

- A fost greşeala mea. Am... ar fi trebuit să mă uit în faţă. Tinerii aceia nu sunt vinovaţi cu nimic, cu adevărat.

Aceştia din urmă, care tocmai veniseră lângă ea, au copleşit-o cu scuze într-un limbaj în care se amesteca engleza cu germana. Din nou, seducătorul necunoscut i-a îndepărtat cu un gest ferm, în timp ce un picolo aducea un pahar pe care el îl comandase. I l-a întins Virginiei, care a avut instictiv o mişcare de recul.

- Beţi, vă va face bine! i-a impus el pe un ton ce nu admitea replică.

Ea a ascultat şi a fost cât pe aci să se înece. Era un alcool foarte tare. Dar s-a simţit pe loc reconfortată.

În acest timp, bărbatul continua să se ocupe de ea şi cu degetele lui uşoare îi masa craniul, în căutarea unui cucui sub buclele ei mătăsoase. A privit-o surâzându-i.

- Cred că vă va durea puţin, timp de câteva zile. O să vă dau o pomadă pentru a

vă calma durerile. Acum ar fi potrivit să vă urcaţi în cameră.

- Da, într-adevăr, a recunoscut Virginia.

- Vă veţi simţi mai bine mâine dimineaţă.

- Sper!

- Sunt sigur că aţi început să vă simţiţi deja mai bine, nu?

A încercat o emoţie stranie sub privirile lui pătrunzătoare şi a răspuns, murmurând:

- Da, mult mai bine.

Fără îndoială că el îi găsea răspunsurile laconice şi puţin stupide, dar se mai afla încă sub impactul acelui accident care, adăugat oboselii drumului şi emoţiilor zilei, o lăsa puţin descumpănită.

- Dacă doriţi, pot să vă conduc până la camera dumneavoastră, i-a propus el, văzând-o că ezită.

- Nu, mulţumesc. Mă duc singură.

Nu prea ştia cum să-i mulţumească pentru atenţiile faţă de ea. Probabil că era medic... Rămăsese cufundată în gânduri, când, precedată de un parfum deosebit, superba necunoscută s-a apropiat de ei.

- Pot să vă ajut? Bolnava ta profită cum trebuie de îngrijirile tale, Francis? s-a interesat ea pe un ton suav.

Virginia a ridicat capul şi a întâlnit ochii de un albastru extraordinar de strălucitor ai acelei femei, a cărei frumuseţe o remarcase.

- Vă mulţumesc... a intervenit fata. Mă simt deja mai bine. N-a fost decât un mic accident. Sunteţi bun să mă conduceţi până la cameră?

Bărbatul s-a îndreptat imediat şi a ajutat-o să se ridice. Se mai clătina încă puţin şi genunchii îi tremurau. El a susţinut-o când a făcut câţiva paşi, sub privirile ironice ale celeilalte femei, care îi recomandă totuşi cu o voce blândă:

- Nu întârzia prea mult, Francis. Nu uita că suntem aşteptaţi de familia Von Loon. Şi cum nu vă sunt de nici un folos...

- De acord, mulţumesc, Carla, a răspuns bărbatul peste umăr.

Virginia s-a întors spre el şi a încercat cu timiditate să-şi exprime gratitudinea:

- Aţi fost foarte amabil...

- Cu plăcere, era foarte firesc.

Uşa ascensorului s-a închis între ei.

Ajunsă în camera ei, la etajul trei, Virginia a simţit dintr-odată povara oboselii. Subit, a început s-o doară groaznic capul. S-a dezbrăcat, nu fără greutate şi s-a lăsat să

cadă în pat, cu un oftat de uşurare. Era atât de confortabil aşezată, încât a adormit imediat, fără să se mai gândească măcar să stingă lumina.

în curând

În curând

În curând

TEST DE FIDELITATE

Concurs cu premii

Concurs cu premii

Concurs cu premii

CAPITOLUL II

Virginia a rămas foarte contrariată când s-a trezit foarte târziu a doua zi de dimineaţă. Presată de ora întâlnirii cu doctorul Hanson, n-a avut măcar timp să bea o ceaşcă de cafea. Bineînţeles, şi mai puţin, să facă cele câteva cumpărături promise Lisei.

Aşezată în sala de aşteptare, a admirat ornamentele sobre: pereţii albi erau împodobiţi cu acuarele frumoase şi un vas splendid de Delft trona pe o mobilă veche de stejar.

Când a pătruns în cabinetul de consultaţii al medicului, a rămas pironită locului de uimire: l-a recunoscut pe cel care se ocupase atât de atent de ea cu o seară înainte.

El a surâs de stupefacţia ei.

- Vă rog aşezaţi-vă, domnişoară Holt. Ce vă face capul în dimineaţa asta? s-a interesat el amabil.

- Oh, mai bine, mult mai bine!

Şi-a trecut mâna prin păr şi a adăugat:

- Cucuiul mai doare încă, dar am dormit atât de bine, încât nu i-am acordat prea mare importanţă.

- E perfect. Aţi avut un şoc, însă v-am spus atunci că va fi mai bine astăzi!

I-a aruncat o privire admirativă.

Ea purta un taior şi o bluză alb-gălbuie. Soarele, care pătrundea din abundenţă în cameră, forma în părul ei mii de reflexe aurii şi tenul ei părea şi mai proaspăt la lumina zilei.

- Vă întrebaţi dacă ştiam cine sunteţi, ieri seară, nu? a continuat el. Ei bine, nu ştiam, însă m-am informat la recepţie.

I-a întins o tabacheră de argint cu ţigări şi bricheta aprinsă. Ea a surprins o sclipire de amuzament în ochii lui negri. A reluat:

- Mi se pare că sunteţi mai tânără decât sora dumneavoastră, domnişoară Holt.

- Nu, sunt mai mare decât ea cu patru ani. Însă Lisa ia viaţa atât de în serios şi de la accident a pierdut plăcerea vieţii, de aceea pare mai mare.

În realitate, Virginia se grăbea să vorbească de mezina ei cu chirurgul şi inima îi bătea să-i rupă pieptul, în aşteptarea verdictului lui. Nu îndrăznea să-l întrebe, dar anxietatea i se citea pe chip.

Conştient de aşteptarea ei, doctorul Hanson a luat o figură gravă şi, plecând ochii pe birou, a început să se joace involuntar cu stiloul. Virginia i-a remarcat mâinile

frumoase, cu degete prelungi, din care se degaja o impresie de forţă şi îndemânare.

El a fost acela care a angajat conversaţia asupra subiectului arzător:

-Dacă înţeleg bine, sora dumneavoastră nutreşte ambiţia de a deveni pianistă de concert?

- Era ţelul ei, de fapt... înainte...

Doctorul Hanson a ridicat capul şi s-a uitat adânc în ochii ei.

- În cazul în care nu va fi în stare să-şi realizeze acest proiect, credeţi că ar refuza să ia în considerare orice altă profesie, din care va lipsi muzica? E tânără: s-ar putea gândi să se căsătorească...

- Mă îndoiesc că Lisa s-ar putea gândi la altceva decât profesia ei de pianistă.

- Adevărat? Ambiţia e o trăsătură generală a familiei?

- Nu, sigur că nu!

Sub privirile perspicace ale doctorului, Virginia s-a îmbujorat uşor.

- Nu avem pe nimeni extraordinar în familie, i-a explicat ea în grabă. Acesta trebuie să fie motivul pentru care suntem atât de mândri de Lisa... extrem de mândri!

Ea l-a implorat din ochi, înainte de a continua.

- Doctore, există cea mai mică speranţă în ce-o priveşte? Sunt şanse să reînceapă

într-o zi să cânte la pian, dacă vă decideţi s-o operaţi?

- Domnişoară, o să fiu sincer cu dumneavoastră. Sunt sigur că voi putea să-i redau surorii dumneavoastră evasi-mobilitatea mâinii drepte. În ceea ce mă priveşte, marja de incertitudine şi riscurile eşecului sunt minime. Însă este cu totul altă problemă să ştiu dacă, odată în posesia capacităţilor fizice, va deveni o mare artistă. Va fi capabilă să cânte din nou, asta e singura noastră certitudine. Poate pentru a deveni un excelent profesor de muzică. Dar, desigur, nu la asta visează ea şi nici familia ei.

Cu inima strânsă, Virginia a trebuit să recunoască că ambiţia Lisei se plasa la un nivel mai înalt. A încercat să-i descrie chirurgului caracterul atât de intransigent al muzicii ei: natura ei de neînfrânt, într-un corp plăpând, putea să înşele la prima vedere asupra realei ei personalităţi.

Doctorul Hanson o asculta cu atenţie, dar expresia chipului nu dezvăluia nici unul din sentimentele lui. În cursul carierei sale, a reflectat Virginia, trebuie să se fi confruntat cu cazuri mult mai tragice ca cel al Lisei. În realitate, aceasta nu rămăsese decât cu un handicap mic din accidentul ei, chiar dacă-i spulbera ambiţia vieţii. Cu toate acestea,

fata nutrea speranţa secretă că medicul va fi mişcat de tinereţea pacientei şi că va admira curajul ei excepţional.

Lisa profesoară de muzică, atunci când toată familia ei şi-o imagina stârnind entuziasmul delirant al melomanilor... nu!

Cu o voce scăzută, l-a întrebat pe chirurg:

- Şi speranţa dumneavoastră se limitează la atât?

- Câtuşi de puţin! Vom putea merge mult mai departe. Dar vroiam să vă înfăţişez o imagine realistă a situaţiei. În cel mai rău caz, sora dumneavoastră îşi va recăpăta folosinţa mâinii şi braţului drept, în momentul de faţă practic paralizate. O folosinţă normală. În cel mai bun caz, îşi va recupera utilizarea maximă a degetelor, ceea ce îi va permite să-şi reia activitatea artistică întreruptă, cu preţul a numeroase exerciţii de supleţe, bineînţeles.

- Oh! a exclamat Virginia, strălucindu-i ochii, incapabilă să mai zică altceva.

El s-a grăbit să-i tempereze entuziasmul.

- Dar, ţin să adaug - şi este imperios necesar - ea trebuie să-şi dobândească mai întâi un minimum de calm. Pentru moment, e întinsă ca o coardă de vioară. Va trebui s-o ţin în clinică una, două săptămâni, timp

necesar evaluării efectului pe care-l va produce asupra ei un repaus fizic, dacă nu şi moral perfect. De altfel, pe deasupra, aerul de aici îi va face numai bine.

Virginia a rămas o clipă consternată. Câte cheltuieli îi aşteptau în perspectivă! Toţi de acasă spuseseră că sejurul în Elveţia va fi scurt...

Doctorul Hanson o examina cu acea francheţe care o jena şi o tulbura în acelaşi timp.

Nu-i prea plăcea să-i întâlnească privirea, într-atât se temea că ar putea să-i citească gândurile.

- Presupun că veţi rămâne lângă ea? s-a interesat el.

- Bineînţeles! I-am promis asta şi, de altfel, nici n-aş putea suporta ideea de a o părăsi.

- Atunci, rămâneţi în aceeaşi cameră de hotel?

A ridicat capul, vrând să nege.

- E prea costisitor. Va trebui să caut un loc mai modest.

- Înţeleg.

A rămas pe gânduri un moment, apoi şi-a îndreptat din nou privirea sinceră spre ea.

- În acest caz, aş putea să vă ajut... dacă doriţi, bineînţeles.

- V-aş fi recunoscătoare, deoarece nu cunosc pe nimeni aici şi nici nu vorbesc limba.

- Sunt sigur că vă veţi descurca perfect cu franceza pe care aţi învăţat-o la şcoală. Totul va merge spre bine, o să vedeţi. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, am o dimineaţă foarte încărcată. Cu toate acestea, vă voi însoţi până la hotel, dacă îmi permiteţi.

Luându-şi rămas bun, i-a recomandat să-i ridice moralul surorii ei şi să o convingă de succesul operaţiei.

După-amiază, Virginia a dat fuga să o viziteze pe Lisa. Cum a văzut-o, a descoperit o licărire de spaimă în ochii ei.

- Ei bine, l-ai întâlnit pe doctorul Hanson? Şi ce ţi-a spus? a întrebat-o Lisa imediat.

Sora mai mare s-a grăbit s-o liniştească.

- Totul e bine, Lisa, şi e convins că va reuşi. Însă cu o condiţie foarte importantă: trebuie neapărat să te relaxezi, să te eliberezi de anxietate. E singura ta modalitate - indispensabilă - de a-l ajuta. Altfel, nu poate să întreprindă nimic.

Vorbind, Virginia contempla peisajul admirabil care o fermeca, la fel ca şi în ajun. Totuşi, o pâclă slabă acoperea suprafaţa lacului şi soarele părea că străluceşte printr-un fluid uşor. Pe cerul de un albastru palid şi liniştit, pluteau câţiva nori timizi.

Lisa îşi luase un aer meditativ.

- Da, doctorul Hanson mi-a făcut aceleaşi recomandări. Dar în loc să mă examineze, mi-a glorificat meritele ţării sale, pe care pare să o iubească enorm. Mi-a descris primăvara şi vara de aici, care se pare că sunt încântătoare. În plus, l-am găsit foarte sigur pe el, pe plan profesional.

- Aceasta e indispensabil pentru a crea încredere pacienţilor săi.

- Într-adevăr. Se pun atâtea speranţe în el...

Văzând-o pe Lisa că se posomorăşte, Virginia s-a hotărât să schimbe subiectul.

- În orice caz, ai deja o mină mai bună şi obrajii puţin roz.

- Evident! Am fost instalată pe acest şezlong de pe terasă şi aerul e atât de tare încât ar fi de mirare ca faţa mea să nu se coloreze puţin. Dar Virginia, spune-mi, a mai zis doctorul Hanson ceva?

Aceasta din urmă s-a întins la soare, înainte de a răspunde pe un ton lejer:

- Nu, nimic important. E sigur de reuşită, cu condiţia ca tu să-l ajuţi, să uiţi de griji şi să profiţi la maximum de săptămânile pe care le vei petrece aici.

- Săptămâni! E imposibil!

- Oh, două sau trei, cel mult. Şi ai şansa să te afli într-un loc minunat.

- Şi tu? Nu vei mai putea rămâne la acelaşi hotel. Socotisem să stau cel mult cincisprezece zile!

- Nu te nelinişti! Încerc să mă cazez mai modest, poate chiar în pensiune la o familie elveţiană. Ar fi în orice caz mai ieftin şi mai agreabil pentru mine decât la hotel.

- Biata mea Virginia! s-a înduioşat sora ei. Mă tem că te vei plictisi teribil! Cel puţin, la hotel sunt oameni, mişcare. Nu eşti o femeie să te izolezi într-o cameră sordidă.

- De ce? Mă crezi atât de timidă? Sau timorată?

- Nu, dar eşti atât de feminină... şi foarte frumoasă!

- Nu mai vorbi prostii, ştii prea bine că sunt departe de a fi seducătoare.

- Din contră, semeni cu o eroină de roman, care îşi aşteaptă iubitul.

Virginia a izbucnit în râs.

- Aşteptarea riscă să se prelungească! N-am găsit încă sufletul potrivit... În orice caz, nu te nelinişti în privinţa mea pentru

perioada imediată, sunt încă în acel hotel luxos, unde viaţa mi se pare plină de atracţii şi oamenii fascinanţi. Acum te las să te odihneşti. Profită şi citeşte cărţile pe care ţi le-am adus: poveşti cu zâne elveţiene, traduse în engleză, bineînţeles, şi câteva reviste. Astea te vor ocupa până ce voi veni din nou să te văd, adică mâine după-amiază.

Cu aceste cuvinte, Virginia a sărutat-o cu dragoste pe sora ei şi a părăsit-o cu inima strânsă.

CAPITOLUL III

Două zile mai târziu, doctorul Hanson i-a telefonat Virginiei la hotel pentru a o ruga să-l primească, la ora ceaiului.

Când s-a prezentat, la fel de impecabil îmbrăcat, ea îl aştepta în salon. Tenul lui bronzat îi punea în evidenţă strălucirea intensă a ochilor.

Ieşită să facă cumpărături în cursul dimineţii, Virginia se lăsase tentată de un minunat corsaj de dantelă brodată atât de tipic vechilor costume din regiune şi rămas încă la modă. Bineînţeles, l-a găsit înspăimântător de scump, însă îi venea atât de bine şi se potrivea perfect cu fusta fin plisată şi vesta mică de lână bleu pastel. În plus, după o şedinţă la coafor, părul ei şaten strălucea ca mătasea.

Virginia a comandat ceai, fără să fie sigură că acest rit britanic făcea parte din obiceiurile doctorului Hanson - şi a aşteptat ca el să-i explice scopul vizitei sale. După ce a privit-o atent un moment mai lung, în tăcere, el s-a referit la acesta:

- Iată, m-am interesat să vă găsesc un loc unde să locuiţi şi care să vă convină.

Părea să considere ca pe ceva firesc ca ea să accepte hotărârea lui şi a continuat fără să se întrerupă:

- Cred că acolo vă veţi simţi mai bine. Mai mult, sora dumneavoastră va fi uşurată să vă ştie confortabil instalată.

Virginia a rămas interzisă. De ce se ocupă omul ăsta astfel de ea? Nu intra în atribuţiile lui de medic să o ajute pe tânăra fată în modul acesta.

El a păstrat tăcerea şi s-a mulţumit să-i ofere o ţigară şi să i-o aprindă.

- Mătuşa mea va fi încântată să vă primească, a reluat el, în cele din urmă. Casa ei e cu mult prea vastă pentru ea singură şi suferă uneori de singurătate: ştiţi, nu mai primeşte ca înainte! I-a plăcut întotdeauna să se înconjoare de tineri, încât îi veţi face un serviciu să-i ţineţi tovărăşie până când vă veţi întoarce în Anglia, cu sora dumneavoastră.

Virginiei nu-i venea să creadă urechilor şi n-a putut decât să bâiguie.

- Oh! Dar... n-aş putea să abuzez de o asemenea amabilitate... Şi apoi, mătuşa dumneavoastră nici nu mă cunoaşte!

- E adevărat, dar este ăsta un motiv pentru a-i refuza invitaţia? V-am spus: va fi

încântată să vă primească, numai dacă n-aveţi alte proiecte...

- Nu, n-am nimic prevăzut.

- Atunci poate că aveţi vreo obiecţie faţă de ideea de a sta la această bătrână?

- Desigur că nu! Sunt atât de mişcată... dar, în sfârşit, nu înţelegeţi... Cum aş putea accepta o ofertă atât de generoasă din partea unei necunoscute? a murmurat ea, roşie de jenă.

El a privit-o cu un aer amuzat şi i-a spus surâzând:

- Evident, dumneavoastră, englezii, aveţi o nevoie absolută de libertate. Aceasta ar implica chiar să o lăsaţi singură aici pe sora dumneavoastră, care are de altfel nevoie de prezenţa şi îmbărbătarea dumneavoastră...

Obrajii Virginiei s-au împurpurat de-a binelea. S-a forţat să-şi tempereze răspunsul:

- O, vă înşelaţi, vă asigur! Aş face orice să rămân lângă Lisa. Dar oferta dumneavoastră mă surprinde serios...

- Bine, pentru că v-aţi revenit din şoc, sunteţi gata să consideraţi această soluţie?

Vocea i se înduioşase şi ochii săi negri scânteiau de maliţiozitate.

- Deci, a continuat el, ce aţi zice să-i facem o vizită mătuşii mele? Va şti să vă convingă mai bine ca mine.

Virginia avea impresia că-şi bătea joc cu fineţe de ea, dar cum se sculase în mod hotărât, n-a putut decât să facă şi ea la fel. În ciuda manierelor lui politicoase, simţea la el o voinţă implacabilă şi ghicea că o înfruntare cu el ar fi în mod inevitabil sortită eşecului.

- Mă simt jenată că vă acaparez tot timpul, când sunteţi atât de ocupat, a protestat ea slab.

- Deloc. Se întâmplă că sunt liber acum, aşa că să ne grăbim.

A mers înaintea ei când au traversat salonul şi foaierul, pline de lume la acea oră. Când au ajuns la o limuzină neagră lungă, i- a deschis portiera cu galanterie.

Virginia a fost imediat captivată de frumuseţea peisajului. Era ora când crestele înzăpezite ale munţilor căpătau licăriri aurii, care se reflectau în apele liniştite ale lacului. În grădinile vilelor se găseau flori din abundenţă. Parterele şi boscheţii debordau de bougainvillaea violete, de liliac alb, de clematite mari, mov şi roz. Pe pantele culmilor se întindeau livezi împodobite de mulţimea florilor.

- Vă place aici? a întrebat-o pe neaşteptate doctorul Hanson, pe când mergeau în tăcere de câteva minute.

- O, da! Aproape că e prea frumos! Totul pare imaculat. Ai zice că magazinele şi casele sunt spălate în fiecare dimineaţă de o rouă miraculoasă. Presupun că puritatea aerului are rolul ei.

- E prima vizită pe care o faceţi în Elveţia?

- Da, în familia noastră nu prea există obiceiul să călătoreşti. Bineînţeles pentru că nu am dispus niciodată de mijloace materiale.

- Din câte înţeleg, sunteţi o familie foarte unită.

S-a oprit un moment pentru a-i permite să admire una din cele mai frumoase vile de pe malul lacului, înconjurată de o grădină de vis, care cobora într-o pantă lină până la un mic debarcader, unde o barcă se legăna pe apa transparentă.

- Este casa familiei Van Loon, i-a explicat el, plecând mai departe, încântătorii mei prieteni americani.

Puţin mai târziu, mătuşa doctorului Hanson, Héloise de Ravaz, îi aştepta într-un salon care i-a luat ochii Virginiei, prin luxul rafinat al mobilelor. Bătrâna doamnă trona acolo cu maiestuozitatea unei autentice

ducese. Chipul ei cu puţine riduri era aureolat de un păr alb. Împodobită cu bijuterii şi coliere de perle, purta o rochie somptuoasă de catifea şi părea că primeşte cea mai importantă dintre vizite.

- Bine ai venit, dragă Virginia! a exclamat ea, întinzându-i mâna, fără să se ridice şi fără să dea drumul bastonului ei de abanos.

Virginia avea să afle mai apoi că suferea de crize chinuitoare de reumatism, pe care nici nepotul ei nu putea să i le aline.

Aborda o înfăţişare radioasă şi i s-a adresat Virginiei pe un ton vesel.

- Sunt foarte fericită că Francis a reuşit să te convingă! Sper că ţi-ai adus toate bagajele, copila mea dragă. Nu mai e nevoie să te întorci la hotel.

Virginia a aruncat o privire pe furiş medicului şi a văzut un surâs ironic formându-se pe buzele sale. El s-a adresat cu amabilitate bătrânei doamne:

- Mai întâi, mătuşă Héloise, va trebui s-o convingi pe domnişoara Holt că e într-adevăr bine venită aici şi că nu te deranjează câtuşi de puţin. Ştii, e foarte indenpedentă, ca toţi britanicii. Va trebui să ţii cont...

- O, n-are importanţă! O să vedem mai târziu.

A examinat-o pe Virginia cu o privire aprobatoare şi a exclamat:

- Ce păr frumos ai, copila mea! Mi-l aminteşte mult pe al meu de odinioară... când nu era încă alb.

A tras de un cordon lung de mătase, ascuns lângă ea.

- O să bem un ceai şi o să stăm puţin de vorbă, ca să ne cunoaştem mai bine. Francis va fi liber şi se va duce la bolnavii lui sau va face ce va vrea, numai să ne lase singure.

Chirurgul a surâs cu indulgenţă, descoperindu-şi dinţii frumoşi şi a privit-o pe mătuşa lui cu o vizibilă afecţiune.

- E bine, accept să fiu trimis la ale mele fără să protestez. Îţi semnalez totuşi că domnişoara Holt a luat deja ceaiul în după-amiaza asta. Cu toate acestea, din câte mi se pare, englezii sunt foarte nesăţioşi.

- Să vă trimit bagajele aici, domnişoară Holt? Dacă doriţi, mă ocup şi de nota de plată la hotel şi o reglăm apoi între noi mai târziu.

Virginia a acceptat imediat, după cum avea să accepte invitaţia atât de amabilă a bătrânei doamne. Într-adevăr nu putea să se lase rugată prea mult, ca nu cumva să pară nepoliticoasă.

După ce a ascultat-o pe fată bolborosind timidă cele câteva cuvinte de mulțumire, mătușa Heloise s-a întors spre nepotul ei și a exclamat cu un aer triumfător:

- Vezi, Francis, am avut succes mai ușor ca tine!

Conversația lor a fost întreruptă de sosirea unei mașini, care s-a oprit chiar în fața terasei spre care dădeau ferestrele salonului. O femeie tânără, foarte elegantă, a coborât imediat.

- Uite, a sosit Carla, care vine să-și ia la revedere, a anunțat mătușa Heloise, întorcându-se spre Virginia. Carla are o voce minunată, pleacă în Italia, unde va da un recital la *La Scala*. După aceea va petrece câteva zile în Statele Unite.

Virginia nu pierdea din ochi chipul încordat și sumbru al lui Francis Hanson. Cum se schimbase de la sosirea Carlei! Părea extrem de contrariat.

Încerca anumite sentimente față de acea femeie? Îl întrista plecarea ei?

CAPITOLUL IV

Virginiei nu i-au trebuit mai mult de câteva zile pentru a se instala la doamna Ravaz şi să se simtă bine. Graţie gustului ei pentru lux şi confort, bătrâna doamnă ştia să primească perfect.

Obişnuită cu viaţa modestă din apartamentul familiei din Londra, Virginia a fost sufocată de splendoarea camerei care i s-a pus la dispoziţie. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Nu se mai sătura privind covorul verde şi perdelele de aceeaşi culoare, din mătase cusută cu fir, care acopereau geamurile largi. Unul dintre ele dădea spre un mic balcon şi grădina situată în spatele casei. O masă de toaletă încântătoare, un birouaş delicat, un şezlong confortabil: totul era prevăzut pentru a-i face şederea plăcută. Se gândiseră să-i pună şi nişte cărţi pe noptieră.

În prima dimineaţă, când s-a sculat, a apărut imediat un servitor cu o tavă. A sorbit cu plăcere cafeaua fierbinte şi a mâncat chifle calde cu dulceaţă de cireşe.

Virginia s-a temut că a dormit prea mult, însă Fanzi, tânăra fată în casă, a liniştit-o. Doamna de Ravaz servea totdeauna micul dejun în camera sa şi invitaţii făceau la fel.

- Doamna e atât de afectată de reumatismul ei, încât îi vine foarte greu să se deplaseze, i-a explicat ea.

- În acest caz, aş putea să propun s-o ajut: să răspund la scrisori, să fac nişte curse?

Fanzi a izbucnit în râs.

- Doamna va aprecia desigur oferta domnişoarei, însă mă îndoiesc că va accepta.

În mod evident, Fanzi o găsea încântătoare pe această tânără englezoaică, proaspătă şi delicată ca primele flori de primăvară. Servitoarea despachetase şi aranjase ea însăşi bagajele invitatei în şifonier.

Când Virginia s-a oferit s-o ajute, reacţia doamnei Ravaz a fost cea prezisă de Fanzi. A refuzat râzând veselă, însă i-a făcut totuşi o propunere.

- Ai putea să joci şah cu mine în fiecare seară: asta mi-ar face plăcere! Dacă nu ştii, te voi învăţa. Nepotul meu vine uneori pentru a juca câte o partidă cu mine, însă vrea mereu să câştige, nu e nostim!

Obiceiul a fost reluat repede: la căderea serii, când bătrâna nu mai aştepta pe nimeni, s-a apucat să joace şah cu tânăra sa prietenă în superbul salon mobilat în stil Empire. A acceptat, în cele din urmă, ca Virginia să-i facă unele servicii dimineaţa: câteva comisioane, schimbarea cărţilor la bibliotecă şi cumpărarea de mici fleacuri pe care le îndrăgea foarte mult. Într-adevăr, se împodobea cu funde, dantele, guleraşe, pe care scânteiau nenumărate bijuterii. Când primea lume, îi plăcea să se îmbrace într-o rochie de catifea neagră, care punea în valoare strălucirea diamantelor şi distincţia părului ei argintiu.

Printre obişnuiţii casei, se număra familia Van Loon, a cărei vilă şi grădină i-o arătase doctorul Hanson pe marginea lacului. Fata o găsea foarte simpatică pe Mary Von Loon, care i se părea tipic americană. Ochii ei exprimau uneori o uşoară melancolie, în ciuda bunei dispoziţii obişnuite. Fără îndoială, suferea de singurătate, soţul ei - un mare colecţionar de obiecte de artă - lipsea des mai multe luni, pentru a cutreiera lumea.

Cât despre Carla, Virginia nu a mai văzut-o din seara când şi-a luat rămas bun înainte de a pleca în Italia. O sărutase pe doamna Ravaz cu o mare demonstraţie de

afecţiune şi-i întinsese ambele mâini doctorului Hanson, cu un surâs seducător. Apoi o privise pe Virginia, cu perplexitate, prefăcându-se că nu o cunoaşte. În cele din urmă, exclamase:

- A, îmi aduc aminte, sunteţi victima uneia din acele brute de la Hotelul *Milano*! Ai luat-o sub aripa ta, s-o îngrijeşti, Francis?

- Câtuşi de puţin, draga mea Carla. Se întâmplă să fie sora Lisei Holt, una din pacientele mele, care aşteaptă să fie operată la clinică. Virginia nu vrea s-o lase singură. Pentru a evita hotelul, mătuşa Héloise a invitat-o la ea acasă, încântată de altfel de compania ei.

Carla i se adresase Virginiei pe un ton mai puţin amabil.

- Ai noroc, domnişoară Holt, această locuinţă oferă şi mai mult confort decât *Milano*.

- Da, într-adevăr, mi-am dat seama.

- Din păcate, nu mai e adevărat! a protestat imediat bătrâna doamnă. Odinioară, mă flatam că ştiu să primesc. Dar după două războaie şi câteva necazuri, mijloacele mele sunt mai limitate, şi mă mărginesc să doresc ca oaspeţii mei să nu vrea să mă părăsească prea devreme...

I-a adresat un surâs încântător Virginiei.

- Cât despre domnişoara Holt, sper s-o ţin mai multe săptămâni.

Carla se întoarse, ca şi cum subiectul n-o mai interesa. Îl luă de braţ cu tandreţe pe doctorul Hanson.

- Francis, dragul meu, ce bem în seara asta, pentru a sărbători plecarea? Aş dori ceva grandios, pentru că nu te voi vedea săptămâni întregi...

- Plecarea ta nu mă îndeamnă să mă distrez, a ripostat el, fixând-o cu duritate.

Privirea Carlei se domolise în câteva secunde.

- Ei bine, a insistat ea. Va trebui, totuşi, să ne distrăm.

- Serios? Cum vrei să suport o absenţă atât de lungă?

Ea i-a surâs cu indulgenţă, clipind din gene.

- Dragul meu, prefer sincer să suferi de absenţa mea, ştii doar. Contrariul nu m-ar bucura deloc.

- Şi, cu toate astea, nu intenţionezi să-ţi schimbi proiectele? s-a interesat el, atingându-i uşor obrazul cu un deget mângâietor.

- Nu, dragul meu, nici chiar pentru tine! i-a răspuns ea pe un ton fără replică.

Când au ieşit, doctorul Hanson i-a luat braţul pentru a o conduce la maşină, în timp

ce Virginia şi doamna Ravaz îi urmăreau din ochi pe fereastră. Bătrâna a suspinat şi a declarat ridicând capul:

- Cu siguranţă sunt o pereche frumoasă, dar...

- Sunt logodiţi? întrebă fata cu o voce şovăielnică.

- Nu, nu oficial, dar toată lumea crede că acest lucru nu va întârzia. Se cunosc de când erau copii şi Francis a protejat-o întotdeauna pe Carla. Ea îl adoră, dar... nu ştiu... a oftat ea din nou.

- Poate cariera ei de artistă reprezintă un impediment? sugerase cu delicateţe Virginia.

- E posibil... Presupun că va găsi până la urmă o soluţie.

Doamna Ravaz prefera vădit să schimbe subiectul.

- Nepotului meu nu-i plăcea deloc să te ştie singură la *Milano*. Ideea că stai la mine o să-l liniştească deplin.

- Sunt încântată, bolborosise Virginia.

Nu înţelegea prea bine de ce acest chirurg renumit, absorbit de exigenţele profesiei sale şi o aventură sentimentală care nu părea prea tihnită, mai avea timp să se intereseze de ea.

Două zile mai târziu, cu ocazia vizitei ei la clinică, Virginia a găsit-o pe sora ei în

mare conversaţie cu un tânăr necunoscut, nonşalant aşezat pe marginea balconului. De alură atletică, purta braţul drept în eşarfă. A remarcat imediat ochii lui albaştri şi părul blond cârlionţat.

Lisa a primit-o cu căldură pe sora ei mai mare.

- Virginia, îţi prezint pe Clive Maddison. Clive, sora mea.

- Încântat să vă cunosc, a spus el pe un ton amabil.

A plecat de unde era cocoţat cu o mişcare falnică şi Virginia nu s-a mirat de vigoarea mâinii lui, chiar dacă era stânga. Şi-a mişcat discret degetele pentru a se asigura că nu se sfărâmaseră!

- Şi dumneavoastră vă trataţi aici? s-a interesat ea cu aceeaşi politeţe.

- Numai câteva zile încă şi apoi mi se va da din nou drumul în lumea cea crudă.

Virginia a zâmbit în sinea ei. Tânărul era foarte seducător, a reflectat ea. El i-a împins un scaun şi s-a cocoţat din nou pe balustradă.

- Sunt vecin de cameră cu sora dumitale şi balcoanele noastre sunt lipite, i-a explicat el. De aceea, am crezut că e o idee bună să-i fac o vizită.

Lisa îl examina şi-i străluceau ochii. El s-a întors spre ea.

- N-am fost prea inoportun, sper, domnişoară Holt?

- Dimpotrivă. Prezenţa dumitale a avut asupra mea un efect tonic. Te simţi uneori singur aici şi să stai de vorbă cu un alt bolnav e foarte eficient pentru moral.

- Clive a avut un accident grav la schi şi a stat imobilizat mai multe săptămâni, i-a declarat ea surorii ei.

- O, îmi pare rău pentru dumneata! Dar mi se pare că este aproape restabilit...

- E adevărat, mă simt perfect. Dar ştii cum sunt medicii! Insuportabili, a conchis el cu umor.

- Mai rămâi în Elveţia sau te întorci în Anglia? s-a interesat Virginia.

- Nu am luat încă o hotărâre în privinţa asta. Mă gândesc să mă angajez ca instructor de tenis la un hotel în cursul verii. Însă nu ştiu dacă accidentul nu-mi va lăsa unele sechele. Oricum, voi avea nevoie să mă readaptez serios.

Când o infirmieră a adus ceai pe o tavă, el s-a ridicat cu un aer dezinvolt prefăcut.

- Ei bine, văd că eu nu am ceaşcă, o să mă retrag.

Spre marea surpriză a Virginiei, Lisa a reacţionat cu căldură şi obrajii i s-au colorat.

- Nu, nu pleca, te rog! sunt sigură că poate să-ţi aducă o ceaşcă şi pe Virginia n-o deranjează.

Infirmiera s-a scuzat cu bunăvoinţă, nu fără o licărire ironică în priviri. Nu părea deloc surprinsă de atitudinea frumosului tânăr.

- Mulţumesc, domnişoară, vă sunt nespus de recunoscător.

În timp ce se reîntorcea la doamna Ravaz, Virginia s-a tot gândit, profund mirată de comportamentul surorii ei. Lisa nu manifestase niciodată interes pentru genul masculin. Şi iată că-l ruga pe un necunoscut să ia ceaiul cu ea. I se părea de necrezut.

Chiar dacă era vorba de un băiat foarte simpatic şi seducător, chiar dacă-i era vecin, era, cu toate acestea, ceva extraordinar...

Editurile **ALCRIS** şi **CONI**

organizează începând cu anul 1994 semestrial câte un concurs dotat cu premii. Pentru semestrul I 1994 cititorii pot concura pentru:

- Un televizor color
- Un videopleyer
- Un dublucasetofon
- Zece casete video neînregistrate
- Zece casete audio înregistrate.

CAPITOLUL V

A doua zi dimineaţa, Virginia n-a putut să reziste tentaţiei de a se duce să facă câteva cumpărături în magazinele foarte elegante în care toate îţi atrăgeau privirile. A cumpărat o veioză minunată pentru Lisa şi câţiva metri de material pentru ea, din care îşi propusese să-şi confecţioneze o rochie. Ieşind de la magazin, l-a zărit pe Clive, care o aştepta pe trotuar.

Foarte degajat în costumul lui de flanel gri, i-a surâs amabil şi a exclamat:

- Bună ziua! Sper că ai mai păstrat puţini bani şi pentru altă dată!

Uluită, fata s-a înroşit şi a mărturisit precipitat:

- Magazinele elveţiene o să mă ruineze, însă nu le pot rezista.

L-a privit cu curiozitate, înainte de a-l întreba pe un ton uşor:

- Te-ai externat?

- În realitate sunt liber ca pasărea-n zbor. Pentru a-mi sărbători recucerirea independenţei, m-am instalat la *Milano*.

- Nu-i prea scump?

- Eh, da, dar sper să-l conving pe director să mă angajeze ca instructor de schi. Apoi, îmi voi găsi un loc mai modest până la începutul sezonului. Acum aş vrea să-ţi cer un serviciu.

A luat-o de braţ şi a condus-o în faţa vitrinei unei florării.

- Te duci s-o vezi pe sora ta astăzi?

- Da, am să-i duc ceva.

- Perfect, în acest caz îi vei adăuga şi un mic cadou din partea mea.

Un "mic cadou"! A început prin a cumpăra un buchet enorm de flori de seră exotice, apoi un coş de fructe apetisante, împodobit cu o panglică frumoasă, şi în sfârşit o cutie mare cu bomboane de ciocolată elveţiene, ornată cu o fundă enormă din satin. După care, a dus-o pe Virginia la un café-bar, instalându-se pe terasă.

Scandalizată de cheltuielile lui nesăbuite, fata nu s-a putut împiedica să-i reproşeze. Dar el s-a limitat s-o asculte cu un licăr de maliţiozitate în priviri. A adoptat un ton afectat pentru a-i spune:

- Când faci ceva, trebuie să faci bine. Îi prezinţi complimentele mele surorii tale şi urările mele sincere de însănătoşire grabnică şi totală.

- Lisa va fi contrariată de o asemenea extravaganţă.

- E o persoană remarcabilă: atât de curajoasă... Şi apoi, ghiceşti la ea o asemenea intensitate a vocaţiei. Ştiu că e dotată, că e un geniu pe plan muzical. Ştiu, de asemenea, că e gata să sacrifice totul pentru visul ei, pentru ambiţia ei mistuitoare.

- Aşa e. Aşa e Lisa. N-a suportat niciodată jumătăţile de măsură.

- Dacă... dacă operaţia nu reuşeşte, cum crezi că va reacţiona?

- Nici nu vreau să mă gândesc la o asemenea eventualitate.

- Ai, cu adevărat, încredere în chirurg, doctorul Hanson?

Virginia a reflectat un moment. Cum să-i explice lui Clive că avea o încredere totală şi instinctivă în acest chirurg pe care abia îl cunoştea?

Dar tânărul reluă deja:

- Dacă mă bazez pe experienţa mea, eu care îi datorez întreaga vindecare chirurgului, aş spune că numai el şi nimeni altul nu va putea s-o rezolve pe Lisa.

În acel moment, amândoi au remarcat în fluxul maşini or care treceau prin faţă, o limuzină mare neagră, pe care Virginia a recunoscut-o imediat şi care a încetinit în

faţa lor. Virginia l-a observat pe doctorul Hanson la volan şi i-a adresat un salut mic cu mâna. Însă el a lăsat impresia că n-o vede şi nu a răspuns.

Clive a constatat că Virginia roşeşte şi i-a propus o explicaţie pentru a-i diminua jena.

- Doctorul Hanson are uneori toane. Nu poţi fi sigur întotdeauna de reacţiile sale. Bănuiesc că din cauza profesiunii lui atât de dificile.

- Cred că nu ne-a văzut.

- Serios? În definitiv, e posibil.

Însă, în seara aceea, Virginia a înţeles că ea şi Clive comiseseră o eroare.

Era una din acele ocazii rare pe care Héloise le aprecia foarte mult, când nepotul ei accepta să vină la cină la ea şi să petreacă seara. Se bucura atât de asemenea tête-a-tête-uri, încât se păzea, în general, să mai invite şi alţi musafiri. Cât despre Virginia, ea făcea parte din casă de acum înainte, şi bătrâna doamnă avea o simpatie profundă şi imediată pentru ea.

Doctorul Hanson a sosit devreme şi Virginia se afla singură în salon când a intrat. Ea i-a surâs timid şi el i-a strâns scurt mâna. Era primul ei contact cu degetele lui

de magician şi a fost în mod straniu tulburată.

El s-a apropiat de fereastra mare, care era în acelaşi timp şi uşă, pentru a admira lumina soarelui ce asfinţea peste splendoarea grădinii. Au vorbit despre frumuseţea acelei seri de primăvară, însă Virginia a crezut că poate să disceamă o anumită rezervă în atitudinea lui. Subit îngrijorată cu privire la Lisa, a întrebat neliniştită:

- Sper că starea sănătăţii surorii mele nu vă provoacă o îngrijorare specială?

- Personal, nu am nici un motiv să mă îngrijorez în ceea ce o priveşte.

Surprinsă de tonul lui rece, Virginia s-a înroşit şi a tăcut. Şi în tăcere, a aşteptat sosirea gazdei.

În timpul cinei, conversaţia a cuprins subiecte variate şi doamna de Ravez a făcut tot ce a putut ca să participe la ea şi fata. Însă doctorul Hanson n-a căutat s-o ajute.

După masă, s-au instalat în salon pentru a asculta muzică clasică, în timp ce mătuşa Héloise lucra o broderie. Dar la un moment dat, capul a început să i se legene şi nepotul i-a pus o pernă la ceafă.

După care, s-a întors spre Virginia şi a fixat-o cu duritate.

- E o noapte minunată. Vrei să iei puţin aer? Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

Virginia a consimţit cu un semn din cap, cu un nod în gât de emoţie: avea ceva grav să-i spună?

Odată afară, a condus-o, ţinând-o uşor de cot. Au traversat peluza şi au coborât până la o terasă a cărei balustradă se apleca peste lacul în care se reflectau mii de stele ca tot atâtea diamante. Un corn foarte fin de lună strălucea cu reflexe argintii, suspendat în pliurile mantiei de catifea albastre cu care noaptea se învăluia. Virginia era subjugată de frumuseţea peisajului şi a parfumurilor pe care le aducea briza nocturnă.

La malul apei era mai răcoare şi doctorul Hanson a sfătuit-o să se acopere, dar ei nu-i era frig. Mergea alături de el în tăcere, în timp ce spre ei urca clipocitul delicat al valurilor mici, care se sfărâmau la picioarele lor.

Brusc, Virginia a exclamat cu o voce vibrantă:

- Ce noapte minunată!

- Adevărat?

El a tăcut un moment, apoi a reluat, spre marea uimire a însoţitoarei sale:

- Aşa, deci, eşti prietenă cu Clive Maddison?

- Dar... dar de unde ştiţi?

- E foarte simplu. V-am văzut împreună, în dimineaţa asta. Păreaţi angajaţi într-o discuţie foarte animată şi aveaţi un buchet enorm pe genunchi. Tânărul s-a îndrăgostit deja de dumneata?

- Dar... dar v-am făcut semn, să vă zic bună ziua şi n-aţi răspuns. De ce? Clive şi cu mine beam o cafea pe terasă. L-am întâlnit la clinică.

- Nu mă îndoiesc. Şi e firesc să fii bucuroasă să discuţi cu un compatriot.

Uimită de tonul lui tăios şi privirea pătrunzătoare a ochilor lui negri, care părea a-i scruta sufletul, Virginia a rămas cu gura căscată. A sfârşit prin a protesta:

- Îl cunoaşteţi probabil mai bine ca mine, pentru că dumneavoastră l-aţi tratat. A fost foarte drăguţ cu Lisa şi i-a ridicat foarte mult moralul. E o companie foarte distractivă.

- Cert, foarte distractivă, sunt convins, pentru persoane tinere uşor de impresionat, ca Lisa şi dumneata.

Se sprijinea de balustrada de piatră, cu un surâs ironic pe buze.

Virginia păstra tăcerea, în timp ce el se explica:

- Nu luaţi tot ce spun drept literă de lege. Trăieşte în Elveţia de câtva timp, deşi aparţine unei familii engleze foarte

onorabile, care nu pare să se înghesuie să-şi recupereze fiul risipitor. Subzistă din unele expediente şi datorită şarmului său.

- E posibil, dar nu văd în ce măsură ne priveşte, pe Lisa sau pe mine. Sunt detalii strict particulare.

- Ceea ce înseamnă, fără îndoială, că mă amestec în ce nu mă priveşte, a ripostat el, evident contrariat. Foarte bine! Îşi zice sportiv, dar în realitate e o persoană imprudentă, care are nevoie în existenţa sa cotidiană de pericole şi nu se va obişnui niciodată cu rutina unei meserii banale.

- Dar vă repet că asta mă priveşte prea puţin.

- Nu sunt atât de sigur. În dimineaţa asta, m-a surprins să vă văd deja în termeni atât de buni pe amândoi.

- Faptul de a servi ceva pe o terasă cu un tânăr e un indiciu de "termeni foarte buni"? De altfel, pot să vă întreb de ce nu mi-aţi răspuns la salut?

- V-am explicat deja: pentru că nu consider această relaţie recomandabilă pentru dumneavoastră.

Sufocată de aroganţa şi autoritatea acelui bărbat, pe care abia îl cunoştea, Virginia şi-a reproşat imediat ingratitudinea: nu-i datora deja atât de multe? O instalase la mătuşa lui, unde era atât de bine primită şi

nu-şi cheltuia economiile precare. Graţie lui, nu numai că Lisa nu mai era tracasată în privinţa surorii ei, ci în plus îşi regăsea speranţa. Atunci, pentru ce să-i spună, cu decenţă, că nu avea nici un drept asupra vieţii ei particulare? De altfel, nu era şi el aproape logodit?

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, el a continuat pe un ton mai blând:

- Nu trebuie să te superi pe mine dacă veghez asupra dumitale, în timpul şederii în Elveţia. Sigur, te mândreşti de a avea vârsta judecăţii cumpănite, dar cred că eşti încă prea tânără şi fără experienţă. Aşa că eu consider a fi de datoria mea să te fac să eviţi capcanele.

A luat-o de braţ pentru a o conduce cu paşi lenţi spre vilă. Ea a ridicat ochii către el şi, la lumina lunii, a crezut că discerne un licăr de amuzament în ochii lui.

- Ei bine, dacă vrei, a continuat el, n-o să mai vorbim de tânărul Maddison. Ţineam numai să fii în gardă. Să abordăm acum un subiect mai interesant. E vorba de sora dumitale. Am s-o pot opera în curând, pentru că apreciez că starea ei s-a ameliorat net în câteva săptămâni.

- O, a murmurat Virginia, devenind subit foarte palidă.

- Nu-ţi face griji. Totul va merge bine, sunt convins.

El i-a strâns mâna cu forţă, pentru a o convinge şi mai mult. Se opriseră la piciorul scărilor verandei şi Virginia îl privea cu intensitatea ochilor mari cenuşii, cu o expresie de curiozitate. Brusc plină de gratitudine la adresa lui, a dorit să strângă din nou acea mână care o tulburase cu puţin timp în urmă, mângâind-o pentru prima oară. Cu inima strânsă, şi-a zis că se vor despărţi în curând, că nu va mai fi reconfortată de prezenţa lui atât de puternică, atât de încurajatoare.

Şi-a dat seama atunci că se îndrăgostise de acel bărbat. Această revelaţie a izbit-o, precum fulgerul.

El a simţit-o că se înfioară şi a întrebat-o cu o voce îngrijorată:

- Vă e frig? Să intrăm repede.

Mătuşa Héloise se odihnise sigur până acum. I-a primit cu voiciune.

- Ce bine ai făcut, Francis, că ai dus-o pe Virginia în grădină. E o noapte splendidă, dar nu deschid niciodată ferestrele, mi-e atât de teamă să pătrundă curenţii de aer!

Puţin după aceea, doctorul Hanson şi-a luat la revedere de la cele două femei şi mătuşa Héloise i-a făcut semn fetei să vină să se aşeze lângă ea pe divan.

- Deci, micuţa mea, nepotul meu ţi-a vorbit de sora ta? Erai neliniştită de ceva?

- O, nu, din contră, consideră că starea ei s-a ameliorat evident şi că va putea s-o opereze curând.

Bătrâna doamnă a bătut-o uşor pe umăr cu degetele ei încărcate de inele.

- În acest caz, nu ai de ce te teme, pentru că poţi să te bizui pe nepotul meu. Sora ta n-ar putea fi pe mâini mai bune.

- Bineînţeles, doamnă, sunt convinsă.

Doamna de Ravaz îi cerceta chipul micuţ şi îl găsea palid şi zdruncinat. Această mititică englezoaică fermecătoare trebuie că are un alt motiv de preocupare decât sora ei. I-ar fi făcut plăcere să-l descopere.

TESTUL DE FIDELITATE,

constă în descoperirea titlului romanului, autorul şi pagina în care apare fragmentul citat, pentru toate cărţile apărute în cursul semestrului I 1994.

Vor fi necesare taloanele de participare ce vor apare în fiecare carte editată începând cu luna februarie.

În numerele viitoare noi date suplimentare privind concursul.

CAPITOLUL VI

Aflând de prezenţa Virginiei la ea, prietenii doamnei de Ravaz au fost bucuroşi să o invite pe fată pentru a o distra. Ca urmare, a doua zi după seara petrecută în compania lui Francis Hanson, le-a făcut o vizită soţilor Van Loon.

Mary Van Loon strângea întotdeauna în jurul ei mulţi tineri şi terenurile ei de tenis era admirabil întreţinute. Bineînţeles, Virginia l-a întâlnit acolo pe Clive, care se reapucase să joace cu o ardoare debordantă, în ciuda sfaturilor chirurgului de a proceda cu moderaţie. Cât despre Virginia, ea nu mai jucase tenis de mult şi îi era ruşine să se producă în public.

Conştient de jena ei, Clive a luat-o să se plimbe pe malul lacului. Virginia nu putea să nu se gândească la vorbele doctorului Hanson. În costumul lui alb, croit impecabil, Clive avea într-adevăr un şarm de netăgăduit, cu pielea lui bronzată, ochii foarte albaştri şi cârlionţii blonzi. Însă căuta în zadar pe chipul lui urmele acelei

slăbiciuni şi acelei instabilităţi despre care o pusese în gardă medicul.

L-a întrebat cu prudenţă.

- Nu ţi-e dor să te întorci în Anglia?

- Nu în mod deosebit. De ce?

- O, vroiam să ştiu aşa... a replicat ea pe un ton evaziv.

- E adevărat, am voiajat mult de câţiva ani, dar nu mi-a fost dor de ţară.

Virginia a avut impresia că se grăbea să schimbe subiectul pentru a-l aborda pe cel la care ţinea.

- L-ai întrebat pe doctorul Hanson despre Lisa?

- Pare satisfăcut şi îşi propune s-o opereze în curând.

- Nu ţi-a spus o dată? O să mă ţii la curent, da?

Expresia chipului lui devenise foarte serioasă şi Virginia a vrut să-l liniştească.

- Bineînţeles, o să-ţi spun îndată ce o să aflu.

El a perceput un tremur uşor al vocii ei şi s-a grăbit s-o calmeze.

- Să nu-ţi faci nici o grijă. Cu un doctor ca Hanson, Lisa nu riscă nimic.

S-au întors la vilă, lângă ceilalţi invitaţi. Mary Van Loon i-a propus Virginiei să-i arate unele comori artistice aduse de soţul ei din călătoriile sale. În toate

camerele Virginia a putut să admire covoare somptuoase din Orient, statuete de jad rafinate, o oglindă splendidă de Veneţia încadrată în argint bătut cu ciocanul şi încă alte minuni. Nu mică i-a fost mirarea, când a descoperit o încăpere recent amenajată în cameră de copii. Căci ea ştia că Van Loon nu aveau copii.

Mary a surâs de surpriza ei şi i-a explicat despre ce era vorba.

- Fratele meu şi-a pierdut soţia acum şase luni şi e singur acum, cu doi copii. Meseria lui îl constrânge să călătorească la fel de mult ca Edouard, soţul meu. I-am propus, deci, să mă ocup eu provizoriu de nepotul şi nepoata mea.

- O, ce consolare pentru dumneavoastră! a exclamat Virginia spontan, întrucât ea adora copiii şi îşi ichipuia că toată lumea împărtăşeşte acelaşi gust.

Mary Van Loon i-a mărturisit cu un aer meditativ:

- Sunt mulţumită, bineînţeles, dar şi puţin îngrijorată, nu ţi-o ascund, pentru că mă întreb cum mă voi descurca. Sunt la o vârstă dificilă: şase şi şapte ani şi, se pare, foarte neastâmpăraţi. Mi-e teamă că fratele meu i-a răsfăţat teribil.

- O, dar e uşor să te apropii de copii, mai ales când aceştia simt că îi iubeşti.

- Ţi se pare atât de uşor? i-a replicat Mary imediat. De ce nu vii atunci să te ocupi de ei, dacă ai înclinaţii?

Luată din scurt cu această ofertă, Virginia a crezut mai întâi că gazda ei glumea. Însă propunerea era serioasă. Cât despre camera pentru copii, era aranjată cu atâta lux şi confort, încât ar fi fost o plăcere să-ţi petreci zilele acolo.

Virginia ezita, tot uitându-se la Mary Van Loon, a cărei rochie elegantă de mătase albă şi colierele de preţ contrastau cu ţinuta modestă pe care fata şi-o confecţionase singură. Drept bijuterie nu avea decât ceasul-brăţară.

Mary a avut aerul că a ghicit gândurile Virginiei, deoarece a roşit şi i-a pus cu greutate mâna pe braţ.

- Draga mea, nu te supăra pe mine dacă m-am manifestat prea presată! s-a scuzat ea. Mai ales să nu crezi că te consider o simplă fată în casă. Ştiu că la Londra ai lucrat ca secretară la un birou notarial. Trebuie să fie puţin trist pentru tine, aceea reprezintă desigur o situaţie mai bună decât cea pe care ţi-o propun eu. Însă ideea mi-a venit pe neaşteptate, evident dacă mai ai intenţia să mai rămâi câtva timp în Elveţia...

- O, da, vreau neapărat să mai rămân în acest cadru minunat şi cu noii mei prieteni.

Nu-mi va fi deloc uşor să-mi reiau viaţa de la Londra.

Mary Van Loon s-a lăsat să cadă pe un divan moale şi jos şi a invitat-o pe Virginia să se aşeze alături.

- Dacă operaţia surorii tale reuşeşte, presupun că-şi va continua cariera muzicală. Şi tu? Nu-mi spune că ai de gând să-ţi petreci toată existenţa într-un birou de notariat plin de praf. Eşti prea drăguţă. Sunt sigură că ai putea întreprinde alte lucruri aici şi că doctorul Hanson ar putea să-ţi găsească un serviciu. Altminteri, clima acestei ţări e perfectă în orice anotimp şi ai putea profita de sporturile de iarnă...

- Nu mă ispitiţi prea mult, a protestat Virginia surâzând. În orice caz, nu vreau să abuzez de amabilitatea doctorului Hanson. A făcut deja atâtea pentru mine, convingând-o pe mătuşa sa să mă găzduiască.

- S-a lăsat foarte uşor convinsă!

Mary s-a decis subit să schimbe subiectul.

- O cunoşti pe Carla Spengler?

- Da. E foarte frumoasă, nu?

Tânăra femeie a ridicat din umeri.

- Găsesc frumuseţea ei puţin cam stridentă. Cea mai mare parte a prietenilor noştri consideră că Francis şi ea se vor

căsători într-o zi, însă eu personal, am dubii... Acum trebuie să mă duc la ceilalţi invitaţi, dar nu uita: Peter şi Paula trebuie să sosească în câteva zile, aşa că rămâne să te decizi.

La reîntoarcerea ei la vilă, Virginia a aflat că doctorul Hanson o căutase la telefon în absenţa ei.

- Cu mine personal dorea să vorbească? Nu a lăsat nici un mesaj? s-a interesat ea, inima bătându-i puternic.

- Hai, copila mea, nu-ţi pierde capul. I-am spus că erai la o partidă de tenis şi el a zis pur şi simplu că va telefona mai târziu. Sunt convinsă că nu e nimic ca să te nelinişteşti, însă cum te văd într-o asemenea stare, vom mânca ceva uşor la cină în salonul mic şi o să te duci să te culci devreme, asta te va calma.

Virginia a schiţat un surâs slab:

- Sunteţi foarte bună, doamnă.

- Dar e foarte firesc.

Totuşi doctorul Hanson n-a mai telefonat în acea seară şi Virginia a trebuit să înghită un somnifer puternic pentru a putea să doarmă.

A doua zi de dimineaţă, micul dejun i-a fost servit ca de obicei în cameră, dar avea un nod în stomac şi-şi ciulea încontinuu

urechile să audă soneria telefonului. La sfârşitul dimineţii, doamna de Ravaz şi-a dat seama de neliniştea crescândă a fetei şi a hotărât să o ia cu ea în vizită la o prietenă englezoaică, ce-şi petrecea iarna într-un mic hotel din vecinătate.

- Îţi va face bine să vorbeşti cu o compatrioată, o să vezi, e fermecătoare. Cât despre mine, aş fi încântată să ies puţin.

Această ultimă remarcă a făcut ca Virginiei să-i fie imposibil s-o refuze, pentru a nu risca să dea dovadă de lipsa unei politeţe elementare. A acceptat, deci, însă gazda ei nu s-a lăsat înşelată. Totuşi, cum scopul ei era de a o distra pe Virginia, s-a arătat încântată.

Hotelul era plăcut, pe panta unei coline acoperite de flori de primăvară şi dominate de vârfuri maiestuoase înzăpezite. Domnişoara Finch, care profitase de clima revigorantă, le-a primit cu entuziasm şi a început să evoce cu nostalgie Londra, pe care o cunoştea foarte bine.

Li s-a servit un ceai tipic englezesc şi Virginia a reuşit să uite un moment de neliniştile ei. Dar când s-a apropiat ora mesei a început să se teamă că domnişoara Finchle va reţine la dejun. Din fericire, nu s-a întâmplat aşa.

Întoarse la vila doamnei Ravaz, au mâncat numai ele două şi în sfârşit a sunat şi telefonul. Vocea impersonală a secretarei doctorului Hanson i-a anunţat Virginiei că chirurgul îi trimitea maşina cu şoferul pentru a o duce la clinică, unde dorea s-o vadă îndată ce soseşte.

- E ceva îngrijorător în legătură cu sora mea? s-a interesat Virginia, cu inima strânsă.

- Nimic îngrijorător. O veţi putea vedea şi pe ea, întrucât nu mai este sub efectul anesteziei.

- Anestezie...

- Limuzina vine să vă ia în zece minute.

Doamna de Ravaz s-a apropiat în linişte şi i-a luat aparatul din mână pentru a-l pune în furcă. Virginia tremura.

- Lisa... a bâiguit ea, pierdută.

- Lisa, copila mea, va fi fericită să te vadă când va deschide ochii. Du-te repede şi pregăteşte-te. Vrei să te însoţesc?

- Nu, vă mulţumesc, doamnă.

- Ei bine, micuţa mea, ai curaj.

Însă Virginia nu avea curaj deloc. În vehiculul care o conducea la clinică, se simţea în stare de şoc. Înţelegea prea bine că doctorul Hanson voise s-o menajeze de orice nelinişte, punând-o în faţa faptului împlinit, în loc să-i comunice dinainte ora

operației și s-o lase să aștepte frământându-se.

Cu toate acestea, nu găsea că e normal ca Lisa să înfrunte singură încercarea, fără nici un membru al familiei alături de ea. De ce a luat doctorul Hanson asemenea decizie fără să vorbească cu Virginia? Nu s-a putut împiedica să fie puțin supărată pe el.

Când a sosit la clinică, i s-a explicat că trebuia să mai aibă puțină răbdare înainte de a o vedea pe sora ei și că doctorul Hanson urma s-o primească. Infirmiera șefă în persoană a venit și i-a adus o ceașcă de ceai și o liniști cu privire la rezultatul operației.

- Totul a mers foarte bine și pot să vă afirm că doctorul Hanson este foarte satisfăcut.

- Atunci... Lisa... nu e în pericol?

- Starea ei este cât se poate de liniștitoare.

Virginia a rămas singură în cămăruța aceea de unde profita încă o dată de priveliștea admirabilă a lacului. Liniștită de răspunsurile infirmierei, s-a cufundat în visare.

Ușa s-a deschis fără nici un zgomot. Încă îmbrăcat în bluza sa albă, doctorul Hanson stătea în prag.

Virginia nu-l mai văzuse decât în costum de oraș sau de seară și i s-a părut foarte

diferit. Privirea lui era absentă, atitudinea impersonală.

- Bună seara, domnişoară Holt. Puteţi merge la căpătâiul surorii dumneavoastră fără întârziere, acum.

- De ce nu m-aţi prevenit de ziua şi ora operaţiei? l-a întrebat ea pe un ton de reproş.

El a observat ceainicul şi ceaşca goală pe tavă şi s-a limitat să întrebe:

- Mai vreţi ceai, sau poate cafea?

Tremurându-i vocea, Virginia a replicat:

- Nu vreau nici ceai, nici cafea. Ce vreau, e să ştiu de ce aţi operat-o pe Lisa fără să-mi spuneţi dinainte?

Privirea doctorului s-a îndulcit şi departe de a se irita de această întrebare prea directă, a răspuns pe un ton calm:

- Am considerat mai raţional să vă scutesc de ore de aşteptare şi de îngrijorare. Aveţi o imaginaţie puţin cam prea vie şi nu voiam s-o ia razna.

Virginia n-a putut să nu-şi dea seama că avea dreptate, totuşi nu ea conta, ci Lisa.

Francis Hanson a reluat fără să aştepte:

- Poate că aţi fi mai puţin indignată dacă aţi şti că a fost, în acelaşi timp, şi dorinţa Lisei de a vă lăsa provizoriu în necunoştinţă de cauză. Tot aveţi impresia că

aţi fost trădată? s-a interesat el cu o licărire de amuzament în ochii lui negri.

- Nu, evident că nu. Şi, pe de altă parte, nu mă miră că Lisa a făcut aşa ceva, e atât de curajoasă.

El a examinat-o îndelung, în timp ce ea încerca să-şi stăvilească lacrimile. Era în acelaşi timp şi foarte emoţionată şi foarte uşurată. Brusc, el i-a luat mâinile şi i le-a strâns puternic.

- O să vedeţi, totul va fi mai bine când o să fiţi lângă ea. Dar nu vă aşteptaţi să vorbească mult. Şi, de altfel, nu veţi putea sta decât câteva minute.

- Şi o să reuşească, nu?

- Cu siguranţă.

Oricât a clipit Virginia din ochi, n-a putut să oprească o lacrimă să i se prelingă pe obraz. Lui, acestui bărbat, îi datora Lisa totul.

Ea s-a întors pe neaşteptate şi şi-a suflat nasul puternic.

Când chirurgul a condus-o să-şi vadă sora, Virginia abia a recunoscut-o în cămăruţa slab luminată. A avut impresia că se adresează unei străine, când a murmurat:

- Totul e bine, draga mea, totul e bine!

Ochii Lisei s-au luminat într-un zâmbet pe care buzele ei abia au putut să-l

schițeze. Sora ei mai mare s-a aplecat spre ea pentru a auzi ce încerca să-i șoptească.

- Spune-i lui Clive... vrei?

- Bineînțeles, o să-i transmit imediat.

Ca un copil obosit, Lisa a lăsat să-i cadă pleoapele, chipul ei a căpătat o expresie destinsă și a părut că adoarme liniștită.

Virginia a ieșit în vârful picioarelor și l-a găsit pe doctorul Hanson care o aștepta la ușă.

- O să vă conduc în oraș, dacă vreți, i-a propus el. Ați avut o seară grea.

- Credeți că pot da un telefon mai întâi?

- Firește, dacă e important. Nu poate să aștepte până mâine dimineață?

- Vreau să spun că... în fine, trebuie să dau vești despre Lisa lui Clive Maddison.

- Atunci, zău că nu e grabă. Acum, dacă sunteți gata, să mergem.

Cum a menționat numele tânărului, Virginia a simțit că a comis o eroare. Medicul răspunsese pe un ton glacial și chipul i se crispase. Era inutil să mai insiste, a gândit ea. De altfel, îl cunoștea prea puțin pe Clive pentru a-i telefona la hotel la acea oră târzie. Și, pe de altă parte, încerca o asemenea recunoștință față de doctorul Hanson, că nu dorea să-l supere.

Dacă n-ar fi luat în mâinile sale destinul Lisei, ce s-ar fi întâmplat cu ea?

În seara aceea, şoferul conducea maşina şi Virginia s-a aşezat alături de doctor. Nu îndrăznea să-i pună nici una din întrebările care o frământau: cât timp prevedea el pentru convalescenţa Lisei? Va putea să înceapă curând să cânte din nou la pian?

Involuntar, a scos un oftat profund şi a avut surpriza de a simţi mâna lui Francis Hanson aşezându-se pe a ei.

- Sunteţi obosită şi veţi fi cu siguranţă dornică să vă culcaţi cum ajungeţi acasă. De mâine vă veţi reîntoarce la sora dumneavoastră, a liniştit-o el cu blândeţe.

- Doctore... dacă Lisa se face bine, va fi mulţumită dumneavoastră, a murmurat ea, înecându-se de emoţie.

- Şi?

- Cum, nu vă daţi seama cât de important e?

Degetele lui lungi de magician se odihneau în cotinuare peste cele ale fetei. Tulburată, şi-a căutat cuvintele pentru a-şi exprima recunoştinţa.

- Ştiţi, doctore, oricât de mare ar fi onorariul dumneavoastră pentru această operaţie, obligaţia noastră morală rămâne imensă şi de neplătit.

Chirurgul a schiţat un surâs slab şi, în penumbra din maşină, a văzut-o că întoarce

spre el un chip răvăşit. I-a replicat cu o voce egală.

- Nu e momentul să discutăm chestiuni pecuniare. De altfel, cred că nu va fi niciodată un asemenea moment. Acum, mi-ar plăcea să fiţi puţin mai relaxată. Deci, uitaţi totul!

Şi-a trecut braţul pe după umerii Virginiei şi a tras-o uşor spre el, sprijinindu-i capul de umărul lui.

- Aşa, acum închideţi ochii şi nu vă mai gândiţi la nimic. Sau gândiţi-vă numai la lucruri agreabile...

Virginia simţea cum îi bate pe piept inima acelui bărbat care-i provocase pe neaşteptate un tumult de sentimente. Îi recomandase să se calmeze! Fireşte, o uitase dintr-odată pe Lisa, se gândea la el, foarte mirată de fericirea pe care o încerca de a fi atât de aproape de el.

Dar el relua deja:

- Ştiţi, m-am gândit la ceva. Dacă, aşa cum sunt sigur, totul va ieşi bine cu Lisa, vom evada o zi întreagă la munte. Vă voi arăta nişte peisaje pe care nu le veţi vedea niciodată în Anglia. Ce ziceţi?

- Aaa... o să fie minunat!

Care va fi reacţia Carlei dacă va afla? n-a putut să nu se întrebe Virginia în sinea ei.

- Perfect! În acest caz, nu vă faceţi nici un program pentru duminica viitoare. Şi dacă altcineva, Clive Maddison, de exemplu, are intenţia să vă invite, refuzaţi, nu?

- Bineînţeles!

Dorea să se cuibărească la pieptul lui puternic şi viril şi să rămână acolo, cu ochii închişi, ore întregi. Dar deja ajunseseră la vilă.

A insistat s-o însoţească până înăuntru şi a rugat-o pe Fanzi, care o aştepta pe Virginia pentru a merge să se culce, să-i ducă un pahar cu lapte în cameră acesteia. Apoi, i-a luat mâna fetei şi i-a dus-o la buze, murmurând:

- Bună seara, micuţa mea!

- Bună seara... şi mulţumesc pentru tot, a murmurat ea înecându-se de emoţie şi tremurându-i picioarele.

În colecţia
"EL şi EA"
veţi regăsi forţa emoţiilor,
farmecul peisajelor,
diversitatea situaţiilor
pe care viaţa,
universul de neuitat
al întâlnirii dragostei...

CAPITOLUL VII

Convalescenţa Lisei a fost rapidă. Deşi cu mâna bandajată, de la sfârşitul săptămânii i s-a permis să stea pe balcon.

Expresia chipului şi comportarea ei suferiseră o transformare. Ochii îşi regăsiseră strălucirea, iar obrajii aveau o tentă roză. Afişa un optimism perfect, dar nu vorbea despre viitor, mulţumindu-se să trăiască în prezent, care i se părea agreabil. Mai ales de când primea vizita lui Clive Maddison, care o distra enorm. În plus, acesta nu venea niciodată fără să-i aducă multe cadouri, flori, cutii cu bomboane de ciocolată... Când ea protesta, ştiindu-l puţin avut, el îi spunea că banii sunt făcuţi pentru a fi cheltuiţi. Şi ce motiv mai bun putea fi găsit pentru a-i cheltui, decât viitorul unei mari artiste?

Virginia n-a mai văzut-o niciodată pe sora ei atât de clar îndrăgostită. Lisa era incapabilă să-şi ascundă sentimentele. Nu discutau nici măcar de propriile proiecte, ci

de şansele pe care le avea Clive de a obţine o slujbă de instructor de tenis.

Nu ignora faptul că Clive, din motive diferite şi pe care le justifica întotdeauna, nu rămânea niciodată prea mult în acelaşi serviciu. Dacă, din întâmplare, Virginia risca o remarcă despre acest subiect, Liza îi lua apărarea cu căldură lui Clive. După părerea ei, el nu era un nestatornic, ci o fiinţă însetată de nou care aproape că făcuse deja turul lumii din curiozitate. Şi a adăugat încrezătoare:

- Într-o zi va deveni un om aşezat, sunt sigură.

Sora ei mai mare nu-i împărtăşea certitudinea şi se întreba ce părere ar avea părinţii lor de pasiunea neaşteptată a Lisei. Exista loc care, de acum încolo, în universul ei pentru altceva decât muzică?

Cât despre Clive, care erau sentimentele lui adevărate pentru Lisa? Într-adevăr, se manifesta afectuos şi plin de atenţie faţă de ea, însă din ceea ce ştia Virginia despre el, Lisa nu era prima care beneficia de atenţiile lui.

Clive manifesta multă consideraţie faţă de Virginia şi se întâlneau adesea dimineaţa, când ea făcea cumpărături prin magazine. În mod invariabil o conducea la terasa unei cafenele, pe marginea lacului.

De altfel, părea să cunoască toată lumea din împrejurimi şi cum Virginia şi el dădeau impresia unor vechi prieteni, se formase obiceiul de a fi primiţi împreună în cercul cunoştinţelor doamnei de Ravaz. Tânăra englezoaică se simţea jenată uneori din această cauză.

Mai ales când Francis Hanson se afla printre invitaţi, ceea ce s-a şi întâmplat într-o seară, când s-a străduit făţiş s-o evite pe Virginia şi când a plecat fără să spună la revedere.

Virginia a fost foarte mâhnită. Cu toate acestea, s-a consolat când s-a gândit că aveau să petreacă împreună cea ce-a doua zi. Virginia îi vorbise despre acest proiect surorii sale, care o privise pe gânduri.

- Mă bucur foarte mult pentru tine, Virginia, şi sper că totul se va desfăşura bine. E cu adevărat frumos din partea doctorului Hanson, nu?

- O, ştii, o face pentru mătuşa lui. Doamnei Ravaz îi e teamă mereu ca nu cumva să mă plictisesc şi caută în mod inevitabil să mă distreze. Aşa că înţelegi, îmi acordă puţin din timpul lui...

La aceste cuvinte, Virginia nu s-a putut împiedica să nu roşească uşor şi Lisa a remarcat imediat, gândindu-se că sora ei îşi

dă prea mult osteneala pentru a veni cu explicaţii. Şi ea avea ceva să-i dezvăluie:

- Ştii ce mi-a propus doctorul Hanson, Virginia? Să merg şi eu şi să locuiesc la mătuşa lui, când voi ieşi de aici, adică în cel mult o săptămână.

- Nu ştiam! a exclamat sora ei mai mare, stupefiată.

- Mă întrebam dacă ţi-a spus. Bineînţeles, nici nu se pune problema să abuzăm într-atât de ospitalitatea doamnei de Ravaz. Nu crezi?

- Da, într-adevăr. Asta înseamnă că una dintre noi trebuie să se întoarcă acasă. Şi n-o să fii tu aceea!

- Mă tem că da, dar... şi doctorul Hanson?

- Nu... nu-mi dau seama de legătura dintre doctorul Hanson şi întoarcerea mea în Anglia, s-a bâlbâit Virginia, roşindu-se şi mai tare.

Lisa a schiţat un surâs ironic, dar cu tandreţe.

- Hai, nu face pe proasta! Ai o slăbiciune pentru el, mărturiseşte!

Virginia a tresărit.

- Dar Lisa, ce-ţi închipui? Doctorul Hanson e ca şi logodit cu Carla Spengler. Toţi prietenii lor îi aşteaptă să fixeze data căsătoriei. Ai nişte idei bizare!

- E părerea ta! În definitiv, ce are ea mai mult decât tine, această Carla Spengler? O voce frumoasă şi atâta tot.

- O nu, femeia este foarte frumoasă.

- Şi tu eşti la fel de frumoasă ca ea, după câte ştiu!

- Pe de o parte, nu suportă comparaţie, pe de alta, aparţinem unor medii diferite.

- Bine, să nu mai vorbim. Numai că sunt mâhnită la ideea că trebuie să-ţi întrerupi vacanţa şi să pleci acasă din cauza mea. Dar cum am putea face altfel?

Brusc, Virginia şi-a reamintit de propunerea doamnei Mary Van Loon. Să se ocupe de nepotul şi nepoata sa, iată ce-i va permite să rămână în Elveţia. Dar... de ce ţine să-ţi prelungească sejurul? Toate lucrurile bune au un sfârşit... Cu toate acestea, Mary îi propusese un serviciu şi ea avea nevoie de ajutor. Şi, în plus, Virginiei îi plăceau copiii. Nu prea îi venea să se înghesuie să-şi reia serviciul trist de secretară, într-un birou prăfuit, la marginea unui cartier posomorât din Londra.

Merita să reflecteze la o asemenea idee... Cu toate acestea, Virginia nu voia să vorbească despre asta cu sora ei. Nu încă. Nu trebuia ca Lisa să încerce s-o influenţeze.

ROMANTICII?
Da, avem cu toţii
o latură romantică
de ce să ne ascundem.
În romanele colecţiei
"**ROMANTIC**" veţi găsi
în afară
de aventuri pasionale,
acest parfum de romantism
care dă atâta frumuseţe
vieţii...

CAPITOLUL VIII

Când s-a făcut ziuă, în acea duminică dimineaţa, într-o ceaţă mov şi vaporoasă, care promitea o temperatură estivală, Virginia s-a decis să nu se mai gândească la nimic altceva decât la bucuria şi plăcerea acelei escapade.

A ales o rochie uşoară de stambă şi şi-a legat părul cu o fundă. S-a dus în camera gazdei ei pentru a o saluta înainte de a pleca. Sprijinită de nişte perne, aceasta a privit-o cu un aer aprobator.

- Eşti foarte elegantă, copila mea, şi fermecătoare pe deasupra. Îmi aminteşti, din ce în ce mai mult, cum eram şi eu la vârsta ta.

Virginia a acceptat complimentele cu recunoştinţă. Doamna de Ravaz mai avea încă destul şarm şi distincţie, în ciuda siluetei ei ceva mai pline, pentru a-ţi imagina cum arăta odinioară. A reluat cu voioşie:

- Sper că o să te distrezi bine şi că-l vei obliga pe nepotul meu să se destindă puţin.

Când Francis Hanson şi-a făcut intrarea, a început prin a plasa un sărut pe obrazul puţin pudrat al bătrânei doamne, care i-a adresat imediat recomandările ei.

- Ai grijă de micuţa asta, Francis, şi adu-mi-o înapoi la o oră rezonabilă.

Ochii chirurgului scânteiau de malițiozitate, când a răspuns:

- Nu ţi-e frică, deci, să mi-o încredinţezi, mătuşă?

- Câtuşi de puţin. Din contră, mă tem că va fi în prea mare siguranţă cu tine.

După ce s-au urcat şi s-au instalat confortabil amândoi în maşină, obrajii Virginiei mai erau încă roşii, dar ghicea că vecinul ei se amuza. El i-a aruncat o ocheadă ironică înainte de a demara.

- Buna mea mătuşă are câteodată un mod curios de a face apropouri. Cât despre umorul ei, ar putea fi puţin maliţios...

- O găsesc extrem de plăcută, a protestat Virginia fără să îndrăznească să-şi privească interlocutorul. Am început s-o îndrăgesc de când locuim sub acelaşi acoperiş.

- Cu atât mai bine. Spuneţi-mi nu simţiţi o nelinişte la ideea de a petrece o zi în tovărăşia mea, deşi nu ştiţi unde vom merge?

Virginia a strâns între degete mica poşetă albă şi a rămas cu ochii fixaţi pe sandalele ei cu barete.

- Nu, nu-mi fac probleme deloc, a afirmat ea.

- Ce şansă! a spus el pe un ton sarcastic. Atunci să facem cum am propus: să uităm de toate şi să profităm.

Pentru Virginia acest program avea să se realizeze pe de-a-ntregul şi acea duminică minunată avea să-i rămână pentru totdeauna gravată în memorie.

Chirurgul era evident obişnuit să conducă pe acele drumuri de munte şi tânăra englezoaică ameţea de viteză, în timp ce un peisaj de vis se desfăşura în faţa ochilor ei. Francis Hanson era îmbrăcat cu pantaloni gri de flanel şi un blezer bleumarin. Părea foarte deconectat şi de data asta Virginia nu se simţea intimidată în prezenţa lui şi s-a relaxat.

Foarte sensibil la reacţiile din anturajul lui, el a ghicit că ea nu se mai află în defensivă şi s-a bucurat.

Au luat masa de prânz într-un mic hotel cocoţat în munte, unde doctorul Hanson era foarte cunoscut. A fost primit cu multe mărturii de respect. Masa lor se afla pe o verandă, care domina valea deja înflorită toată. Nişte vaci păşteau pe coasta colinelor;

le-ai fi luat drept nişte jucării din cauza distanţei. În depărtare se contura un sat şi clopotniţa delicată a unei bisericuţe, într-o atmosferă de o puritate incredibilă.

Virginia încerca să-şi fixeze această privelişte în memorie pentru a şi-o aminti pe îndelete, când se va afla acasă, în Anglia.

Francis Hanson a întors capul către ea şi a remarcat expresia ei visătoare.

- Fără gânduri melancolice azi, i-a spus el afectuos.

Inima ei a bătut puternic de emoţie sub privirea greu de pătruns a însoţitorului ei.

- Mă gândeam că acest peisaj face parte din acelea pe care aţi promis să mi le arătaţi şi cu care să mă delectez înainte de a mă reîntoarce acasă.

- Vor mai fi şi altele... Multe altele...

După masă, au părăsit hotelul, cu un paner garnisit bine de tot cu ce trebuia pentru a lua ceaiul la iarbă verde. Căldura devenea apăsătoare şi au fost mulţumiţi când au ajuns la răcoarea calmă a unei pădurici de răşinoase, unde plutea parfumul subtil al acelor de pin căzute pe jos. O cascadă minunată îşi revărsa apa cristalină şi se arunca într-un torent mic, care trecea pe sub un pod rustic.

Încă o imagine pe care Virginia n-o va uita niciodată, era sigură.

- Ne-am putea opri aici, a propus medicul. Aţi avea timp să-mi povestiţi despre viaţa pe care o duceţi în Anglia. Mi-ar plăcea să vă imaginaţi la dumneavoastră acasă.

Şi-a întins vesta pe covorul de ace de pin şi Virginia s-a aşezat cu graţie pe ea.

- O, ştiţi, nu e nimic interesant de povestit, a răspuns ea, în timp ce îl privea cum se întinde şi el, scoţând un oftat de plăcere.

Cu ochii aţintiţi spre un colţ de cer albastru, printre vârfurile copacilor, el a insistat:

- Vorbeşte-mi, totuşi, despre viaţa dumitale de zi cu zi.

Ea a încercat să-i expună cum se desfăşura existenţa ei în apartamentul lor din Cromwell Road - care i se părea extrem de departe acum! - şi munca ei monotonă de la birou. A menţionat, de asemenea, rarele distracţii care se iveau: o seară dansantă la Clubul de tenis şi reuniunile amatorilor de călătorii.

În timp ce vorbeau, el o observa cu un aer aprobator. Rochia ei de stambă galbenă îi punea în evidenţă tenul ca de piersică. O fundă aurie dădea un caracter vesel buclelor ei şatene, pe care razele soarelui le mângâia delicat şi le făceau şi mai strălucitoare. Mica

ei gură cărnoasă avea mereu o notă de melancolie, chiar şi când zâmbea.

- Şi nu ai în jurul dumitale admiratori dornici să te smulgă din această monotonie? s-a interesat el deodată.

Virginia i-a răspuns sinceră că nu avea nici un curtezan. Cel puţin, nici unul nu apăruse până în prezent...

Chirurgul şi-a aprins o ţigară şi s-a sprijinit într-un cot. În ochii lui dansa o licărire stranie, care a tulburat-o nespus pe Virginia.

- Ei bine, compatrioţilor dumitale le lipseşte, din păcate, iniţiativa!

Ea a surâs timid şi a murmurat:

- Credeţi?

El nu şi-a putut desprinde privirea de pe buzele ei roze.

- Sunt convins. Îndată, înainte de a părăsi această pădurice de pini, am să te întreb ceva. Dar, aşteptând, aş vrea să ştiu dacă sejurul dumitale în Elveţia îţi va lăsa amintiri plăcute sau ne vei uita foarte repede...

- Nu-i voi uita nicidecum pe cei pe care i-am cunoscut aici şi amintirile acestor săptămâni petrecute în Elveţia vor fi cu siguranţă printre cele mai fericite din viaţa mea.

- Asta îmi face plăcere să aud! Mătuşa mea va fi fericită să o primească pe Lisa la ea, când va putea părăsi clinica, adică în câteva zile. Aş vrea să urmăresc îndeaproape începutul exerciţiilor de reeducare pe care i le-am prescris pentru mână. În plus, va fi plăcut pentru voi să fiţi împreună şi să profitaţi de această mică vacanţă.

- Sigur, dar am abuzat deja prea mult de ospitalitatea doamnei de Ravaz, a protestat cu energie tânăra englezoaică. A fost un sejur minunat. Când Lisa va ieşi de la clinică, va trebui, deci, să mă întorc acasă.

- Serios? E obligatoriu? s-a interesat el evident decepţionat. Mătuşa mea ar fi bucuroasă să aibă casa plină de tineri... dacă ar fi după inima ei.

- Fără îndoială, dar nu vreau să forţez nota. De altfel...

Ea a avut un moment de ezitare, înainte de a se decide să vorbească de oferta lui Mary Van Loon.

- Am primit o propunere de lucru. Doamna Van Loon îşi aşteaptă nepoţii, care vor sosi curând din America. M-a rugat să mă ocup de ei. Nu ştiu încă dacă să accept.

- A?! a exclamat el, ridicând din sprâncene. Îmi amintesc de fapt că Mary îi va lua la ea pe nepotul şi nepoata sa. Se

întreba chiar ce să facă? Îţi plac copiii? a întrebat-o cu căldură.

- Da, mult.

- Ei bine, iată o soluţie nimerită, nu? Dacă mândria dumitale nu-ţi permite să rămâi în continuare la mătuşa mea, oferta asta cade de minune! Te vei simţi foarte bine la familia Van Loon. Edouard este des plecat, dar o să constaţi că e încântător. Şi Lisa va fi fericită că vei putea rămâne aici. De altfel ar fi păcat înainte de a vedea zona asta acoperită de zăpadă. Va trebui să înveţi să schiezi.

Părea să considere ca ceva firesc ca ea să accepte acea propunere de serviciu. Ce importanţă avea pentru el dacă rămânea sau pleca? La ideea de a-l părăsi, Virginiei i s-a pus un nod în gât.

A luat în mână un pumn de ace de pin şi le-a strâns atât de puternic încât s-a înţepat şi n-a putut să-şi reprime o strâmbătură. El a observat şi i-a desfăcut cu delicateţe degetele crispate.

- Fii atentă, i-a zâmbit el. Trebuie să umbli cu precauţie cu ele. Acum, ce-ar fi să bem ceaiul acesta care ne aşteaptă?

Restul după-amiezii şi începutul serii au trecut cu viteza fulgerului. S-au plimbat prin pădure şi au trecut podul mic sub care

se auzea torentul. Virginia s-a înfiorat când s-a aplecat peste balustradă.

- Pe cuvântul meu, a exclamat Francis Hanson, apucând-o de braţ, ai ameţit? Într-o zi am să te duc pe munte, pentru a-ţi începe antrenamentul.

- Poate că voi fi în stare...

Totuşi, Virginia considera că, în compania lui Francis Hanson, va putea să înfrunte orice pericol fără nici o teamă. Dar cum să rămână lângă el când urma să se căsătorească curând cu Carla Spengler?

- Ei bine, la ce te gândeşti? a întrebat-o chirurgul cu o voce blândă, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Incapabilă să-i dezvăluie gândul ei, i-a răspuns:

- Mi-ai spus mai devreme, că înainte de a părăsi această pădure de pini, doreşti să-mi ceri ceva. Despre ce este vorba?

- E vorba pur şi simplu de o amintire frumoasă pe care o vom păstra despre această zi, a murmurat el, în timp ce o licărire stranie îi dansa în priviri.

Înainte de a înţelege ce i se întâmplă, Virginia a simţit că Francis Hanson pusese năvalnic stăpânire pe buzele ei.

Fără să schiţeze nici cea mai mică împotrivire, Virginia a rămas cu ochii ei cenuşii fixaţi asupra lui, mari de stupefacţie.

Cu un gest tandru, el i-a ridicat o buclă rebelă de pe frunte şi a prins-o sub funda galbenă.

- Ştii că era un moment după care tânjeam nespus de mult? a mărturisit el cu un surâs fermecător. Exact de la plecarea noastră de dimineaţă. Acum trebuie să plecăm şi să ducem coşul la hotel. Am putea şi mânca acolo, dacă nu e prea târziu. Trebuie însă să mă gândesc şi la munca mea care mă aşteaptă.

- Bineînţeles, nu vreau să-ţi ocup prea mult timp.

A da, ziua fusese încântătoare, dar acum trebuia să revină la realitate. Când s-au instalat în maşină, ea s-a forţat să fie voioasă în timpul călătoriei.

CAPITOLUL IX

Pe drumul de întoarcere, maşina a început subit să se comporte cam bizar şi Francis Hanson s-a îngrijorat. S-a oprit la un atelier unde i s-a spus că are nevoie de cel puţin o jumătate de oră pentru a se asigura reparaţia. Deşi contrariat, a constatat că acest incident le oferea posibilitatea să mănânce la hotel. Încercând să facă haz de necaz, i-a zis Virginiei:

- Este o modalitate minunată de a încheia această zi şi de a uita încă un moment treburile care mă aşteaptă.

Sensibilă la efortul pe care îl făcea pentru a se dovedi un conviv agreabil, Virginia s-a acomodat şi ea şi nu şi-a arătat prin nimic melancolia subită. Cu toate acestea, nu a putut să nu-şi reamintească momentele idilice petrecute în pădurea de pini.

În toiul mesei, Francis Hanson a rugat-o pe Virginia să-l scuze; trebuia să dea un telefon. Când s-a întors la masă, a înţeles după aerul lui absent, după încruntătura sprâncenelor, că era îngrijorat.

Jenat, a încercat să-i explice fetei situaţia.

- Da, mă tem că am veşti proaste. Am telefonat la garaj şi pana e mai gravă decât s-a considerat iniţial. Reparaţia poate dura câteva ore. Au un singur vehicul disponibil pentru a ne putea întoarce, însă este atât de vechi încât nici nu-mi vine să-ţi înfăţişez riscurile. S-ar putea să rămânem blocaţi în plin munte...

Virginia l-a privit neliniştită.

- Dar atunci, eu...

S-a întrerupt, de frică să nu-i ghicească gândurile, pentru că ea nu se temea deloc să rămână blocaţi în munţi, singură cu el... din contră!

- Ar fi mai bine pentru dumneata să rămâi aici, la hotel, a răspuns el cu o mină îngrijorată. Mâine, când maşina va fi reparată, cineva te va aduce în oraş.

- A! a exclamat ea, făcând eforturi pentru a-şi disimula decepţia.

- Sunt de-a dreptul mâhnit, s-a scuzat el pe un ton trist.

S-a aplecat spre ea, şi peste masă, şi-a pus mâna peste degetele Virginiei, care fărâmiţa nervoasă pâinea. Din nou, o tulburare pe care n-o mai încercase înainte, a cuprins-o...

- Te asigur că regret această întâmplare neplăcută, a continuat el. Voi fi obligat să conduc foarte repede şi n-ar fi plăcut pentru dumneata.

- N-are importanţă, a protestat slab Virginia, care dorea să rămână cât mai mult cu doctorul.

- Fără îndoială, dar n-am dreptul să-mi asum această responsabilitate. Se vor ocupa cum trebuie de dumneata aici şi nu ai decât să alegi o cameră în care să te instalezi. Pe de altă parte, am telefonat acasă şi mă aşteaptă o urgenţă. Trebuie neapărat să mă întorc, a spus el consultându-şi ceasul.

- Serios? În acest caz, înţeleg. Nu pierde timp şi nu-ţi face griji pentru mine. Totul va fi bine.

În realitate, ideea de a-l vedea plecat fără ea îi frângea inima. A schiţat totuşi un surâs slab.

- Eşti sigură? a insistat el, afişând totuşi un zâmbet uşurat.

- Da, fiţi liniştit.

- În acest caz, îţi propun să profiţi de această şedere forţată în acest loc simpatic şi să nu te grăbeşti să te întorci. Nu am nevoie de maşină decât mâine după-amiază.

- Nu, am să mă întorc deîndată ce va fi terminată reparaţia.

El s-a sculat şi s-a îndreptat spre uşă, salutând-o cu mâna. Emoţionată, ea l-a privit cum se îndepărtează, fără să-l audă pe chelner care o întreba dacă dorea cafea. Când acesta a repetat întrebarea pentru a treia oară, a tresărit şi a răspuns cu un aer distrat că o va bea în salon. Acolo a găsit reviste vechi în limba engleză şi franceză şi le-a răsfoit fără să se poată concentra la ceea ce citea. Imaginea chirurgului o obseda. După câtva timp, s-a hotărât să se urce în cameră. Şi-a dat seama atunci că nu prevăzuse să-şi aducă nimic cu ea pentru noapte, nici măcar o periuţă de dinţi! O îngrijitoare i-a procurat ce avea nevoie şi Virginia s-a culcat în cele din urmă, cu inima grea.

A doua zi dimineaţă, a înghiţit repede micul dejun şi aflând că maşina era gata, a cerut nota de plată. Nu mică i-a fost surpriza aflând că aceasta fusese deja plătită de doctorul Hanson! Unul din chelnerii hotelului, tratând-o cu cel mai mare respect, a condus-o cu maşina la doamna de Ravaz. Aceasta din urmă a primit-o cu căldură şi i-a spus cât de mult regreta acel incident supărător. Tânăra englezoaică s-a grăbit s-o liniştească şi i-a arătat că totul a fost bine.

Cu toate acestea, s-a crispat imediat când gazda ei a adăugat pe un ton lejer:

- Ştii, Virginia, e un lucru atât de urât din partea Carlei să se întoarcă fără să anunţe şi să-i ceară lui Francis să vină imediat. Altfel, ar fi putut să profite şi el de pană pentru a petrece liniştit noaptea în munţi. Şi tu n-ai fi fost obligată să te întorci cu acest necunoscut! De altfel, nu mi-a plăcut deloc că te-a lăsat singură la hotel! Şi nici nu m-am jenat să i-o spun!

- O, nu trebuia să vă necăjiţi, vă asigur! Înţeleg perfect că doctorul Hanson a dorit să se întoarcă pentru a o vedea pe domnişoara Spengler, a adăugat ea pe un ton care s-a forţat să fie indiferent.

Aşadar, Carla era faimoasa "urgenţă" care l-a obligat pe Francis să plece în aşa mare grabă! Această descoperire a emoţionat-o puternic. A încercat să-şi revină şi să-şi disimuleze şocul cauzat de această veste.

Acum ştia cel puţin la ce să se aştepte! Aceasta îi va permite în viitor să refuze toate invitaţiile pe care el i le-ar mai fi putut face şi să evite tête-a-tête-urile cu acest seducător periculos.

S-a urcat în camera ei abia reţinându-şi lacrimile. Suferea nu numai de rănirea

amorului ei propriu, ci de o decepţie chiar mai profundă.

Brusc, a luat o batistă de hârtie şi şi-a frecat energic buzele. Ar fi vrut să şteargă amintirea acelui sărut pe de pod, în pădurea de pini, sub lumina blândă, verde, a arborilor. De ce se abandonase atât de stupid acelei îmbrăţişări?

A luat apoi hotărârea fermă să alunge definitiv din gândurile ei imaginea acelui medic seducător.

CAPITOLUL X

Chiar în aceeaşi seară, Francis Hanson i-a telefonat mătuşii sale pentru a se interesa dacă Virginia se întorsese fără probleme de la munte. O chestiune întru totul inutilă, cu atât mai mult cu cât maşina îi fusese restituită în acea zi în stare bună. Doamna de Ravaz nu i-a dezvăluit că fata era lângă ea, în salon, şi când el a solicitat-o la telefon, bătrâna doamnă, persoană rafinată, i-a răspuns că Virginia se plimba prin grădină, unde nu se putea duce s-o caute.

- Înţeleg, a comentat chirurgul, vădit decepţionat. În orice caz, dragă mătuşă, spune-i că regret nespus că excursia noastră, atât de agreabilă, a avut de suferit în acest mod. Îi transmiţi, nu?

- Bineînţeles, dragul meu Francis.

- Mai spune-i că automobilul pe care mi l-au dat de la atelier a fost foarte incomod şi că ar fi detestat să călătorească în el.

- După cât cunosc femeile, cred, din contră, că l-ar fi găsit foarte amuzant.

- M-aş mira să fie aşa! a exclamat el iritat.

Doamna de Ravaz a reluat:

- Ce face Carla? Când vine să mă vadă?

- O, curând, sper, Au fost probleme în turneul din America, pe care a trebuit să-l scurteze. El a preferat să schimbe subiectul: Sigur nu ştii unde e Virginia? Aş vrea mult să vorbesc cu ea.

- Dragul meu Francis, este ziua liberă a lui Fanzi şi reumatismele mele nu-mi permit să mă duc s-o caut.

- Bine, bine. Spune-i, de asemenea, că am văzut-o pe sora ei astăzi şi că starea ei e din ce în ce mai bună, i-a replicat el sec.

- În regulă.

După ce a închis, s-a întors spre Virginia, cu un surâs malițios:

- N-am nici o remuşcare că l-am mințit în mod deliberat pe nepotul meu. Dar am bănuit că n-ai prea fi dorit să vorbeşti cu el, nu?

Tânăra englezoaică i-a aruncat o privire plină de gratitudine. Muşcându-şi buza inferioară pentru a o împiedica să tremure, i-a mărturisit:

- Ştiu că e prostie din partea mea, dar, ieri seara, am avut cu adevărat impresia că sunt în plus.

Mătuşa Héloise a bătut-o uşor pe mână, cu un aer înţelegător:

- Da, o mică ştirbire a vanităţii. Nu e grav deloc şi, cine ştie, se va aranja mai târziu...

Virginia n-a înţeles exact sensul acestor cuvinte, dar dacă doamna de Ravaz îşi închipuia că ea va mai încerca o asemenea experienţă cu medicul, se înşela serios.

Altminteri, era aproape decisă să se întoarcă la Londra, la părinţii şi fraţii săi, pentru a-şi relua activitatea la birou şi monotona ei existenţă. Lisa nu va întârzia prea mult şi se va întoarce şi ea şi toată familia se va reuni din nou.

A doua zi de dimineaţă o aştepta o scrisoare care avea să-i dea peste cap toate proiectele. Provenea de la Mary Van Loon şi semăna cu un veritabil semnal de ajutor:

"Nepoata şi nepotul meu au sosit deja şi îmi dau seama că e şi mai dificil decât credeam să mă ocup de ei. Sunt foarte drăguţi, dar... Ai putea veni la dejun astăzi, dacă nu ai altceva mai bun de făcut? Mi-ai putea da, eventual, unele sfaturi cum se cresc nişte copii. Îţi aminteşti bine că mi-ai spus că este extrem de simplu?

Mary Van Loon"

Virginia încerca o senzaţie bizară: dacă accepta oferta, se angaja poate într-o situaţie foarte încurcată. Cu toate acestea, scrisoarea lui Mary, atât de amicală şi călduroasă, conţinea într-adevăr un apel de ajutor şi Virginia găsea că-i este dificil să-i reziste. S-a hotărât să consimtă, cel puţin, la invitaţia de a se duce la dejun.

Lisa trebuia să se instaleze la doamna de Ravaz, la începutul weekendului. Nu va rămâne, fără îndoială, decât o săptămână, dar...

Deci, trebuia să înceapă prin a-i face o vizită lui Mary.

CAPITOLUL XI

Lui Mary Van Loon nu i-a fost greu deloc să o convingă pe Virginia să accepte oferta: au făcut-o copiii în locul ei.

Erau în acelaşi timp precoci şi delicioşi, deşi turbulenţi. Cu bucle blonde şi ochi albaştri, foarte cochetă, Paula insista să-şi pună cea mai frumoasă rochie chiar când se juca în grădină. Iar Peter, îmbrăcat în jeans şi cămaşă în carouri, purta cu mândrie o centură prevăzută cu un pumnal. O fixa pe Virginia cu o privire serioasă şi sinceră. Şi i-a declarat de-a dreptul tinerei englezoaice:

- Dacă vii aici, o să mă ocup de tine, dar va trebui ca şi tu să te ocupi de mine. Nimeni nu stă suficient de mult ca să se joace cu noi. Deci, vrei?

Şi-a vârât mâna lui micuţă în cea a Virginiei, iar Paula a făcut acelaşi lucru şi a adăugat:

- Da, rămâi cu noi, îmi placi şi voi încerca să fiu cuminte!

- Iată. Ai fost adoptată, a intervenit Mary râzând. Şi nu te mai gândi să te încui într-un birou şi să faci o muncă monotonă. Îţi garantez că aici nu vei avea timp să te plictiseşti. Te angajez oficial la suma pe care o vei fixa tu însăţi.

Pe Virginia o tenta.

- E foarte amabil din partea dumneavoastră...

Nu s-a gândit prea îndelung. Mary şi copiii erau atât de simpatici! În plus, aportul unui salariu nu era de neglijat pentru a-i ajuta pe tatăl ei şi pe Lisa.

Aşa că a exclamat cu entuziasm:

- Bine, sunt de acord, pentru că toţi o vreţi.

Copiii au scos un strigăt de bucurie.

- Când ai putea veni? a întrebat-o Mary Van Loon.

- Când doriţi.

- Atunci, imediat!

Virginia a fost luată cam repede: nu voia s-o părăsească atât de brusc pe scumpa mătuşă Héloise, care îi dovedise atâta bunătate. Cu toate acestea, Lisa nu va întârzia s-o înlocuiască. Şi apoi, fapt hotărâtor printre celelalte, Carla Spengler urma să vină în vizită, fără îndoială, la doamna de Ravaz şi Virginia nu ţinea deloc să o întâlnească.

La familia Van Loon se va găsi perfect la adăpost de cântăreața zgomotoasă și, ca angajată în casă, va avea toate pretextele pentru a se refugia în camera copiilor, în cazul în care Carla se va afla printre invitații lui Mary.

Cât despre doctorul Hanson, îi va păstra toată recunoștința pentru ceea ce făcuse pentru Lisa, dar, în cazul în care va veni la Mary, nu va fi obligată să-i consacre toată atenția așa cum făcuse acasă la mătușa lui. De altminteri, prezența Carlei Spengler îl va face pe frumosul chirurg să evite orice dorință a a se mai uita și la altă femeie.

Virginia era decisă să se devoteze în întregime copiilor, a căror responsabilitate Mary i-o acordase cu atâta încredere, și asta încă de a doua zi.

Rămânea s-o convingă pe doamna de Ravaz că această plecare subită nu era o fugă și nu reprezenta o nepolitețe la adresa ei.

Spre marea ușurare a Virginiei, bătrâna femeie s-a arătat foarte înțelegătoare și chiar mulțumită că fata se decisese să rămână în Elveția, ceea ce îi permitea să se bucure de plăcerea de a o primi în vizită. I-a spus că hotărâse să dea o mare recepție pentru a sărbători însănătoșirea Lisei, îndată ce aceasta va veni să stea la ea și se va fi odihnit puțin.

Emoţionată ca o adolescentă la primul bal, doamna de Ravaz i-a împărtăşit proiectele ei Virginiei:

- Vor fi lampioane peste tot în grădină, o orchestră care să cânte muzică de dans şi dacă timpul ne va permite, vom avea un spectacol de cabaret pe terasă. Bufetul şi şampania sunt firesc prevăzute. Fără să mai vorbim de un supeu comandat la *Milano*. În sfârşit, sper că va fi o serată memorabilă.

Brusc cuprinsă de îndoială, mătuşa Héloise a exclamat:

- Să nu cumva să-mi vii cu pretexte că noile tale îndeletniciri te vor împiedica să participi! În realitate această serbare e pentru voi amândouă, Lisa şi cu tine. M-am bucurat atât de mult că ai locuit la mine în casă, încât mă despart cu mare mâhnire de tine. Sunt sigură, însă că ne vom revedea deseori. Soţii Van Loon nu locuiesc departe.

Virginia a încercat un sentiment de melancolie, gândindu-se la momentele agreabile petrecute în compania gazdei ei, la vizitele doctorului Hanson şi la plimbările lor în parc când discutau împreună despre progresele pe care le făcea Lisa. O perioadă revolută şi o alta ce începea, despre care nu ştia încă nimic...

Decizia fusese luată şi, în această ultimă seară în casa aceea atât de ospitalieră, era inutil să mai pândească soneria telefonului. Fără îndoială, doctorul Hanson avea lucruri mai bune de făcut, de acum înainte, decât să vină la mătuşa lui. Virginia s-a hotărât să-şi pregătească valizele şi să se culce devreme.

De altminteri, el nu era, cu siguranţă, la curent cu proiectele ei. Însă Lisa le cunoştea, pentru că Virginia îi telefonase la începutul serii. Sora ei rămăsese în acelaşi timp încântată şi şocată.

- Ce soluţie minunată ca să poţi rămâne în continuare în Elveţia, Virginia! Dar nu i-ai spus nimic doctorului Hanson? Ce-o să creadă?

- Nu văd de ce l-ar privi.

S-a grăbit să schimbe subiectul.

- Ascultă, Lisa, o să-mi iau liber sâmbătă după-amiază pentru a te putea însoţi la doamna de Ravaz la ieşirea din spital. Abia te aşteaptă să vii!

- Dar... doctorul Hanson mi-a promis că mă duce el la mătuşa lui!

- Bun, perfect! În acest caz, nu e nevoie să-mi iau liber. Atunci, pe curând, Lisa.

- Dar, Virginia...

- Noapte bună, draga mea.

- Noapte bună...

În seara aceea, Lisei i-a fost greu să adoarmă. Era ceva cu Virginia? Se schimbase? I se părea distrată şi nefericită...

CAPITOLUL XII

Deşi nu fusese niciodată în situaţia de a răspunde de doi copii, Virginia a reuşit să se descurce de la început şi s-a adaptat foarte repede cu familia Van Loon. Copiii erau cu certitudine neastâmpăraţi dar au recunoscut în noua lor guvernantă o autoritate blândă, de care nu au încercat niciodată să abuzeze.

Virginiei nu i-a luat mult să descopere că, în realitate, micuţilor le lipsea mult tandreţea şi a căpătat pentru ei o afecţiune pentru care i-au fost imediat recunoscători. Nu se plictisea defel să le citească poveşti sau să răspundă întrebărilor lor interminabile.

Peter, cel mai vioi dintre ei doi, suferea de coşmaruri şi de crize de furie. Manifesta o răbdare deosebită cu el şi reuşea, în general, să-l potolească.

Mary Van Loon nu se amesteca niciodată în ceea ce hotăra Virginia în camera copiilor şi îi dădea libertatea în privinţa pregătirii lecţiilor pentru şcoală şi a distracţiilor.

Virginia considera drept salutară această ocupaţie ce o absorbea, dar, în acelaşi timp, putea să-şi ia câte ore libere voia, întrucât mai dispunea şi de o servitoare. În realitate, nu lipsea cu plăcere de la vilă, spre marea surpriză a lui Mary Van Loon, care ar fi crezut-o dornică s-o viziteze pe Lisa cât mai des posibil.

Aceasta din urmă se restabilise admirabil după operaţie şi exerciţiile pentru supleţea mâinii păreau foarte eficiente. Viitorul ei se prefigura din nou admirabil, promiţător.

Îi telefona Virginiei aproape în fiecare zi şi îi povestea despre ieşirile frecvente cu doamna de Ravaz. În plus, se ducea în fiecare duminică să bea o cafea cu Clive Maddison. Acesta făcuse o impresie atât de favorabilă asupra mătuşii Héloise, încât ea îl primea cu plăcere acasă.

Când Virginia auzea la telefon vocea veselă şi vibrantă a surorii ei, încerca un sentiment de recunoştinţă faţă de chirurg, care îi redase bucuria vieţii. Nu-l mai văzuse pe Francis Hanson decât o singură dată, de când se mutase la familia Van Loon.

S-a întâmplat într-o dimineaţă când ieşise la plimbare cu cei doi copii, ţinându-i pe fiecare de mână. Medicul trecea cu

maşina, când a văzut-o şi s-a oprit în dreptul ei.

- Pe cine văd! a exclamat el. Trebuie să-ţi mărturisesc că m-a surprins fuga dumitale precipitată, cu atât mai mult cu cât nu mi-ai spus ce proiecte aveai.

Tânăra englezoaică a reuşit să-şi potolească bătăile violente ale inimii şi dacă a roşit cât de puţin, s-ar fi putut imputa şi brizei care sufla la ora aceea pe malul lacului.

- Aveţi un aer fericit toţi trei. Mai ales voi, copii, pentru că mâncaţi îngheţată. Dacă mai vreţi una, urcaţi-vă repede în maşină şi vă duc la o patiserie, unde domnişoara Holt va accepta poate să bea o cafea cu mine.

Virginia şi-a regăsit vocea să protesteze:

- O, nu, o să vă murdărească maşina cu mâinile lor lipicioase. Şi, în plus, e aproape ora de masă...

- Haideţi, ce mai tura-vura...

A deschis o portieră din spate şi a exclamat:

- Hopa sus, copii! Şi domnişoara Holt se aşează lângă mine.

Ce putea să facă Virginia, dacă nu să accepte? La patiserie, el i-a răsfăţat în mod excesiv pe copii, a căror vorbărie îl amuza

atât de mult încât a neglijat să mai discute cu Virginia. Ea se simţea pe deplin uşurată, dar brusc lui Peter şi Paulei le-a fost atrasă atenţia de un zmeu înălţat în apropiere şi doctorul Hanson a profitat pentru a se apleca spre Virginia pentru a o întreba:

- Te simţi bine la noul loc de muncă? Îţi place într-adevăr?

- Sigur, mult...

El a tăcut un moment, cu ochii atintiţi spre ea, după obiceiul lui care o tulbura.

- Ştii, a reluat el după o clipă, mătuşa mea organizează o mare recepţie în onoarea voastră, a Lisei şi a ta. Sper că poţi participa.

- Bineînţeles că nu! Virginia a şovăit înainte de a continua: Mă simt complet jenată că doamna de Ravaz îşi face atâta bătaie de cap pentr noi. Sunt foarte mişcată. Când o vezi, spune-i te rog, că regret serile plăcute petrecute împreună.

- Voi avea grijă să-i trasmit. Va fi sigur impresionată că ai apreciat sejurul tău la ea.

Ora dejunului se apropia. El i-a dus pe Virginia şi pe copii la doamna Van Loon, a refuzat invitaţia de a rămâne la masă şi a plecat adresându-i Virginiei un zâmbet politicos, dar rece.

Tânăra englezoaică se gândea din ce în ce mai mult la serata dansantă. Mai erau cincisprezece zile de aşteptare! Ştia că Lisa

şi mătuşa Héloise făceau pregătiri formidabile: grădina luminată, jocuri de artificii...

Era chiar posibil ca şi Carla Spengler să accepte să cânte, ceea ce ar fi constituit, în mod cert, o desfătare deosebită pentru invitaţi.

Virginiei îi rămânea să rezolve o problemă importantă: ce să poarte cu ocazia acelui mare bal, dat în cinstea lor? Lisa considera că puteau să-şi cumpere amândouă toalete noi. Cele două surori au întâlnit pe stradă cele mai bune magazine şi s-au bucurat din inimă să cerceteze vitrinele. Dar în realitate, era o varietate atât de mare încât reprezenta o adevărată tortură să te hotărăşti.

Lisa a pus ochii în cele din urmă pe o rochie de dantelă albă cu o jachetă asortată. Îmbrăcămintea i se potrivea de minune şi îi punea în evidenţă strălucirea ochilor negri şi reflexele castaniu-aurii ale părului.

Virginia mai ezita încă: să încerce să fie mai elegantă decât de obicei sau să rămână la gustul ei obişnuit, care nu o trăda niciodată? Şi-o imagina pe Carla îmbrăcată somptuos, de la o mare casă de mode din Paris. Ce era de mirare ca un bărbat ca doctorul Hanson să fie atras de o fiinţă atât de sofisticată? Virginia şi-a adus aminte de

ziua petrecută în munţi. Fără îndoială că o invitase din bunăvoinţă şi o tratase ca pe o elevă de pension fericită să evadeze o zi de la internat. O recompensase chiar cu un sărut!

Un sărut pe care se forţa să-l dea uitării...

S-a redresat şi a admirat rochia pe care i-o întindea vânzătoarea, dintr-un material de tul negru, vaporoasă şi foarte elegantă; nu semăna deloc toaletelor care luau ochii, pe care le purta celebra cântăreaţă.

Lisa rămăsese perplexă, uitându-se la ea şi a îndrăznit timid:

- Ştii, cred că rozul te-ar prinde mai bine. Nu neg că culorile închise ţi se potrivesc la fel de bine, dar te cam îmbătrânesc.

Vânzătoarea era şi ea de aceeaşi părere, când Virginia s-a hotărât brusc:

- Cea neagră îmi place mai mult. O s-o asortez cu pantofii argintii cu tocuri foarte înalte şi mănuşi negre până peste cot.

Zis şi făcut. Virginia a cumpărat rochia şi accesoriile. Sora ei n-a putut să nu-i spună:

- Eşti decisă, deci, să produci o impresie fulgerătoare? Asupra doctorului Hanson, printre alţii?

- Glumeşti!

Sora ei mai mare era gata să se apere, când, spre marea ei uşurare, a zărit silueta familiară a lui Clive Maddison, care trecea întâmplător pe stradă.

- Cazi la ţanc! a exclamat ea. Cum se face că eşti la îndemână când are omul nevoie de tine? O coincidenţă minunată, care intervine des!

Bineînţeles, tânărul le-a condus la terasă şi le-a oferit câte o îngheţată. Le-a relatat că erau mulţi vizitatori la hotelul unde lucra el ca instructor de tenis. În timpul sezonului turistic va avea din ce în ce mai puţin timp liber.

Conversaţia s-a îndreptat, natural, spre recepţia doamnei de Ravaz şi bucuriile care le promitea. Din păcate era în acelaşi timp şi o serată de adio şi Lisa trebuia să plece în Anglia la câteva zile după aceea. În realitate, părinţii voiau să o aibă lângă ei şi putea să continue exerciţiile pentru mână la Londra. Îndată ce va fi posibil avea să-şi reia cariera întreruptă.

Fără să-i mărturisească surorii ei, Virginia se gândea că dacă prietenia dintre Clive şi Lisa se transforma într-un sentiment mai profund, trebuia ca unul dintre cei doi să-şi câştige corect existenţa. Clive se manifesta foarte nestatornic pe plan profesional!

El a făcut semn unui taxi ca să le ducă pe cele două surori acasă, mai întâi pe Lisa, apoi pe Virginia.

În momentul când se despărţea de aceasta din urmă, i-a zis pe un ton puţin misterios:

- Într-o zi, îţi voi cere un mare serviciu.

Ea l-a privit intrigată:

- Cu plăcere. Dar de ce mie? De ce nu Lisei?

- Nu, pentru că o priveşte tocmai pe Lisa.

- Ce mister!

- Deci, pot conta pe tine? i-a surâs el afectuos.

- Bineînţeles, dacă pot face ceva.

- O, da, poţi... cred!

A salutat-o, şi s-a îndepărtat repede, în timp ce Virginia rămăsese nedumerită.

CAPITOLUL XIII

În zilele care au urmat, Virginiei i-a venit foarte greu să nu se gândească la pregătirile marii serate.

Totuşi gândurile i-au fost distrase pentru moment de reîntoarcerea lui Edouard Van Loon. Obosit după ce parcursese capitalele europene timp de luni întregi, era foarte mulţumit acum să revină acasă şi s-o revadă pe soţia lui. A lăudat-o cu căldură că descoperise o persoană atât de drăguţă ca Virginia Holt pentru a se ocupa de Peter şi Paula.

În ceea ce o privea, tânăra englezoaică a căpătat repede încredere într-un om atât de franc şi direct ca Edouard: Mary era norocoasă cu un bărbat ca el! Din nefericire, profesia îl obliga la absenţe prea frecvente.

Familia Van Loon a sărbătorit reîntoarcerea călătorului prin două mari dineuri. La primul, printre invitaţi se găsea şi Francis cu Carla. Virginia dispunea de un pretex excelent ca să nu participe: în realitate, micuţul Peter avea febră şi era

agitat de câteva zile şi refuza să adoarmă dacă guvernanta nu era lângă el.

Îmbrăcată într-o toaletă somptuoasă, Mary a deschis uşa camerei copiilor şi i s-a adresat Virginiei:

- Copila mea, e păcat să lipseşti de la această masă. Lasă servitoarea să rămână cu Peter. Ai destulă încredere în ea.

- Nu, prefer să stau cu el. E atât de nervos în prezent. I-am cerut deja bucătăresei să-mi aducă mâncarea. Nu vă faceţi griji pentru mine.

În prag, Mary mai şovăia încă. În camera sa răspundeau deja miresmele parfumului scump, pe care Mary îl achiziţionase de la Paris. I-a propus:

- Pentru că Francis Hanson se numără printre invitaţi în seara asta, l-am putea ruga să-l consulte pe copil? Evident, el e chirurg şi nu medicul familiei, dar oricum..

Virginia a întrerupt-o imediat:

- O, nu! Nu e cazul! Ce va zice Carla Spengler? Nu cred că Peter are ceva grav. A luat un guturai şi are puţină temperatură. Stau lângă el şi aştept să adoarmă şi mă instalez în fotoliu cu o carte.

- Şi nu cobori deloc? Nici măcar pentru o jumătate de oră?

- Nu, prefer să renunţ, dacă nu vedeţi nici un inconvenient.

- Bine, cum vrei. Dar dacă nu se simte mai bine, va trebui chemat doctorul. Şi nu uita că mâine e marea recepţie de la doamna de Ravaz pentru tine şi pentru Lisa. Imposibil să nu vii.

- Bineînţeles.

Virginia era întru totul de acord. Dacă indispoziţia uşoară a copilului o aranja astăzi, pentru că evita să o vadă pe Carla Spengler în compania celui cu care cântăreaţa conta să se căsătorească, din contră, mâine, spera să-şi pună rochia nouă şi să se distreze puţin. Numărul mare de invitaţi îi permitea să se piardă printre ei şi nu risca să se trezească în tête-a-tête cu Francis.

S-a grăbit s-o liniştească pe gazda ei:

- Nu vă îngrijoraţi, Peter se va simţi mult mai bine după o noapte bună. I-am dat o jumătate de aspirină şi începe să aţipească.

Însă a doua zi de dimineaţă, copilul nu era mai bine. Medicul chemat în grabă a constatat o răceală serioasă, fără să se poată pronunţa asupra altor urmări.

Mary şi-a ieşit întrucâtva din fire:

- În acest caz, Virginia nu se poate ocupa de el singură, trebuie o infirmieră.

Adresându-se fetei pe un ton decis, a adăugat:

- Du-te şi odihneşte-te pentru a fi în formă diseară. Nu-i putem provoca o decepţie atât de mare doamnei de Ravaz şi să nu mergi la serată. De altminteri, şi tu ai fi teribil de decepţionată. În lista de infirmiere dată de doctor se găseşte una disponibilă.

Virginia avea reticenţe. Răspundea de copil, şi de ce să-i facă o cheltuială în plus lui Mary? De altfel, nu credea că Peter avea ceva grav.

Mary a insistat însă şi ea s-a executat. Din păcate, fără succes: nici o infirmieră nu era liberă până a doua zi.

Cu o voce fermă, gazda ei a zis:

- În acest caz, rămân eu cu Peter. Şi tu, Virginia, te vei duce la doamna de Ravaz.

Edouard Van Loon a fost de acord cu decizia soţiei sale:

- Eu şi Mary vom sta cuminţi acasă şi-l vom veghea pe Peter. Vei putea altfel să-ţi etalezi şi rochia pe care ai cumpărat-o pentru ocazia de astă-seară. Sunt convins că o să-ţi stea de minune.

Virginia s-a lăsat convinsă. Dar Peter hotărâse altfel. O apucase pe fată de mână şi refuza să-i dea drumul. Îi ghicise intenţiile? Grav era că temperatura se ridica în mod alarmant. Când Mary a revenit în camera copiilor pentru a o îndemna pe Virginia să

se pregătească, a constatat după înfăţişarea lui că lucrurile erau cum prevăzuse.

- Ce se întâmplă, Virginia? Trebuie chemat doctorul? a murmurat ea.

- Nu, nu cred. Dar e inutil să vă faceţi iluzii: nu pot ieşi în seara asta.

Foarte contrariată, Mary a tăcut, în timp ce Virginia se agita în jurul bolnavului, ştergându-i transpiraţia de pe faţă şi cu mâinile crispate întorcându-i perna şi mângâindu-i capul cu cârlionţii lui bruni încâlciţi.

Cu încăpăţânare, Mary a vorbit din nou:

- E clar că nu e vina lui Peter că a răcit, însă e un capriciu să vrea cu orice preţ să te reţină lângă el. A hotărât el că îi eşti indispensabilă şi nu mai tolerează pe nimeni alături de el.

- Ştiţi, nu e un sacrificiu prea mare, a răspuns Virginia sinceră.

Cum s-ar mai fi putut amuza şi profita de acea recepţie, ştiind că Peter are nevoie de ea?

- E o situaţie nepotrivită, nimic mai mult, a adăugat ea. Dacă aş dori cu orice preţ să merg să dansez, în timp ce Peter se agită şi e pe punctul de a se îmbolnăvi şi mai rău, nu mi-aş ierta-o niciodată.

- Îmi dau seama. Însă consider că îţi cer prea mult.

- În orice caz, dumneavoastră ar trebui să mergeţi împreună cu domnul Van Loon. Nu putem s-o abandonăm toţi deodată pe doamna de Ravaz.

Mary Van Loon a oftat:

- Poate că Edouard ar fi de acord să se ducă singur, în timp ce eu îţi voi ţine tovărăşie.

Tânăra englezoaică s-a menţinut fermă.

- Nici nu se pune problema!

- Bine, Virginia, dacă aşa hotărăşti tu... dar, cel puţin, promite-mi că-mi telefonezi dacă ai cea mai mică teamă. Şi ne întoarcem imediat. Acum, trebuie să mă duc să mă îmbrac.

După ce soţii Van Loon au plecat, Virginia a rămas singură acasă cu sevitoarea şi copiii. Nu putea să asculte radioul, pentru că Peter trebuia să doarmă. A luat atunci o carte, dar n-a deschis-o imediat. Se gândea la sora ei, care trebuia să fie atât de frumoasă în rochia ei albă de dantelă şi foarte fericită să danseze cu Clive Maddison, pe terasa luminată feeric.

Avea tânărul acela intenţii serioase cu Lisa? Vi-ginia regreta că sora ei îl întâlnise în momentul când urma să-şi reia cariera

întreruptă. De ce s-a întâmplat să se îndrăgostească tocmai acum?

Imaginea seducătorului chirurg i-a traversat gândurile. Era uşor să-şi recunoască propria slăbiciune că şi ea se îndrăgostise de doctor. Din păcate, sentimentele ei erau departe de a fi împărtăşite...

După cum presupusese, când Peter s-a asigurat că Virginia e la căpătâiul lui, a aţipit. Degetele lui mici rămăseseră încleştate pe mâna Virginiei, care nu putea să se mişte fără să-l trezească.

Cu toate acestea, după un timp, respiraţia lui a devenit mai regulată şi i-a dat drumul la mână. Roşeaţa febrilă a obrajilor lui s-a atenuat.

În camera vecină, unde fusese mutată pentru a evita o eventuală contaminare, Paula dormea liniştită.

În camera lui Peter se aşternuse o linişte deplină. Lampa de la cap lumina cu o licărire aurie pătuţul bleu în care dormea copilul, pe care îl veghea cu vigilenţă.

Când Virginia a putut, în fine, să-şi retragă mâna, a fost mulţumită să se poată scula şi apropia de fereastra mare, larg deschisă spre un peisaj magnific.

Lacul semăna cu o pânză de argint. Copacii se legănau uşor la adierea nocturnă. A simţit căldura blândă şi senzuală pe care briza prea slabă nu reuşea s-o împrăştie.

Doamne, era o noapte când puteai să dansezi la mătuşa Héloise până-ţi pierdeai răsuflarea şi să te plimbi în grădina cu poteci înmiresmate! Fără nici o îndoială că multe cupluri profitau de umbra propice a boschetilor, unde le parvenea cu siguranţă muzica încântătoare a orchestrei. Se aflau oare Lisa şi Clive acolo? Poate că stăteau unul lângă altul pe terasă, cu coatele pe balustradă, chiar în locul unde Virginia întârziase lângă Francis Hanson...

Dar, desigur, în acele momente chirurgul sucomba de şarmul blondei Carla şi îi murmura vorbe de dragoste.

Peter, părea că doarme liniştit în continuare. Virginia a profitat pentru a se duce fără zgomot până în camera ei. A deschis şifonierul, şi şi-a contemplat rochia frumoasă de seară şi pantofii de bal argintii, cumpăraţi pentru acea serată unde nu se putuse duce...

Şi-a privit visătoare toaleta somptuoasă destinată să facă impresie asupra invitaţilor... Nu era exact stilul ei. Ar fi trebuit poate s-o asculte pe Lisa şi să aleagă o rochie roz.

Dar, în definitiv, cum putea fi sigură, dacă nu încercând-o?

Aidoma Cenuşăresei, s-a dezbrăcat şi şi-a pus ţinuta de bal.

Când s-a contemplat în oglindă a rămas siderată: nu numai că rochia îi venea de minune, ci o transforma complet! Părea mai feminină, dotată cu un farmec misterios...

Un zgomot uşor în camera vecină a făcut-o să se întoarcă brusc. Se sculase Peter?

Nu, nimic nu mişca în camera lui. Totuşi la capătul culoarului se contura silueta unui bărbat îmbrăcat într-un smoking alb.

Virginia i-a privit, stupefiată, făptura elegantă, cu chipul puţin arogant şi ochi pătrunzători.

- Dar... dar ce faci aici a bâiguit ea?

- Şi dumneata? a replicat doctorul Hanson măsurând-o atent din cap până în picioare. De ce te-ai deghizat aşa? Eu care te credeam drapată în vălurile negre ale sacrificiului, pari gata să participi la o paradă a modei?

Romanele colecţiei
"**EL ŞI EA**"
cărţile
pe care
inima dumneavoastră
le aşteaptă.

CAPITOLUL XIV

Indignată de tonul lui sarcastic, Virginia s-a răzgândit imediat.

- Tocmai probam rochia pe care trebuia s-o port în seara asta dacă aş fi mers la mătuşa dumneavoastră. Ce e rău în asta?

El s-a apropiat de uşa întredeschisă a camerei copiilor şi a aruncat o privire în interior. Copilul se odihnea liniştit.

- De ce nu i-ai spus lui Mary ieri, să mă cheme să-l văd pe Peter? s-a interesat el cu severitate.

- Pentru că nu credeam că e necesar. Persist să consider că nu are nimic grav. Însă e un temperament foarte nervos şi s-a ataşat mult de mine. Aş fi fost neliniştită să-l las singur.

- Înţeleg. Bine, am venit să te înlocuiesc, dacă vrei să profiţi de o oră, două şi să mergi la serată. Nu am intenţia să-i sustrag un client confratelui meu, însă nimic nu mă împiedică să fac de gardă puţin, i-a explicat el spre marea uimire a fetei. Ar trebui să participi totuşi la o serată dată în onoarea ta.

- O, sper că doamna Van Loon i-a explicat cum trebuie situaţia doamnei de Ravaz...

- Natural! a întrerupt-o el imediat.

A examinat-o în tăcere un timp mai lung şi Virginia a avut impresia că o dezbrăca cu privirea. În ochii lui sumbri, juca o licărire stranie.

- Sora dumitale era foarte mâhnită, fireşte, că n-ai putut să vii, a continuat el. I-am promis mătuşii mele că vei veni pentru scurt timp dacă rămân în locul tău. Şoferul meu te aşteaptă în maşină şi cum arăţi gata de plecare...

- Nu sunt gata de loc! Am probat pur şi simplu rochia, să văd cum îmi stă. Oricum nu pot să-ţi accept oferta...

- De ce?

Ea a aruncat o privire scurtă spre Peter, care tocmai se mişca puţin şi au ieşit pe balcon amândoi pentru a nu risca să-l trezească.

El i-a repetat întrebarea.

Virginia era ferm decisă să nu-şi părăsească postul în seara aceea pentru nimic în lume lăsându-l pe Francis să o înlocuiască pentru a-i permite să se ducă să se distreze.

De altfel, nu găsea nici o plăcere să se distreze când el ar fi lipsit. De asta era ab-

solut sigură. Şi mai era şi Carla: cântăreaţa arogantă i-ar fi lansat priviri înveninate dacă ea şi-ar fi permis să-i strice seara privând-o de atenţiile constante ale logodnicului ei.

Neputându-i oferi aceste explicaţii bărbatului care în acel moment o privea drept în ochi, Virginia s-a limitat să-i răspundă:

- Pentru că mi-e imposibil.

Doctorul Hanson a încruntat din sprâncene.

- Ce răspuns!

Conştientă de iritarea lui, Virginia a replicat sigură pe ea:

- Încearcă să-mi înţelegi situaţia: datoria mea e să rămân cu copilul, a cărui răspundere o am. Dacă unul din bolnavii tăi ar fi avut nevoie de tine, sunt sigură că i-ai acorda mai multă importanţă decât unei distracţii trecătoare. Crede-mă că sunt dezolată de a o decepţiona pe mătuşa ta, dar decizia nu depinde de mine, după cum poţi constata.

Puţin obişnuit să i se ţină piept, doctorul Hanson îşi ieşea din ce în ce din răbdări.

- Nu eşti decât un copil încăpăţânat! asta este. Pot şi eu să veghez copilul la fel de bine ca tine, timp de câteva ore. Termină cu copilăriile!

Ea a luat un ton de o blândețe înșelătoare pentru a-i replica:

- Nu sunt copilării și te refuz!

- Și dacă insist să rămân aici?

- În acest caz, rămân și eu. Totuși, dacă vrei să-mi faci serviciul de a aștepta aici o clipă, profit să mă duc să mă schimb.

Ea se întorsese deja, când el s-a plasat între ea și fereastra-ușă.

- Virginia!...

Fata a tresărit, în timp ce inima ei bătea să-i spargă pieptul.

- Virginia! Nu mai ai nici o simpatie pentru mine, nu?

La început uimită de surpriză, ea a bâlbâit:

- Cum? De ce să nu mai am simpatie pentru tine? Ai fost atât de bun cu noi, ai făcut atâtea pentru Lisa...

- Să nu vorbim de sora dumitale, vrei? a întrerupt-o el imediat pe un ton rece. Acum câteva săptămâni devenisem prieteni buni sau cel puțin așa speram eu. Până la acea duminică nenorocită pe care am petrecut-o împreună...

- Mi-a plăcut mult acea zi...

- Adevărat?

N-o scăpa din ochi pe fată, pe care clarul de lună o scălda într-un halou argintiu.

- Chiar ți s-a părut agreabilă ziua aceea? a insistat el.

Ea i-a răspuns cu cea mai mare sinceritate:

- A fost una din cele mai frumoase zile din viața mea!

- O, Virginia!

El s-a potolit pe loc și a reluat cu o voce șovăielnică:

- Și eu care mă întrebam dacă nu cumva erai supărată poate, pentru că te sărutasem...

Virginia i-a susținut privirea și i-a răspuns fără jenă.

- De ce să-ți port ranchiună pentru acel sărut la care aveai dreptul, nu, după momente atât de minunate? Era, mai mult sau mai puțin, o dreaptă recompensă.

Ea s-a speriat de schimbarea subită a expresiei lui: pălise, i se încordaseră buzele și fălcile.

- Deci așa l-ai luat! a constatat el pe un ton glacial.

Fără să se tulbure, Virginia a continuat:

- Și firește, când ai aflat că domnișoara Spengler te așteaptă, a trebuit să te grăbești să pleci,am înțeles foarte bine.

- Uite! Și de unde știi, te rog, că mă aștepta domnișoara Spengler?

- De la mătușa Héloise, a mărturisit ea în cele din urmă. De altfel am bănuit, pe

bună dreptate, că ar fi fost penibil pentru dumneata să te însoțesc în acea mașină de împrumut. Nu puteai face altfel decât să mă lași singură la hotel. Altfel, domnișoara Spengler ar fi putut deveni bănuitoare.

El a privit-o îndelung, intrigat, scrutător chiar, și apoi i-a întors spatele. Sprijinindu-se cu coatele de balcon, cu ochii atintiți spre lac, a reluat pe o voce total, impersonală:

- Regret că am venit aici în seara asta. Prietenul dumitale Clive propusese deja să te înlocuiască, dar m-am considerat mai calificat să-l supraveghez pe Peter. Ar fi trebuit să ți-l trimit pe Maddison. Ai fi fost, fără îndoială, mult mai sensibilă la argumentele lui decât la ale mele!

Fără s-o privească, a reintrat în cameră și s-a apropiat de patul unde Peter dormea un somn binemeritat. Virginia l-a văzut punând delicat mâna pe fruntea copilului.

- Nu mai e nevoie să-l veghezi, a constatat el. Trebuie să fii obosită și mai bine te-ai culca. Nu mai are temperatură și mâine dimineață va fi complet restabilit.

Cum Virginia nu zicea nimic, a conchis:

- Noapte bună, domnișoară Holt! Dacă aș fi în locul dumitale n-aș manifesta o asemenea conștiință profesională. Deși este

admirabil! Nu te deranja să mă conduci! Cunosc perfect casa asta şi plec înapoi cum am venit.

Înainte ca Virginia să fi avut timp să-nţeleagă, i-a închis uşa în nas şi camera s-a cufundat în cea mai deplină linişte.

Jos, a rămas zgomotul uşii de la intrare care se închidea. Apoi cel al motorului maşinii care pornea.

Cu mâinile crispate pe piept, Virginia a fost distrusă de disperare.

- De ce, o, de ce i-am vorbit astfel? a murmurat ea. Când încerca să-mi facă un serviciu! Am fost rea! Şi, în definitiv, de ce mă amestec în viaţa lui particulară? Când mă gândesc la tot ce a făcut pentru Lisa!... s-a gândit ea cu amărăciune.

La întoarcerea lor, soţii Van Loon au găsit-o pe Virginia ghemuită într-un fotoliu, în rochie de casă, lângă patul lui Peter. Avea ochii încercănaţi, tenul palid şi aerul descumpănit.

- Draga mea! a exclamat Mary. De ce nu te-ai culcat? Unde e doctorul Hanson? Ne-a telefonat şi ne-a spus că Peter este mult mai bine, dar că nu vrei să-l primeşti. Cât despre el, a fost chemat la un bolnav şi trebuia după aceea să revină; fireşte, nu l-am mai văzut din nou şi mătuşa lui era foarte

dezamăgită. După ce a făcut atâtea eforturi ca seara să fie desăvârşită! Şi a fost, de altfel, deşi ai lipsit, draga mea şi în ciuda prezenţei foarte scurte a doctorului Hanson.

- Dar... cum a reacţionat domnişoara Spengler?

Mary şi-a permis să râdă uşor, amuzată:

- Era nu numai nemulţumită, ci lividă de furie. A refuzat să şi cânte, pretextând că o doare gâtul. Biata Héloise, nu merita aşa ceva!

Virginia îşi disimula foarte greu satisfacţia. A preferat să schimbe vorba:

- Şi Lisa? Sper că s-a distrat bine?

- O, da! Dar tu, sărmană Virginia, cred că te-ai plictisit teribil!

- Nu, vă asigur...

Mary s-a uitat intrigată şi a reluat:

- Mă întreb de ce Francis nu a revenit. Părea, de altfel, bine dispus când a sosit. Şi e curios că un bolnav l-a reţinut atâta timp!

- Poate că era un pacient foarte important, a sugerat Virginia pe un ton fals indiferent, în timp ce se apleca pentru a-l înveli pe Peter.

- Nu mă surprinde că domnişoara Spengler şi-a manifestat proasta dispoziţie, a reluat ea. Acum câtva timp nu părea să acorde acestui lucru atâta importanţă. Mă

întreb, ce i-a determinat schimbarea. Fără îndoială, a descoperit, poate, că riscă să-l piardă, a reluat ea.

Ce femeie ar fi atât de proastă să rişte să piardă un bărbat ca Francis Hanson, fără să se bată? a reflectat fata, cu inima strânsă.

Dar pentru a te bate, mai trebuia să ai cea mai mică speranţă şi nu era cazul Virginiei.

Pentru clipele de nelinişte,de oboseală, de tristeţe, pentru momentele când totul este mohorât şi pare fără speanţă, nimic mai potrivit decât înseninarea pe care o aduc romanele colecţiilor **"EL şi EA"** şi **"ROMANTIC"** care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viaţă.

CAPITOLUL XV

În cursul săptămânilor ce au urmat, Virginia a înţeles că pierdea una după alta legăturile care i-ar fi permis să regăsească prietenia doctorului Hanson.

La început, Lisa s-a întors în Anglia. Apoi, doamna de Revaz a luat subit decizia să se ducă câteva săptămâni la una din prietenele ei la Paris.

Chiar şi Mary Van Loon, care-l întâlnea de obicei pe doctorul Hanson la cunoştinţe, nu-l mai văzuse de mult. Părea foarte absorbit de viaţa lui profesională şi Carla îl acapara în restul timpului. Aceasta pregătea un al doilea turneu în America şi încerca să-l convingă s-o însoţească.

Se gândea ea oare la acest voiaj ca la o lună de miere? se întreba Virginia.

Cu toate acestea, ea reuşise să-l întâlnească pe Francis o ultimă oară. Cu ocazia plecării Lisei. Doamna de Ravaz invitase o serie de intimi să ia ceaiul pentru a-şi lua rămas bun de la fată.

Francis Hanson se purtase foarte amabil cu Lisa şi îi dăduse multe sfaturi pentru reeducarea mâinii, pe care să le pună în practică la Londra. Îi mai solicită puţină răbdare, înainte de a se apuca serios de pian. În plus, dorea neapărat să participe la primul ei recital.

Lisa şi-a maifestat recunoştinţa faţă de chirurg şi deplina ei încredere în viitor.

Cât despre Clive, cu un aer sumbru, privea pe fereastră fără să zică nimic. Virginia, căreia doctorul Hanson nu-i acordase un cuvânt, se apropiase de tânăr, pentru a-l smulge din gândurile lui triste. I-a propus să se plimbe prin grădină, şi ea a acceptat.

Clive trăgea furios din ţigară. A aruncat-o pe neaşteptate, pe jumătate fumată şi şi-a scos alta.

- Clive, fumezi prea mult, i-a reproşat Virginia. Devine periculos pentru sănătate. Fără să mai vorbim ce efecte are!

- E foarte adevărat! Totul e distrugător când nu câştigi nici măcar atât încât să te gândeşti să te căsătoreşti.

Ochii lui de un albastru luminos erau fixaţi cu tristeţe pe întinderea strălucitoare a lacului.

Mişcată de tristeţea lui, Virginia l-a întrebat:

- Lisa şi cu tine rămâneţi numai buni prieteni, sau aveţi intenţia să vă revedeţi?

- Suntem ferm hotărâţi să ne revedem.

Şi-a băgat adânc mâinile în buzunare şi s-a întors spre Virginia cu un aer hotărât.

- Numai tu ne poţi ajuta şi aproape că mi-ai promis, acum câteva săptămâni, că o vei face, dacă e posibil.

- Cu ce vă pot fi utilă?

El a luat-o de braţ, după ce aruncase o privire scurtă în spate, pentru a se asigura că nu se apropie nimeni pe potecă.

- O să-ţi spun, a răspuns el imediat. Vreau să te invit mâine la cină, la *Milano*. Lisa pleacă de dimineaţă şi sunt mulţumit că nu e aici pentru a se confrunta cu o încercare pentru care nu e pregătită.

- O încercare?

El a surâs trist şi a murmurat:

- Nu-ţi pot spune nimic pe moment. De fapt, aştept o vizită... cineva care vine de la Londra şi trage la *Milano*. Ar fi fost de dorit s-o întâlnească pe Lisa, pentru că nimeni nu poate rămâne indiferent la şarmul ei. Lisa şi ochii ei mari negri! Prima oară când am văzut-o, am comparat-o cu o căprioară. E atât de atrăgătoare, atât de delicată..

- Unde vrei să ajungi? l-a întrerupt ea. Să nu-mi spui că vrei să mă dau drept sora mea?

Se îngrijora deja de efectul pe care-l producea în salon absenţa lor prelungită, care nu putea să nu fie remarcată şi poate eronat interpretată.

Clive a protestat imediat:

- Nu e vorba de asta, însă..

A ridicat capul, incapabil să mai continue.

- Ascultă, a sfârşit el prin a mărturisi, aş vrea să-mi acorzi încrederea. Îţi promit că proiectul meu e perfect simplu şi cinstit şi că nu rişti nimic. Eşti sora Lisei, o demnă reprezentantă a familiei tale şi ne-ai face la amândoi un serviciu imens...

- Şi asta constă în a lua cina cu tine la *Milano*?

- Da şi cu... cineva...

Virginia s-a gândit repede. Putea, desigur, să-i ceară o seară liberă lui Mary, pentru că nu avusese niciodată. Dar invitaţia asta misterioasă o intriga. Şi dacă putea s-o ajute pe Lisa... Dar să meargă la *Milano*, un hotel atât de şic... Ce toaletă îşi va pune? S-a gândit la rochia neagră, cumpărată pentru faimoasa serată. Ar fi îmbrăcată prea elegant pentru un simplu dineu? L-a întrebat:

- Vrei să fiu foarte elegantă? s-a interesat ea. Garderoba mea e foarte limitată şi nu-mi permite fantezii.

Surâzând tot, Clive a spus:

- Da, foarte elegantă! Te sfătuiesc să te îmbraci cu minunea pe care ai cumpărat-o pentru serata doamnei de Ravaz, o cunosc după descrierea Lisei. Păcat că n-ai putut veni. Eram gata să vin să te înlocuiesc, însă Hanson mi-a luat-o înainte.

- Foarte drăguţ din partea ta. Doctorul Hanson mi-a spus că te-ai oferit.

- Adevărat?

A învăluit-o pe Virginia cu o privire intrigată şi a reluat:

- Hanson ăsta e bizar, uneori. Un adevărat catâr, când a luat o hotărâre! Când a plecat la familia Van Loon pentru a te înlocui, prietena lui, cântăreaţa, a fost nebună de furie. Cred că nu i-a apreciat cine ştie ce gestul.

Virginia n-a făcut nici un comentariu. Totuşi, inima îi bătea de fiecare dată când i se vorbea de Francis. În acel moment, i s-a părut că aude paşi pe pietrişul aleii şi a tresărit.

- Deci accepţi să mergi cu mine, mâine? a insistat el.

- Da, dacă ţii atât de mult.

- Perfect. Vin să te iau pe la opt.

Lisa a apărut de după un boschet şi a exclamat:

- Uite, iată-vă, amândoi! Aţi dispărut...

Exact în urma ei sosea şi doctorul Hanson, cu figura crispată, care a explicat pe un ton glacial:

- Lisa trebuie să plece mâine foarte de dimineaţă şi i-am sugerat să se culce devreme. Cred că vreţi să fiţi un moment singure amândouă, înainte de despărţirea asta mai lungă...

Întorcându-se spre Clive, i-a propus pe acelaşi ton:

- Dacă vrei să te duc în trecere la hotel, Maddison...

- Vă mulţumesc, e inutil. Plec mai târziu şi merg pe jos. Nu mă grăbesc deloc.

Chirurgul i-a aruncat o privire înnegurată Virginiei.

- Bună seara, domnişoară Holt, a salutat-o el sec.

Apoi i-a strâns mâna Lisei şi i-a urat să se întoarcă cu bine la familia ei.

Aceasta n-a putut să-şi ascundă emoţia şi i s-a prel'ns o lacrimă pe obraz, în timp ce bâiguia:

- Graţie dumneavoastră, doctore, va fi o întoarcere minunată.

El i-a surâs, numai ei, cu căldură.

După ce i-a părăsit, Lisa a privit-o pe sora ei cu consternare.

- Nu găseşti că şi-a schimbat atitudinea faţă de tine? Nu înţeleg de ce. Totuşi, la un

moment dat, credeam... În sfârşit, asta se pare că nu te necăjeşte prea mult. Şi dacă se căsătoreşte cu această superbă Carla, va fi desigur fericit cu ea. Deşi chipul lui nu reflectă în mod deosebit fericirea...

Lisa şi-a ridicat ochii spre Clive şi Virginia a ghicit ce gândea, era ultima lor seară împreună şi aveau multe să-şi spună...

- Mă duc să stau puţin de vorbă cu doamna de Ravaz, s-a grăbit ea să zică. N-am prea avut timp să mai discut cu ea şi pleacă în curând. Lisa, nu uita sfatul doctorului Hanson: trebuie să te culci devreme.

- Am eu grijă, a spus Clive, luând-o pe Lisa de mână. Dar înainte o să facem împreună un tur în jurul lacului.

A doua zi seara, când Clive a venit s-o ia, Virginia a citit admiraţia din ochii lui şi el n-a pregetat să-i spună:

- Doamne! Ce frumoasă eşti! Nu mă mai miră că femeile consumă atâta timp pentru toaleta lor, dacă obţin asemenea rezultate!

Mary Van Loon, care o însoţea pe Virginia în salon, le-a adresat recomandările ei ridicând un deget fals ameninţător.

- Nu uitaţi că Lisa abia a ajuns în Anglia şi nu e momentul să-i fiţi infideli.

Clive i-a surâs cu gentileţe.

- Nu-i nici o problemă. Avem de discutat nişte afaceri.

Mary a ridicat din sprâncene, cu un aer amuzat:

- Iată o rochie pentru un dineu de afaceri! Cel puţin îţi va da siguranţă!

Virginia chiar avea nevoie de aşa ceva, pentru că *Milano* nu pierduse nimic din luxul lui impresionant.

Clive a aşezat-o la o masă aranjată pentru trei persoane şi a comandat un aperitiv până la sosirea "invitatului" său.

- Bună seara! a rostit o voce groasă în spatele lor.

Un bărbat înalt se uita la ei printr-un monoclu vârât în ochiul drept.

Clive s-a ridicat repede şi a anunţat cu o voce vibrantă:

- Tată, îţi prezint pe domnişoara Holt. Virginia, este tatăl meu generalul Maddison!

CAPITOLUL XVI

Generalul s-a aşezat confortabil, şi-a întins picioarele lungi pe sub masă fără jenă, s-a apucat s-o examineze pe Virginia prin monoclu. Vorbele lui, pronunţate cu o voce sonoră şi jovială, au făcut-o să roşească pe faţă:

- Ei bine, băiete, te felicit, ai gust! Dacă Lisa e la fel de fermecătoare ca sora ei...

Clive a făcut tot ce a putut pentru a o salva pe Virginia din această situaţie penibilă:

- Tată, nu trebuie... Domnişoara Holt e teribil de jenată. Nu e obişnuită cu complimente atât de directe. De altfel, nu seamănă deloc cu Lisa, care e brună.

- Eu prefer blondele! a rostit el, clipind maliţios din ochi.

Şi-a dat seama deodată că i se servise sherry şi a protestat vehement:

- O, ce porcărie! La ora asta numai whisky cu sifon.

A chemat un chelner şi Clive a profitat pentru a se justifica Virginiei:

- Eşti probabil supărată pe mine de această surpriză. Dar am preferat să nu-ţi destăinui nimic dinainte, ca să fii cât mai naturală. Să nu te laşi intimidată de manierele cam dure ale tatălui meu, te asigur că nu e deloc rău. Ar fi putut fi cu mine, pentru că meritam. Sunt sigur însă că va sucomba imediat la farmecul Lisei, aşa cum am fost sigur că se va întâmpla în faţa şarmului tău.

Generalul, căruia i se adusese whiskyul, s-a întors spre tineri meditativ:

- E prima oară când îl văd pe fiul meu în ultimii cinci ani. E mult! Mai ales când ai numai un copil! Şi care persistă să cutreiere lumea ca un vagabond, fără să se mai gândească la cei rămaşi acasă.

Ochii lui albaştri lansau fulgere pe sub sprâncenele-i stufoase şi a continuat pe un ton morocănos:

- O să fie greu să mă convingi, băiete, că te-ai transformat şi doreşti să te întorci acasă pentru a deveni fermier. E o profesie pe care o dispreţuiai înainte!

- Nu dispreţuiam profesia, tată, ci mă îndoiam că eram în stare s-o practic, e o nuanţă!

- Sunt subtilităţi care mă depăşesc. Constat, totuşi, că ai plecat. dar, se pare că

nu ai reuşit să te îmbogăţeşti în călătoriile tale..

Cum să negi adevărul? Virginia i-a aruncat o privire complice tânărului, în timp ce generalul mormăia câteva cuvinte neinteligibile în mustaţa lui mare.

Când i s-a adresat din nou lui Clive a fost fără nici un fel de blândeţe:

- Şi acum vrei să vii la domeniul nostru! Nu sunt prea sigur că vreau să te văd acasă!

După care, şi-a scos o batistă mare din buzunar şi şi-a suflat nasul ca o trompetă. Apoi, a rostit:

- Noroc că mătuşa ta Hetty e mai sentimentală ca mine. Pregăteşte deja o masă bogată pentru a-l primi pe fiul risipitor. În rest, are o mulţime de proiecte ridicole... Femeile sunt toate nişte fiinţe stupide!

A schiţat pentru Virginia un surâs ambiguu, care nu căuta nici măcar să scuze o asemenea afirmaţie. Ea i-a răspuns cu un zâmbet din toată inima, convinsă brusc că generalul făcea pe omul rău, când de fapt el era plin de bunătate. De altfel, suferise cu certitudine din cauza lungii absenţe a fiului lui şi nu pretindea decât să restabilească relaţiile cu el.

Clive a părut înduioşat la evocarea mătuşii lui.

- Mătuşa Hetty, draga de ea! Todeauna m-am putut bizui pe ajutorul ei. Chiar în anii aceştia când "am rătăcit prin lume", cum spui tu, mi-a scris cu fidelitate, cel puţin o dată pe lună.

- E exact cum spuneam: femeile sunt stupide! a mârâit el.

Virginia s-a aplecat spre el cu voiciune.

- O, nu, generale! Femeile nu sunt atât de proaste. Ele au numai mai multă intuiţie decât bărbaţii şi sunt mai pregătite să ierte şi să uite.

- Serios?

Ochii domnului Maddison scâteiau de maliţiozitate, în timp ce îşi apropia scaunul de masă.

- Bine, putem să discutăm problema în timpul mesei şi, dacă vreţi părerea mea, am aşteptat destul de mult.

Şampania se răcea într-o găletuşă pe masă. Nevrând să-i încredinţeze chelnerului misiunea delicată de a o destupa, s-a ocupat el însuşi şi, foarte curtenitor, s-a ridicat pentru a închina un toast Virginiei. După care, a făcut onorurile cuvenite mâncării.

Fără îndoială, băutura de culoarea chihlimbarului şi calitatea felurilor de mâncare, au contribuit la încălzirea cosiderabilă a atmosferei între convivi. Virginia era mulţumită că acceptase invitaţia

lui Clive. Fusese cucerită complet de general. Evident, trebuia să-i înțeleagă umorul destul de aparte și remarcile puțin cam dure. Trebuia să accepți, de asemenea, ca vocea lui tunătoare să depășească limitele mesei. Dar era cu siguranță un bărbat cumsecade. Nu-și ascundea câtuși de puțin admirația pentru Virginia. Pe măsură ce masa avansa, Clive se decontracta și începea să spere că tatăl lui o va aprecia pe Lisa la fel ca pe Virginia.

Generalul n-a făcut nici o aluzie la conduita din trecut a fiului său, care-i provocase atâtea decepții. Mai mult chiar, părea că-i apreciază tovărășia și proiectele de viitor.

Din încăperea vecină se auzea ecourile unei muzici languroase, cântate de o orchestră instalată pe o estradă. Câteva perechi dansau pe ring. Unii beau cafeaua pe terasă, de unde puteau să admire cerul înstelat și să profite de aerul nocturn catifelat. Lumina voalată făcea femeile mai frumoase și mai tulburătoare. Cu ochii ei strălucitori, cu tenul ei delicat, pus și mai mult în evidență de rochia ei neagră, care-i venea foarte bine, Virginia n-avea desigur nimic de invidiat la cele mai frumoase cliente ale restaurantului.

Permanent galant, generalul a invitat-o pe fată la dans şi ea a putut să constate cât de agil se menţinea. La rândul lui, Clive a luat-o la un vals, care i-a îmbujorat mult timp obrajii.

După aceea, s-a făcut întuneric în sală şi scena s-a luminat pentru un scurt spectacol folcloric. Dansatorii în costume populare elveţiene au dat o reprezentaţie, pe care Virginia a aplaudat-o cu entuziasm. Apoi s-a întors spre fereastra mare şi a contemplat priveliştea fascinantă a crestelor înzăpezite şi a cerului înstelat. Nu va uita niciodată această seară, s-a gândit ea, visătoare, în timp ce luminile se aprindeau din nou în local.

Atunci abia a simţit aţintită asupra ei o privire insistentă. S-a întors şi a devenit groaznic de palidă. Generalul, care ţinea o dizertaţie despre anii de serviciu în India şi dansurile indiene pe care le-a admirat acolo, n-a observat nimic. Însă Clive a reemarcat schimbările atitudinii fetei.

La una din mesele vecine, foarte elegant într-o ţinută de seară impecabilă, se afla doctorul Hanson, împreună cu Carla Spengler, într-o rochie foarte decoltată, care îi punea în evidenţă părul blond. Nişte cercei scânteietori de culoarea smaraldului, cu un pandantiv şi o brăţară asortate, produceau

un efect frapant pe pielea ei lăptoasă. Arbora o expresie puţin plictisită, chiar morocănoasă. Cât despre doctorul Hanson, el evoca unul din acele portrete de marmură care pot fi contemplate în muzee şi care păstrează un aer indescifrabil, foarte independent de preocupările umane. Ochii lui se menţineau atintiţi asupra Virginiei şi nu lăsau să se discearnă nici un sentiment.

- Poftim, uite-l pe Hanson! a exclamat Clive.

Virginia nu s-a putut reţine să nu adauge:

- Cu Carla Spengler.

- Cine?... Prieteni de-ai tăi, Clive? Prezintă-mi-i! a intervenit generalul cu o voce tăioasă.

Tânărul i-a aruncat o căutătură scurtă Virginiei să vadă dacă agreează ideea, însă paloarea ei l-a neliniştit şi nu putea ghici care va fi reacţia ei dacă va accepta propunerea tatălui său.

Vederea lui Hanson şi a logodnicei pe care i-o atribuia rumoarea publică, reuşise să-i spulbere, dintr-o lovitură, plăcerea Virginiei din seara aceea. I-a venit foarte greu să rămână naturală, în timp ce Clive s-a ridicat pentru a solicita perechea şi pentru a o ruga să vină la masa domnului Maddison.

Pretextase că tatăl lui va fi foarte fericit să facă cunoştinţă cu medicul care-i operase cu atâta pricepere braţul fiului său, după accidentul de schi. Doctorul Hanson a acceptat politicos invitaţia şi i-a surâs generalului care l-a primit cu entuziasm.

La rândul ei, Carla şi-a etalat şarmul pentru a-l seduce pe tatăl lui Clive şi a reuşit fără dificultate. Dacă Clive i se părea fără căutare, din cauza profesiei sale şi a lipsei de avere, generalul în schimb îi impunea prin statura sa, experienţa şi siguranţa pe care le dădeau posesiunea unui vast domeniu.

În ceea ce o priveşte, Virginia nu s-a ales decât cu un semn scurt din partea strălucitoarei cântăreţe, care nu i-a adresat nici un cuvânt. Doctorul Hanson a ocupat scaunul de alături de ea şi a întreţinut politicos conversaţia cu ea. Incomodă, ea îi răspundea prin monosilabe şi se întreba care era rostul privirii lui indescifrabile fixate asupra ei.

S-ar fi zis că încerca să-i citească gândurile, inundând-o cu un torent de vorbe superficiale.

În cele din urmă, a invitat-o la dans, în timp ce Clive o lua pe Carla pe ring. Orchestra ataca atunci un tango din cele mai senzuale şi Virginia se simţea absolut

stupefiată, incapabilă să se mişte. Nu cunoştea paşii dificili şi nu voia să se dea în spectacol alături de un dansator atât de merituos ca Francis Hanson. A pretextat că i s-a făcut o băşică la călcâi, din cauza pantafilor noi şi chirurgul s-a prefăcut că o crede.

A rămas pe scaun lângă ea şi a continuat să-i vorbească, în timp ce Carla şi Clive evoluau cu abilitatea unor dansatori profesionişti, în ritmul muzicii languroase. Generalul bătea ritmul cu piciorul şi părea că moare de invidie că nu se găsea pe ring printre cuplurile pe jumătate leşinate.

Cum s-a sfârşit tangoul, orchestra a început un vals. Domnul Maddison, în culmea bucuriei, s-a înclinat în faţa Carlei şi a rugat-o să-i acorde un dans, care-i amintea de balurile de la regimentul său din India.

În acelaşi moment, Clive a fost strigat de nişte prieteni la o masă şi a rugat-o pe Virginia să-l scuze. A rămas, deci, singură în compania lui Francis.

Îndată ce n-a mai fost nici un martor care să-i audă, doctorul şi-a schimbat atitudinea. I s-a adresat Virginiei fără menajamente:

- Aşa deci, refuzi să dansezi cu mine?

Fata a tresărit şi a protestat speriată:

- Ce idee bizară!

- Nu trebuie să negi adevărul...

S-a uitat la ea visător, înainte de a adăuga:

- O să uităm de rana de la picior, nu-i aşa?

Ea s-a ridicat fără să rostească o vorbă. După cum nu se îndoise, Francis era un cavaler fără pereche. O ţinea ferm, dar fără s-o strângă prea tare şi se învârtea în ritm şi privea pe deasupra capului ei. Nu se mai ostenea să-i facă conversaţie. Virginia simţea că mâinile ei îngheţate se încălzeau progresiv şi că reuşea destul de bine să se ţină după partenerul ei. Un fel de înţelegere fizică se stabilise între ei, care le armoniza corpurile şi le mlădia în acelaşi ritm.

O fericire uşoară o exalta pe fată, care se rotea abandonându-se tot mai mult în braţele partenerului ei. A sfârşit prin a-şi găsi curajul să-şi ridice ochii spre chipul lui. Când privirile li s-au întâlnit, o undă de căldură i-a inundat pe amândoi şi Virginia a simţit că o strângea şi mai mult. Din păcate, n-a durat decât o clipă! Extaz fără urmare, bucurie supremă, dar efemeră... Orchestra tăcea deja, dansatorii s-au desprins unii de alţii şi ringul s-a golit.

Dar, spre consternarea Virginiei, în loc s-o conducă înapoi la masă, cavalerul ei a

luat-o de cot şi a dus-o spre uşa care dădea spre grădina hotelului.

Remarcând surpriza ei, el s-a întors spre ea. Sub razele lunii, tresăririle lui păreau cioplite în granit. I-a explicat cu o voce straniu de calmă:

- Nimeni nu se va mira să ne vadă ieşind împreună. Nu-ţi face griji, te aduc înapoi la prietenii tăi în câteva clipe. Dar, mai înainte aş vrea să-ţi pun o întrebare.

- A, a bâiguit ea.

- Spune-mi, Lisa ştie că eşti aici în seara asta, cu cei doi Maddison?

- Nu...

Acest răspuns simplu şi sincer a aprins în ochii lui Francisc o licărire de dispreţ.

- Mă îndoiam şi eu, a replicat el pe un ton tăios. Când Lisa era aici, mă întrebam pe care din voi două o preferă Maddison. Părea să aprecieze atât compania uneia cât şi a celeilalte. În prezent, ştiu la ce să mă aştept. Băiatul ăsta l-a convins chiar pe tatăl său să vină să te cunoască. E evident că ai reuşit să-l farmeci complet, dragul de general. Când voi putea să te felicit?

- Nu... nu înţeleg nimic din ce-mi spui, a protestat Virginia, în timp ce obrajii i se împurpurau.

O credea cumva capabilă să o trădeze pe sora ei cu Clive, îndată ce plecase? Ce părere jalnică trebuia să aibă despre ea!

- Cum nu înţelegi? a replicat el agasat. Din contră, cred că înţelegi perfect.

Virginia avea impresia că trăieşte un coşmar, la ieşirea dintr-un vis agreabil. Era îngrozitor de dezamăgită. Deci, legătura strânsă care crezuse că se stabilise între ei în timp ce dansau era o pură iluzie şi iată ce credea el despre ea!

Zdrobită, brusc, vlăguită, a murmurat cu o voce obosită:

- Dacă asta e impresia ta, nu mai are nici un rost să vorbim. Ne întoarcem?

- Te căsătoreşti cu Clive?

Brutalitatea întrebării a reuşit s-o descumpănească pe Virginia. A răspuns totuşi fără înconjur:

- Nu m-am gândit niciodată să mă mărit cu Clive. De altfel, după cum ştii, m-am angajat să rămân un anumit timp la familia Van Loon. Spune-mi, domnişoara Spengler nu se va mira că ai dispărut?

El a ridicat din sprâncene, dar a persistat să o interogheze.

- Atunci e şi mai rău: joci deliberat comedia asta cu Clive şi tatăl lui?

- L-am cunoscut pe general abia în seara asta. Dacă eşti convins că joc vreo comedie, e treaba ta! Acum să ne întoarcem la ceilalţi, te rog.

- Perfect! Scuză-mă dacă mă amestec în treburile tale. Dar înţelegi ce surprins am fost să te întâlnesc în seara asta aici, când Lisa a plecat de dimineaţă. Ai aerul că te distrezi foarte bine! Mi-am imaginat întotdeauna că există o mare afecţiune între voi două.

- Nu te înşeli deloc: ne iubim foarte mult.

Fără să adauge un cuvânt, i-a întors spatele şi s-a îndreptat spre restaurant. El a fost obligat s-o urmeze.

Aşezată lângă general, Carla afişa un aer de mare plictis, în timp ce distrată, îl asculta vorbind.

Când i-a văzut că vin împreună pe Virginia şi Francis, cântăreaţa cea înfumurată a strâns din buze şi privirea ochilor ei albaştri a devenit glacială, în timp ce o fixa pe fată.

Nu i-a lăsat timp chirurgului să se aşeze şi i-a spus imediat:

- Aş vrea să plec îndată, Francis. Sunt puţin obosită. Atracţiile s-au terminat şi seara nu prea mai prezintă interes.

S-a aranjat pentru a le schiţa un surâs delicios lui Clive şi tatălui său şi a salutat-o pe Virginia cu un semn imperceptibil din cap. Se întreba ce găsea Francis la acea fată înţepată, insignifiantă, care lucra ca guvernantă la prietenii lor. De ce păstra

relaţiile cu ea, acum când sora ei se reîntorsese în Anglia?

Şi-a promis să-i zică o vorbă când vor fi singuri.

În ochiii Virginiei, seara îşi pierduse orice farmec. A încercat să apară veselă pentru a nu-l decepţiona pe Clive şi a reuşit în parte, pentru că generalul a continuat s-o complimenteze. El i-a mărturisit că ascultă anecdotele mai cu interes decât fiinţa blondă cu ochii de un albastru care te îngheaţă.

- Dacă chirurgul acesta are intenţia s-o ia de soţie, să sperăm pentru el că acest manechin magnific se va însufleţi puţin şi va căpăta un gram de căldură umană!

Clive ghicise încărcătura Virginiei şi a remarcat că se schimbase de la plecarea lui Francis Hanson. Spera din toată inima că sora Lisei nu era pe punctul de a se ataşa de acest bărbat! Cum putea să lupte împotriva strălucitoarei Carla Spengler? Artista ameţitoare îi destăinuise în timpul dansului că Francis şi ea trebuiau să se căsătorească într-un viitor foarte apropiat.

Clive s-a manifestat cu atât mai prevenitor faţă de Virginia cu cât o simţea că e tulburată. I-a mulţumit cu efuziune că reuşise să contribuie la reuşita acelei seri.

- Mă bucur că ai venit s-o reprezinţi pe Lisa! Cred că ai luat cu asalt fortăreaţa.

- Sunt foare măgulită, Clive. Ştii că aş face orice pentru ea! În mod cert, viitorul se anunţa promiţător pentru Lisa. Dar ce putea Virginia să spere pentru ea?

Pentru clipele de bucurie,
şi pentru zilele de vacanţă
pe malul mării, la munte,
în călătorii, nimic mai potrivit decât încântarea, farmecul pasionantelor întâmplări din romanele
colecţiilor
"EL şi EA" şi "ROMANTIC"

CAPITOLUL XVII

A venit sfârşitul verii şi toamna a învăluit malurile lacului cu valurile sale sclipitoare. Oferea frumuseţea, dar şi promisiunile iernii, cu brumele şi poile reci.

În cele din urmă a căzut şi prima zăpadă. Virginia nu mai văzuse niciodată atâta zăpadă în viaţa ei. Când norii au trecut şi cerul albastru părea proaspăt, aerul pur provoca o senzaţie îmbătătoare şi tânăra englezoaică îl găsea mult mai înviorător decât cel de pe malurile Tamisei!

Cu toate acestea, viaţa cotidiană nu avea nimic îmbătător. Era, din contră, banală şi de rutină. trebuia să se ocupe de cei doi copii, să le fortifice trupul şi sufletul şi să le insufle unele noţiuni pentru a le dezvolta inteligenţa. Virginia a cucerit rapid prietenia şi stima lui Mary Van Loon şi a soţului ei. Dar acesta din urmă, după o scurtă perioadă acasă, trebuia să plece din nou. De această dată, Mary şi-a exprimat dorinţa de a-l însoţi. Virginia putea foarte bine să-şi asume singură răspunderea copiilor. În plus,

doamna de Ravaz venise de la Paris şi putea, când era nevoie, să o ajute cu sfaturi.

Virginia a rămas deci singură cu copiii şi servitorii. În afară de ei, n-o vedea decât pe doamna de Ravaz.

Mătuşa Héloise era întotdeauna încântată să o primească pe Virginia la ceai, când putea să se elibereze de treburi. Îşi reluaseră relaţiile agreabile din timpul când Virginia locuise la ea. Dar cu o deosebire: nu vorbea niciodată de Francis. Paşii chirurgului nu mai răsunau pe podeaua verandei, când discutau cu înflăcărare în jurul măsuţei pe care femeia de serviciu punea serviciul de ceai din argint. Când se întâmpla să sune, telefonul nu mai reverbera sunetul vocii lui...

Persoană rafinată, doamna de Ravaz ghicise că era mai bine să nu facă aluzii despre nepotul ei în faţa fetei şi aceasta se temea să nu se trădeze prin roşeaţa feţei sau paloarea ei, emoţia pe care i-o provoca numele chirurgului.

De ceea ce se temea cel mai mult, era să afle vestea iminentei sale căsătorii. Căuta - în zadar - să se pregătească pentru a fi indiferentă.

De altfel, spera să fi părăsit Elveţia în acel moment atât de temut, pentru că ştia că Peter şi Paula se vor duce curând la internat

în Anglia şi nu vor mai avea nevoie de ea. Se va întoarce atunci în ţara ei.

La revenirea soţilor Van Loon acasă, iarna se instalase şi stratul de zăpadă era suficient de mare pentru schi. Soţii Van Loon aveau la munte o vilă unde îşi invitau cu plăcere prietenii.

Astfel, au organizat un sejur pentru un grup din care făceau parte şi Virginia, copiii şi fata în casă, Effie.

Vila se afla situată nu departe de hotelul *Grünwald*, unde Virginia dejunase cu Francis în timpul excursiei lor care se terminase atât de prost. În jur, foarte aproape, existau numeroase piste de schi, mult frecventate de elveţieni şi de turiştii în trecere.

Seara, sportivii se adunau la hotel să danseze sau să stea de vorbă, în saloane confortabile, bine încălzite.

Virginia a urmat mai întâi un curs de începători, unde a făcut primii paşi. Puţin descurajată de dificultăţile acestui sport complet necunoscut, fata a vrut să renunţe din prima zi.

Însă Mary a ajutat-o cu răbdare să se acomodeze. Dar copiii s-au adaptat cu uşurinţă. Pentru Virginia se punea problema prestigiului ei: nu putea rămâne

singură ca spectatoare să se plictisească. A fost obligată să-și dea drumul.

Nu i-a trebuit mult timp să se descurce într-un mod foarte onorabil, dar era conștientă că nu va deveni niciodată o performeră.

Își cumpărase un hanorac bleumarin, la care asortase o eșarfă roșie și o căciuliță potrivită. Era fermecătoare s-o vezi cu obrajiii roșii din cauza aerului tare și ochii strălucitori. Copiii n-o părăseau deloc și toți trei formau un grup încântător. Deci era de mirare că numeroși tineri își îndreptau des privirile spre ea!

Schimbarea atitudinii, timpul însorit, zăpada, și această viață de vacanță, îi dădeau poftă de viață și îi scria scrisori entuziaste Lisei cu privire la distracțiile din Elveția în timpul iernii.

Lisa îi scria că nu o mai dureau brațul și mâna și că își reluase serios exercițiile de pian. Mărturisea că nu mai fusese niciodată atât de fericită. Mai ales că se logodise oficial cu Clive, după ce fusese primită de familia lui, în Buckinghamshire. Generalul și sora lui, mătușa Hetty, o primiseră cu căldură. Clive părea să se consacre cu plăcere existenței de *gentleman farmer* și tatăl lui surâdea de bucurie la ideea că-l va seconda la administrarea domeniului.

Mariajul celor doi îndrăgostiţi era prevăzut pentru începutul lunii ianuarie.

Bineînţeles, o dată căsătoriţi, Lisa va continua să lucreze la pian: ambiţia ei să dea concerte nu o părăsise. Însă succesul nu mai era scopul unic al vieţii ei. Clive ocupa primul loc de acum înainte.

Virginia continua să se gândească la sora ei cu aceeaşi afecţiune şi spera că-şi va găsi fericirea înainte de toate.

Viitorul ei însă i se părea puţin întunecat, dar pentru moment refuza să se gândească la momentul când va părăsi Elveţia.

Totuşi, scrisoarea Lisei cu toate detaliile despre logodnă şi vizita ei la viitoarea sa familie, a făcut să i se strângă inima.

Într-o zi, stătea la soare pe un trunchi de copac şi contempla peisajul magnific ce se desfăşura la picioarele ei, în timp ce se gândea la Lisa şi la Clive. Mai târziu, când va fi înapoi la ceţurile din ţara ei natală, îşi va evoca amintirea sfâşietoare a acestor păduri de pini, ca nişte mese sumbre ce se reliefau pe albeaţa sidefie a povârnişurilor şi a acelor creste vertiginoase sub albastrul închis al cerului.

A oftat şi apoi s-a ridicat, furioasă pe ea însuşi că se lăsa pradă melancoliei. Asemenea reflecţii nu-i vor aduce nici o încurajare, mai bine s-ar concentra la ce să-i scrie surorii ei. S-a hotărât să se întoarcă la vilă şi să se apuce de corespondenţă. Nimeni nu se va mira de absenţa ei, deoarece acum era capabilă să schieze singură.

Era foarte frumos, dar casa se afla prea departe. Nu încerca nici o teamă şi aprecia din contră acea senzaţie îmbătătoaree de a aluneca, aproape de a zbura, pe pantele bine bătătorite.

Fără îndoială că îşi prinsese prost schiul stâng, pentru că şi-a dat seama că nu o va asculta ca de obicei. Pe la jumătatea pantei, a încercat să frâneze, aşa cum învăţase, dar n-a reuşit decât să cadă cu toată greutatea şi să se rostogolească fără să se mai poată opri, ca un bulgăr de zăpadă. Un taluz i-a oprit în mod brutal rostogolirea, dar n-a reuşit să se desprindă de schiuri şi de beţe.

Se simţea puţin ridicolă şi îndeosebi foarte şocată de cădere. Deviind de pe pistă, se oprise într-un nămete de zăpadă proaspătă, de unde nu mai putea ieşi. Toate eforturile ei nu făceau decât să o afunde şi mai mult.

Stacojie, în pragul lacrimilor, nu ştia ce să mai facă, când o siluetă - căzută pare-se din cer - s-a oprit la ea şi în câteva fracţiuni de secundă a fost din nou pe picioare, susţinută de cineva care o privea cu un aer maliţios.

O voce râzătoare a exclamat:

- Mă întreb dacă îţi dai seama cât de caraghioasă arăţi? Că zaci cu adevărat?

Mânia, o mânie subtilă şi violentă, pe care o simţise rar în viaţă, a cuprins-o pe Virginia.

- Ei bine, dacă mă găsiţi atât de caraghioasă, de ce nu m-aţi lăsat în poziţia în care eram? i-a replicat ea tremurând.

Când a ridicat ochii spre salvatorul ei - în speţă Francis Hanson - nu s-a putut să nu izbucnească într-un plâns furios. Avea impresia că nişte vane se deschiseseră în ea şi hohotea convulsiv cu sughiţuri.

N-ar fi putut să spună exact ce o apucase. Durerea de la glezna stângă, scrântită în cădere, nu era suficientă ca explicaţie. Considera că e grotesc să se comporte ca un copil, însă era peste puterile ei.

Atitudinea lui Francis s-a schimbat şi s-a interesat cu îngrijorare:

- Ţi s-a întâmplat ceva? Spune-mi unde?

- Nu, nu-i nimic. M-am rostogolit numai pe pantă, a sughiţat ea.

- Ţi-ai luxat ceva, sau ai vreo entorsă? Te doare?

- Nu, da, nu cred...

A luat-o ferm în braţe şi Virginia tremura.

- Nu mai plânge! i-a poruncit el cu autoritate.

- Nu... nu pot!

- Dacă nu încetezi imediat, te... te sărut!

Ea s-a desprins cu un mic ţipăt, şi-a şters pleoapele cu o batistă pe care i-o întinsese el şi, roşie în continuare, a plecat capul.

Lacrimile îi secaseră în mod miraculos.

- Vezi, ştiam că va fi eficient! a murmurat el satisfăcut.

Îi surâdea din nou şi Virginia a găsit forţa să-i răspundă cu un zâmbet.

A încercat să se scuze:

- Sunt cu adevărat dezolată că m-am făcut ridicolă... Nu ştiu ce s-a întâmplat.

- Serios? Acum vreau să mă uit la picior. Aşează-te o clipă. Trebuie să fie stângul, da?

I-a palpat uşor glezna, care nu se umflase încă, dar o durea.

- N-o să mai poţi schia o zi, două, dar nu e nimic grav, a conchis el pe un ton profesional.

Îngenunchease la picioarele ei, în zăpada imaculată şi de data asta a putut să-l

observe după placul inimii. Nu purta nimic pe cap și părul lui negru îi punea în evidență chipul frumos bronzat. I-a surâs în continuare, dezvăluindu-și dinții albi splendizi. În ochii lui întunecați, Virginia nu mai citea nici o ostilitate, ci o expresie stranie.

- Te rog să mă scuzi dacă ți-am dat impresia că îmi bat joc de tine. Dar dacă n-aș fi venit să te scot de acolo, ce-ai fi făcut? a întrebat-o el, fixând-o cu intensitate.

- Nu știu.

Ea a râs puțin nervos, reușind să se destindă.

El i-a pus înapoi bocancul, a bătut-o ușor pe mână, pentru a o calma, cu un gest afectuos.

- Cred că ai încercat un șoc violent, a recunoscut el.

- A fost greșeala mea. Trebuia să fiu atentă când mi-am legat schiurile.

- O să te ajut până la vilă, a decis el pe un ton fără replică.

- Unde stai? La hotel? Nici măcar nu știam că ești aici, i-a spus ea.

- Am sosit ieri seara. Am luat o cameră la hotelul *Grünwald* și am ieșit pe pista Edelhorn astăzi.

Era una din cele mai dificile piste, accesibilă numai schiorilor experimentați.

S-a ridicat brusc:

- Te duc în braţe şi voi termina coborârea pe schiuri, dacă nu ţi-e frică.

- Dar... n-o să poţi!

- Ba te asigur că pot! De altfel, n-am încotro, pentru că nu-ţi mai poţi pune schiul stâng. N-ai de făcut altceva decât să-ţi pui braţele în jurul gâtului meu şi să mă ţii strâns. În rest, lasă-te în seama mea, a încurajat-o el cu un aer amical şi în acelaşi timp amuzat.

I-a întins ambele mâini şi a ajutat-o să se ridice.

- Ei, ce zici? E simplu, nu?

- Dacă aşa crezi...

A râs aproape tinereşte:

- Sunt convins!

Când Virginia a strâns pumnii la ceafa lui Francis şi s-a ghemuit la pieptul lui, inima îi bătea să-i spargă pieptul. O ridicase ca pe un fulg. Impresionată şi tulburată de conformaţia sa atletică, s-a împurpurat uşor.

El i-a contemplat chipul micuţ, atât de aproape de al lui, şi a murmurat:

- Aşează-te bine...

Ea a închis ochii şi a coborât capul lângă gâtul lui călduţ şi s-a abandonat cu încredere în braţele lui.

Când au ajuns la vilă, acolo era numai Effie. Copiii dormeau în camera lor şi domnea liniştea în camera de zi, unde un foc bun ardea în şemineu.

Francis a cerut servitoarei să-i aducă niște apă rece și i-a dat imediat primele îngrijiri Virginiei. După ce i-a bandajat glezna, a instalat-o pe fată pe sofa, înconjurată de perne, și a sfătuit-o să se odihnească o zi, două, înainte de a reîncepe să schieze.

- Mulțumesc că m-ai adus acasă, i-a spus ea, încă îmbătată de coborârea de vis pe care o făcuse în brațele chirurgului.

Încă o amintire minunată pentru când se va afla în Anglia!

Effie le-a servit ceai, pe care l-au băut împreună, conversând în liniște, ca în timpul când Virginia locuia la mătușa Héloise. Se întâmpla să și râdă, schimbând impresii.

Când soții Van Loon au sosit acasă, s-au mirat să-l găsească la ei pe Francis. Mary s-a interesat imediat cum se simte Virginia: putea să meargă oare la balul de la hotel? Sigur, nu avea nici o șansă!

Mary s-a întors spre chirurg:

- Ce crezi, Francis? Va putea să danseze mâine seară?

- Evident, nu; va trebui să se mulțumească să se uite la ceilalți, dacă o amuză.

Virginia se gândea că nu putea să fie atât de neplăcut, cu condiția ca Francis să participe și el la bal.

Cine știe, poate că se va ocupa puțin și de ea? În definitiv, putea să nutrească câteva iluzii.

Și apoi, exista un atu important: Carla Spengler nu se afla la hotel, după câte spusese doctorul.

Cu ocazia acestei serate, poate Francis va găsi față de Virginia gentilețea și atențiile pe care el i le dăruise pe vremea când o trata pe Lisa? Din păcate, fata nu bănuia atunci că avea să se îndrăgostească de chirurg și viața i se părea încă plină de promisiuni...

Mary n-a putut să nu remarce cum îi străluceau ochii Virginiei, obrajii îmbujorați. Purta oare medicul răspunderea pentru această tulburare? Cum de se nimerise pe pistă la momentul potrivit pentru a sări în ajutor Virginiei?

„Oh, Doamne, s-a gândit ea, sper să nu se fi îndrăgostit de el..."

Și totuși...

Nu avea nici o știre încă despre presupusa căsătorie a lui Francis cu Carla. Cel puțin, nu fusese fixată nici o dată.

CAPITOLUL XVIII

A doua zi dimineaţa, doctorul Hanson s-a prezentat curtenitor la vilă pentru a afla noutăţi despre Virginia. A găsit-o şezând confortabil pe un şezlog, pe verandă, citind cu voce tare poveşti pentru copii.

Văzându-l, Virginia s-a înroşit ca de obicei. Era surprinsă şi flatată în acelaşi timp că îşi dăduse osteneala să se intereseze de sănătatea ei.

Când a îngenuncheat lângă ea pentru a-i examina glezna şi a respirat, atât de aproape, mirosul de parfum bărbătesc pe care-l emana, Virginiei i s-a tăiat respiraţia.

Degetele îndemânatice ale doctorului au devenit uşoare pentru a palpa piciorul care o mai durea. Încă o dată, a citit în privirile lui un anumit amuzament.

- Ei, pentru că nu e aici o speranţă să te duci să dansezi în seara asta, ce doreşti să faci? Să rămâi cuminte aici? Sau preferi să te ducem cu sania la hotel? I-am invitat pe Mary şi pe prietenii ei la cină la mine; nici nu vreau să mă gândesc să nu fii printre ei.

- Nu vreau să deranjez pe nimeni, a protestat Virginia, în timp ce copii îl priveau cu interes pe chirurg cum refăcea bandajul.

- Nu văd cum m-ai deranja.

Fără să înceteze s-o privească, a adăugat:

- Voi veni să te iau. E singura modalitate să mă asigur că nu te-au uitat acasă.

Bătându-i inima să se rupă, Virginia ar fi vrut să-şi plece ochii, pentru a nu mai vedea acea licărire malițioasă pe care nu şi-o explica în ochii sumbri care o vrăjeau. N-a putut decât să răspundă cu o voce şovăielnică:

- E foarte amabil din partea dumneavoastră.

- Foarte rațional, din contră. Nu putem permite ca ghinionul să-ți joace feste încă o dată.

Când şi-a pus piciorul bandajat din nou în papucul de catifea, doctorul Hanson s-a întors spre copii şi a început să se joace cu ei. Virginia s-a mirat să vadă cu cât succes o făcea, deşi îi cunoştea foarte puțin. Le-a promis, dacă erau cuminți, să-i ducă cu telefericul până în vârful muntelui şi au fost încântați.

După plecarea lui, copiii au vorbit numai despre el, iar Virginia nu se mai

sătura să-i asculte, atât de drag îi era acest subiect.

După care, s-a dus în camera ei să se pregătească pentru serata de care se bucura dinainte. Și-a pus din nou rochia ei frumoasă neagră și, pentru că glezna i se mai dezumflase, a reușit să-și pună pantofii argintii. Nu risca să se mai rănească o dată: nu declarase Francis Hanson pe un ton autoritar că se va limita să-i privească dansând pe ceilalți?

Ce conta, dacă el se afla acolo și venea s-o ia pentru a o duce la invitații lui?

Când i-a povestit lui Mary de vizita doctorului, aceasta a ridicat o sprânceană, mirată, auzind că o va transporta pe fată la hotel. Totuși, s-a abținut de la orice comentariu.

Odată gata, Virginia s-a privit în oglindă și a constatat că acea toaletă îi venea parcă mai bine ca în seara când cinase cu generalul și fiul lui. Degaja un fel de lumină interioară care îi sporea frumusețea naturală.

Ce spera de la serata aceea? N-ar fi putut să zică, dar o febră îi ardea în ochi, o îndrăzneală nouă îi mistuia inima. Niciodată nu mai încercase senzații asemănătoare.

Mary și-a dat seama de transformarea ei, când a văzut-o ieșind din cameră.

- Micuţa mea, ce frumoasă eşti! a exclamat ea.

Sub puterea unui impuls brusc, a sărutat-o pe Virginia şi i-a murmurat la ureche:

- Aş vrea să te ţin mereu pe lângă noi!

Dacă ar fi ştiut Mary! Era dorinţa cea mai fierbinte din adâncul inimii ei! Ar fi dorit să rămână în această ţară până la sfârşitul zilelor...

Doctorul Hanson nu a întârziat să vină şi a invitat-o pe Mary să o însoţească pe Virginia în sania pe care o închiriase. Însă Mary a refuzat invitaţia: grupul lor făcuse toate pregătirile pentru a se duce la hotel.

Bine încotoşmănată sub o cuvertură de blană, Virginia stătea cu mâinile încrucişate pe genunchi şi contempla toate luminile care străluceau în noaptea aceea minunată: cea depărtată a stelelor, cea mai apropiată a felinarelor şi a ferestrelor.

Francis s-a aplecat spre ea şi, cu o voce delicată, care a surprins-o pe fată, i-a spus:

- Ştiu că te aştepţi la multe de la această recepţie. Sper să nu fii dezamăgită.

Virginia i-a răspuns calm, dar ferm:

- Sigur nu voi fi dezamăgită.

N-au mai schimbat nici un cuvânt în călătoria lor scurtă. În faţa clădirii a luat-o

în braţe şi a dus-o cu precauţie la intrarea strălucitor luminată.

Medicul comandase pentru invitaţii săi o masă mare aşezată în centrul sălii. Era acoperită de flori, în timp ce şampania se răcea în baterii. Cele mai bune vinuri erau puse să capete temperatura camerei şi chelnerii se agitau deja pentru plasarea comesenilor.

Virginia şedea în stânga gazdei şi Mary în dreapta. Foarte politicos, Francis îşi împărţea atenţiile echitabil între cele două vecine şi cu restul invitaţilor. Virginia admira pierdută manierele de om de lume ale acestuia şi încerca să se acomodeze, în ciuda timidităţii ei fireşti.

Masa a fost foarte animată şi veselă. După aceea, toată lumea s-a îndreptat spre sala alăturată unde orchestra îşi acorda deja instrumentele. Virginia a fost instalată într-un fotoliu şi toţi prietenii soţilor Van Loon au venit, unul după altul, să-i ţină companie.

Încăperea era frumos decorată cu ghirlande şi lumini cu efect.

Când Francis a venit la rândul său la Virginia, nimeni nu i-a deranjat. Se simţea perfect fericită cu el şi dorea ca serata să se prelungească la infinit.

Muzicanţii cântau mai ales melodii suave şi melancolice, pe care Virginia le agrea în mod special şi care i se potriveau perfect cu starea sufletului.

- Începe să fie înăbuşitor aici, a spus pe neaşteptate medicul. Încălzirea centrală merge prea puternic! Cred că aerul e mai proaspăt pe verandă. Ai vrea să mergi?

- Cum vreţi.

Ea s-a ridicat imediat şi el i-a oferit braţul, de care ea s-a sprijinit pentru a face cei câţiva paşi care îi despărţeau de încăperea de alături.

A ajutat-o să se aşeze pe o canapea şi a luat loc lângă ea, aprinzându-şi o ţigară. Cu ochii aţintiţi spre cerul înstelat prin geamurile largi, el a remarcat:

- E mai plăcut aici, nu? Se aude oricum şi muzica.

S-a întors şi a privit-o cu oarecare curiozitate;

- Te simţi bine la familia Van Loon? Îţi place să te ocupi de copii?

- O, da, îi iubesc mult.

- Ai aerul că te descurci bine cu ei. Ce proiecte ai? s-a interesat el pe neaşteptate, strivind ţigara în scrumieră.

Ea a tăcut un timp. De ce îi pusese întrebarea asta? s-a întrebat ea mirată.

- Rămân la doamna Van Loon până la Crăciun şi mă întorc acasă la începutul anului, a răspuns ea, în cele din urmă.

Cu ochii plecaţi, fără cea mai mică reacţie, el i-a zis:

- Ţi-e dor desigur de casă.

- Da, uneori, a remarcat ea cu o voce scăzută.

- Ce face Lisa?

- O, foarte bine, şi cu sănătatea şi cu muzica. Vechiul ei profesor de pian e foarte satisfăcut de progresele ei şi şi-a recăpătat supleţea degetelor.

- E extraordinar!

- Dar nu e un subiect care trebuie să-l abordez cu dumneavoastră...

Foarte jenată, şi-a muşcat buza, înainte de a continua.

- Tatăl meu mi-a scris şi mi-a spus că nu-i răspundeţi la scrisoarea în care vă întreabă cuantumul onorariului dumneavoastră. Am vrea mult să ne achităm de ceea ce vă datorăm. În definitiv, Lisa a venit din Anglia să se trateze la clinica dumneavoastră, la fel ca orice pacientă şi...

- Şi? a surâs el.

- I-aţi reuşit o operaţie remarcabilă şi vă suntem toţi foarte recunoscători... cum nu vă puteţi imagina.

- Bine, mă consider foarte răsplătit!

- Ba deloc' a protestat ea vehement.

Îşi imagina el că familia ei va accepta un asemenea angajament?

- Înţelegeţi că nu se poate, a insistat ea. Sunteţi un chirurg renumit. Aţi făcut o operaţie, aţi ţinut-o pe Lisa un număr de zile în clinică, cu îngrijirile cuvenite. Suntem modeşti, dar nu putem rămâne datori. Avem mândria noastră... Şi apoi am fost nişte necunoscuţi...

- De ce vrei să te întorci acasă? a întrerupt-o el calm. E dorul cu adevărat, sau te-ai săturat de Elveţia? Înainte de a o lăsa să răspundă, a continuat: Şi eu am de gând să rămân aici de Crăciun, la munte. Mai sunt numai douăzeci de zile; speram să mai rămâi la familia Van Loon şi să-ţi prelungeşti sejurul dincolo de sărbători. E o perioadă foarte agreabilă să petreci cu un grup de prieteni! În plus, e perioada când zăpada e tocmai bună pentru schi.

- Nu sunt o performeră!

Amândoi au început să râdă, aducându-şi aminte recenta ispravă a fetei.

- Ţi-aş putea da lecţii! a spus el.

Virginia n-a putut să nu-i pună întrebarea care-i ardea buzele:

- Şi domnişoara Spengler? Nu vine şi ea de sărbători? Trebuie să fie o schioare foarte bună...

- Da, se descurcă foarte bine. De fapt vine şi ea cu noi, ca şi părinţii ei.

Cu un nod în gât, Virginia şi-a plecat ochii şi a păstrat tăcerea...

Francis Hanson a privit-o gânditor. Pe verandă domnea o lumină difuză. Îşi dăduse clar seama că tânăra fată îşi schimbase atitudinea.

Aşa că a repetat întrebarea cu mare delicateţe:

- Nu mi-ai spus de ce vrei să te întorci acasă.

- O, pentru că trebuie... a răspuns ea pe un ton evaziv.

Şi brusc, fără să ştie de ce, a adăugat cu stângăcie:

- Din cauza căsătoriei.

- Căsătoria? a repetat el interzis. Când e fixată?

- La începutul lui ianuarie.

- Trebuie să te duci pentru pregătiri, bineînţeles.

- Da, evident.

Şi-a dat seama imediat că vorbele ei produceau confuzie şi că Francis se înşelase. Omisese să-i specifice că era vorba de căsătoria Lisei şi nu de a ei.

Să-i explice? Nu, readucerea în chestiune a Carlei Spengler şi o anumită ciudă i-au impus tăcerea. La urma urmei, să creadă

ce vrea! O făcuse suficient să sufere cu toanele lui permanente, tratând-o când cu cea mai mare gentileţe, când cu cea mai mare răceală. Pentru ea un sărut fără urmări, dar pentru cântăreaţa cea superbă jurăminte de dragoste veşnică...

I-a fost greu să-şi înghită saliva, atât de mult o încerca emoţia. A invadat-o un val de furie. Ce "şansă" să se întâlnească cu frumosul chirurg la *Milano*, în seara în care Clive o invitase în compania tatălui său! Cel puţin Francis Hanson a putut costata că nu fusese abandonată de tot...

Cu trăsăturile feţei înăsprite, doctorul a pus o ultimă întrebare:

- Decizia asta a venit pe neaşteptate, sau ai luat-o la dineul la care l-ai întâlnit pe viitorul tău socru?

- Eu...

Din fericire, Virginia nu a mai trebuit să răspundă, pentru că vocea lui Mary a răsunat brusc, foarte aproape de ei:

- Hei, voi doi! Ne întrebam unde aţi dispărut. Dacă vrei să dansezi, Francis, rămân eu cu Virginia.

- Bineînţeles, doctore Hanson, du-te! l-a încurajat aceasta din urmă.

Mary a surprins pe cele două chipuri o expresie care a mirat-o, dar n-a comentat.

Medicul s-a ridicat, s-a înclinat uşor spre femei şi le-a părăsit în tăcere.

Perspicace, Mary a ghicit că se întâmpla ceva între doctor şi fată. De asemenea, când Virginia a întrebat-o dacă putea să se întoarcă la vilă, durând-o puţin glezna, Mary nu s-a lăsat păcălită de pretext, dar s-a grăbit să consimtă:

- Sigur că da, mititica mea. Şi eu voiam să plec, aşa că plecăm împreună. De altfel nu cred că te amuză prea mult să şezi atâta, în timp ce ceilalţi dansează.

Au vrut să-şi ia rămas bun de la gazda lor, dar negăsindu-l nicăieri, l-au însărcinat pe Edouard să-i transmită mulţumirile lor.

Cum au ajuns la vilă, Mary i-a propus Virginiei să bea o ceaşcă bună de ceai şi să ia aspirină, înainte de a se culca.

- Arăţi puţin cam obosită. Asta îţi va face bine şi-ţi mai ia durerea, a adăugat ea.

A doua zi de dimineaţă, Edouard i-a dus pe Peter şi Paula pe pârtiile pentru începători şi Virginia a reuşit să vorbească singură cu Mary. Jumătate din noapte n-a putut să doarmă, căutând în ce termeni să-i spună decizia ei. Fără introducere, ea a anunţat-o:

- Trebuie să mă întorc acasă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Astăzi, dacă e posibil.

- Dar...

Mary Van Loon a rămas fără glas. Cât se schimbase Virginia în câteva zile! Ochii ei, cu cearcăne violete, își pierduseră strălucirea, obrajii catifelarea lor roz.

- Știu că vi se pare prea precipitat, a exclamat ea pe un ton sacadat. Însă Effie e perfect capabilă să se ocupe de copii și de la începutul lui ianuarie vor pleca la internat în Anglia. Deci nu mai au nevoie de mine.

- Copila mea, aveam intenția să-ți propun să mai rămâi, să mai stai puțin cu mine.

- Vă sunt foarte recunoscătoare, dar ați fi făcut-o din milă. Cu un surâs slab, ea a adăugat: Trebuie să mă întorc acasă cât mai curând posibil, dacă nu vă deranjează.

- Nu vreau să te împiedic, dacă ții atât. Dar spune-mi, dacă nu sunt prea indiscretă, e din cauza doctorului Hanson?

- Da, a murmurat ea, plecându-și ochii.

- Îl... îl iubești, nu?

Ea i-a aruncat o privire elocventă, în loc de răspuns.

- Bănuiam puțin, a oftat Mary. Dar speram că existența Carlei te va ajuta să nu-ți faci prea multe iluzii. Totuși ieri, mărturisesc, credeam că situația evolua în favoarea ta.

Aplecându-se spre Virginia, i-a luat cu gingășie mâna.

- Eşti sigură că n-ai nici o speranţă şi pentru acest motiv doreşti să te întorci la părinţi, nu?

- Ieri seară, l-am lăsat să înţeleagă că urma să mă căsătoresc cu Clive Maddison. Când, de fapt, e vorba de Lisa. Doctorul Hanson şi-a imaginat întotdeauna că era ceva între mine şi Clive.

- Şi din orgoliu nu vrei să-i spui că se înşeală?

- Exact. Poate că mă puteţi ajuta jucând această comedie până la plecarea mea?

Mary Van Loon a părut dezorientată.

- E periculos şi puţin stupid! a protestat ea. N-o să treacă mult şi va descoperi adevărul. Ce se va întâmpla atunci?

- Nimic, a replicat Virginia cu amărăciune, întorcând capul. Va fi fără îndoială încântat de a nu mă mai întâlni în calea lui. Vă rog, nu-i spuneţi nimic, cât mai stau aici. Şi daţi-mi voie să plec de astăzi. Pot să iau avionul de seară.

- Nu te gândeşti să revii după ce vei fi reflectat calm?

Virginia a ridicat capul cu un aer trist dar ferm.

- Nu, nu voi mai reveni niciodată.

- O! Dar ce-am să-i spun lui Francis, când va întreba unde eşti?

- Explicaţi-i că am fost chemată urgent în Anglia şi că n-am avut timp să-mi iau rămas bun.

- Dar va fi foarte mirat şi va pune întrebări...

- Asta nu-l priveşte cu nimic! a exclamat ea pe un ton fără replică.

Mary Van Loon şi-a dat seama că Virginia luase o hotărâre irevocabilă. Călcându-şi pe inimă, a capitulat.

- Cum vrei, copila mea dragă. Nu mai pot face nimic pentru tine, decât poate să te ajut să-ţi pregăteşti bagajele. Însă, vreau să-mi dai voie să-i spun adevărul doamnei de Ravaz. Are multă afecţiune pentru tine şi n-ar fi bine să-şi facă o impresie greşită. Mă înţelegi, da?

Virginia a ezitat înainte de a accepta; apoi a suspinat, gândindu-se la mătuşa Héloise şi generoasa ei ospitalitate. Ar fi vrut atât de mult să nu părăsească Elveţia fără să-i mulţumească încă o dată pentru bunătatea ei foarte mare.

-CAPITOLUL XIX

Călătoria înapoi în Anglia nu avea să-i lase prea multe amintiri Virginiei. Îşi amintea pur şi simplu că ploua deja la apariţia coastelor britanice şi că la Londra se transformase în potop. În plus, era frig şi fata tremura de-a binelea când a strigat după un taxi care să o ducă acasă.

Nu prevenise pe nimeni de venirea ei precipitată şi, bineînţeles, nu se aştepta să vină cineva s-o întâmpine. Culmea ghinionului era vineri seara, zi în care părinţii ei se duceau, de regulă, la cinema. Dă Doamne să fie cel puţin Lisa acasă! Nu cumva să fi ieşit şi ea cu tatăl şi mama ei. Dar, sigur, nu cu Clive, care urma nişte cursuri la un colegiu de ingineri agricoli.

Când Virginia a coborât din maşină şi a sunat la uşa apartamentului lor, a încercat unele temeri pentru că nu se auzea pianul şi n-a văzut nici o lumină. Nişte paşi au răsunat curând în vestibul şi Lisa abia a întredeschis uşa, încercând să se ascundă pentru că era în capot.

- Virginia! a exclamat ea, sărindu-i de gât. Cele două surori s-au sărutat cu afecţiune şi Lisa a protestat imediat:

- De ce nu ne-ai anunţat că vii? Ce s-a întâmplat? Sunt singură, ce-ai fi făcut dacă n-aş fi fost acasă?

- Aş fi zăbovit în faţa uşii până vă întorceaţi.

Cu preţul unui mare efort, ea a început să râdă, dar pe Lisa n-a păcălit-o cu veselia ei falsă. S-a grăbit să mai aţâţe focul în salon şi să aprindă toate lămpile în salon pentru a fi mai luminat.

Virginia a privit în jurul ei: nimic nu se schimbase de la plecarea ei. Ca de obicei, prin toate părţile zăceau reviste şi cărţi, o trusă de cusut rămăsese abandonată pe mobilă. Televizorul nu era aprins decât în zilele când băieţii veneau acasă. Pianul superb al Lisei trona maiestuos în încăpere.

În acest loc în care domnea o dezordine simpatică, Virginia se simţea ca o oiţă pierdută care se reîntorsese la stână. S-a lăsat într-un fotoliu, aproape de şemineu şi şi-a întins mâinile îngheţate spre flăcări.

Lisa i-a explicat de ce se afla în capot:

- Tocmai încercam o rochie pe care am cumpărat-o de dimineaţă. Dacă aş fi putut ghici că vii în seara asta, nu te-aş fi primit astfel. Ţi-aş fi rezervat o altă primire!

S-a uitat la sora ei mirată şi a întrebat-o:

- Povesteşte-mi, ce e cu venirea asta neaşteptată? După ultima ta scrisoare aveam impresia că erai fericită în Elveţia.

- Mi-era dor de voi şi mi-am dat seama subit, a răspuns fără să se gândească.

- Mary Van Loon te-a lăsat să pleci fără să te convingă?

- Ar fi preferat să rămân. Dar copiii vor pleca oricum la pension la începutul lui ianuarie şi nu vor mai avea nevoie de mine. Îmi făceam atâtea griji de casă! Nu poţi să-ţi închipui!

Vehemenţa tonului a surprins-o pe Lisa, care nu era obişnuită să o vadă în starea aceea. În plus, găsea că are o mină proastă. Desigur oboseala drumului nu era suficientă pentru a explica paloarea chipului ei, tristeţea din priviri, tremurul buzei pe care Virginia şi-o muşca nervoasă. Iar surâsul afişat pe gura ei fermecătoare nu înşela pe nimeni şi mai ales pe Lisa!

Dar probabil că era mai bine să nu insiste pe moment şi să se mulţumească cu bâiguielile laconice ale Virginiei. Drept care, Lisa a început să vorbească cu vioiciune:

- Trebuie să-ţi fie foame. Din păcate, nu-i nimic în casă din care să pregătim o masă îmbelşugată! Vino totuşi la bucătărie

cu mine, îţi pregătesc nişte ouă şi o cafea. Şi vom putea să vorbim între timp. De altfel, e şi mai cald ca aici, unde abia am pus pe foc.

- Spune-mi, Lisa, te foloseşti de ambele mâini normal? s-a interesat Virginia văzând-o pe sora ei agitându-se.

Lisa a schiţat un zâmbet radios.

- O, da, absolut! Nu e minunat? Mulţumită doctorului Hanson! Părinţii îi poartă o recunoştinţă deosebită. Dar se simt foarte jenaţi că nu reuşesc să obţină nota cu onorariul doctorului.

- O, o s-o trimită el, i-a răspuns Virginia, forţându-se să-şi păstreze vocea egală. S-a grăbit să schimbe subiectul. Şi nunta? Ai fixat data? Ştiu că era prevăzută pentru începutul lunii ianuarie: unul din motivele întoarcerii mele. Trebuia neapărat să te ajut la pregătiri. Îţi închipui că te-aş fi lăsat să alergi singură prin magazine? a conchis ea cu umor.

- O, acum înţeleg de ce te-ai întors! Din păcate e prea târziu. M-am şi ocupat de trusoul meu de nuntă. Mi-a luat foarte mult timp, pentru că îmi trebuia nu numai îmbrăcăminte ci şi multe lucruri pentru casă. Şi asta în ciuda faptului că vom locui în casa bătrânului general! Sora lui tocmai se plângea că locuinţa e prea mare. E încântată

să venim la ei şi e gata să-mi cedeze toate răspunderile gospodăreşti.

- Sper că ştii să ţii o casă.

- Nu încă, dar voi învăţa!

Virginia abia mai recunoştea în tânăra asta debordând de vitalitate şi de încredere în ea însăşi, pe cea care-şi pierduse orice speranţă după accident! Nu a putut să nu-i pună întrebarea care o frământa încă de când se aflau în Elveţia:

- Şi pianul?

- Nici nu se pune problema să-l abandonez! Dar, acum, Clive are prioritate.

Fără să o întrerupă, Virginia a lăsat-o să vorbească îndelung despre logodnicul ei şi despre proiectele lor de viitor. Lisa era evident îndrăgostită şi se gândea îndeosebi la căsătoria ei. Figura ei radioasă exprima o asemenea fericire, încât sora ei mai mare era emoţionată. Ea care încerca să înăbuşe în inima ei îndurerată un sentiment fără speranţă, cât de mult şi-ar fi dorit să cunoască aceeaşi bucurie! Nu-l va mai revedea, fără îndoială, niciodată pe bărbatul care o obseda fără încetare...

Tot vorbind, Lisa şi-a dat seama brusc că sora ei n-o mai asculta cu aceeaşi atenţie. I-a fost milă că arată atât de trasă şi a pus oboseala pe seama călătoriei. Ştiind că

părinţii lor se întorc foarte târziu, i-a sugerat Virginiei să se ducă să se culce.

- Eu îi aştept pe tata şi pe mama şi le voi spune că te-ai întors. Ce bucuroşi vor fi! Tata zicea tot timpul că-i e foarte dor de tine.

Virginia s-a simţit apăsată de ideea de a fi, în sfârşit, acasă. A doua zi se va trezi în camera ei şi-i va vedea pe toţi din familie, mai ales pe tatăl ei care întotdeauna o înţelesese mai bine decât mama şi sora ei!

În ciuda primirii călduroase din partea familiei şi bucuria de a reveni la căminul ei, Virginiei i-a fost greu să se readapteze la viaţa de dinainte.

Afecţiunea pentru părinţii ei nu scăzuse în timpul acelui sejur în străinătate, dar nu putea să se gândească fără încetare la Francis Hanson. Avea oare să se gândească până la sfârşitul zilelor, numai la acel bărbat? Şi n-o să-i mai vină niciodată interesul pentru restul existenţei?

Când Lisa a luat-o cu ea prin magazine, Virginia s-a prefăcut că o interesează cumpărăturile surorii ei. Dar nici metrajele, nici lenjeria casei, nimic nu-i reţinea atenţia. Se limita s-o urmeze pe tânăra logodită ca un robot. Chiar şi voalul de dantele pe care bunica îl purtase în ziua nunţii ei şi care îl va purta şi Lisa, o lăsa indiferentă.

În timpul weekendului, a venit Clive şi le-a dus la restaurant. Se manifesta deosebit de recunoscător faţă de Virginia, pentru serviciul pe care i-l făcuse, acceptând să-l întâlnească pe tatăl lui. Aceasta din urmă a încercat o veselie artificială şi s-a reţinut să refuze când cei doi logodnici i-au propus să meargă la o discotecă. Cu toate eforturile, veselia ei simulată suna fals şi seara a fost irosită.

Dacă Lisa aborda în conversaţie subiectul sejurului ei în Elveţia, Virginia se retrăgea într-o tăcere impusă şi Lisa se grăbea să vorbească despre altceva. Dar ce încercare suferise sora ei mai mare? se întreba tânăra pianistă care, totuşi, ghicea adevărul.

Atitudinea Virginiei a sfârşit prin a-i intriga, apoi a-i nelinişti pe părinţii ei. Însă nimeni, nici chiar tatăl ei, n-a obţinut nici cea mai mică confidenţă. Întrebată în legătură cu proiectele ei, ea a afirmat numai că, după mariajul Lisei, îşi va relua postul de secretară, dacă mai era încă liber.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, au venit acasă în vacanţă şi fraţii ei şi toată casa s-a cufundat în pregătirile pentru sărbători. Pereţii au fost împodobiţi cu banderole în culori vesele şi sclipitoare, au fost suspendate ghirlande în jurul şemineului şi de

plafon. Cei doi băieţi îşi manifestaseră întotdeauna preferinţa pentru Virginia şi ea a făcut tot ce-a putut pentru a nu le strica plăcerea. Însă durerea îi persista în inimă şi îşi dispreţuia propria slăbiciune.

În bucătărie, unde se agita mama lor, cele două surori dădeau un ajutor apreciabil, însă mai puţin eficient decât înainte în ceea ce o privea pe sora mai mare.

Ori de câte ori putea, Virginia evada discret şi se ducea să se plimbe pe străzi, evitând să privească vitrinele luminate strălucitor. Se gândea încontinuu la hotelul *Grünwald*, cocoţat în munţi, unde petrecuse o zi minunată cu Francis. Şi acolo se făceau pregătiri pentru Crăciun...

Medicul ajunsese mai mult ca sigur la hotel, cât şi, fireşte, Carla Spengler. Era cea mai bună perioadă pentru zăpadă: schiorii, desigur, se amuzau din plin. În seara de revelion avea să fie un mare bal în salonul hotelului.

Acesta va fi probabil momentul ales de Clara pentru ca Francis să anunţe logodna lor. Ca şi Clive şi Lisa, se vor căsători atunci la începutul anului.

Aşa că nu era de mirare că, măcinată de asemenea gânduri, le producea griji celor apropiaţi.

În ciuda suferinței ei, nu-și uita totuși prietenii și pe cei care-i făcuseră servicii. De asemenea, a ales cadouri adecvate pentru doamna de Ravaz, Mary Van Loon și, bineînțeles, Peter și Paula, care urmau să sosească curând în Anglia. S-a străduit să facă pachete frumoase și s-a grăbit să le expedieze cu avionul.

În ziua aceea ploua torențial și ea își proteja pachetele cât putu de bine sub impermeabil. Îndată ce a ieșit de la poștă a fost udată leoarcă. Însă, știind că nimeni din familie nu se găsea acasă la ora aceea, nu s-a grăbit să se întoarcă. De altminteri, nu se gândea decât la Elveția și urmărea cu gândul drumul pachetelor.

În momentul când a ajuns acasă, un taxi s-a oprit în fața intrării și din el a coborât un bărbat. Înspăimântată, n-a mai mișcat deloc și privirea i s-a intersectat cu cea a ochilor negri atât de familiari, de sub borul pălăriei... doctorul Hanson. Visa oare? Nu, era chiar el.

Dintr-un salt a fost lângă ea și a prins-o ferm de mână. Fără introducere, a întrebat-o:

- Aici locuiești, nu?

- Da.

- Atunci intră repede să te schimbi: altfel răceşti. Te aştept în taxi şi vom merge într-un loc unde să putem discuta.

- Nu e nimeni acasă. Vrei să urci?

El a ezitat un moment, înainte de a răspunde:

- Nu, prefer să-i întâlnesc pe părinţii tăi mai târziu. Deocamdată, cu tine vreau să vorbesc. Grăbeşte-te!

CAPITOLUL XX

Virginia şi-a schimbat impermeabilul ud cu un mantou bej din păr de cămilă. Peste buclele blonde şi-a pus o pălărioară de catifea bleu. Nu mai avusese timp să se şi machieze şi tenul ei părea palid.

Doctorul aştepta în taxi. Când a văzut-o, a ieşit şi i-a deschis portiera. Apoi a venit şi s-a aşezat alături de ea şi i-a dat o adresă şoferului.

Extrem de tulburată, Virginia tăcea.

El a vorbit primul.

- Ce climă îngrozitoare aveţi în ţara asta! Ce ploaie, ce vreme posomorâtă... Şi mai e şi frig pe deasupra!

- Într-adevăr, azi nu e frumos. Nu ai noroc, i-a răspuns ea cu politeţe.

- Te-am văzut totuşi mergând prin ploaie, sub aversă, fără să te grăbeşti. Erai udă. E un obicei al tău? Nimeni din familie nu ţi-a spus să nu mai faci aşa ceva?

Virginia a vrut să protesteze, dar, descurajată de răceala tonului pe care-l utilizase el, s-a mărginit să constate:

- Purtăm un impermeabil. Şi, de altfel, nu mi-e teamă că mă ud puţin.

- Zău că ai nevoie de cineva care să se ocupe de dumneata! i-a declarat el sec, cu sprâncenele încruntate.

Şoferul a făcut un viraj cam brutal, încât a proiectat-o pe Virginia în Francis Hanson.

Instinctiv, ea s-a agăţat de mâneca paltonului lui de tweed şi a scos un strigăt mic, când s-a trezit puternic înlănţuită de braţele doctorului.

Cu o voce răguşită, el i-a murmurat la ureche:

- Eram hotărât să te pedepsesc că ne-ai făcut nefericiţi pe amândoi. Dar acum, că te am lângă mine, e singurul lucru pe care îl pot face.

Când a sărutat-o, pe podeţul din pădurea de pini, o făcuse cu o anumită gentileţe. De data asta, în schimb, sărutul lui nu numai că i-a învineţit buzele, dar i-a tăiat şi răsuflarea.

O strângea cu autoritate, exigent şi ea recunoaştea aceeaşi dorinţă pe care o încercase şi ea pentru el, de când îl părăsise.

Lipsită de forţă şi voinţă, n-a putut decât să se cuibărească şi mai aproape de el, în timp ce taxiul rula pe străzile ude, sub ploaia care bătea. în crepusculul londonez.

În cele din urmă, Virginia şi-a pus capul pe umărul doctorului şi pălărioara ei s-a rostogolit pe jos. Însă el nu se mai desprindea de gura ei, care nu se mai sătura de gustul gurii lui. Inimile băteau la unison, una lipită de cealaltă.

Taxiul îşi continua cursa şi amândoi se legănau la cheremul virajelor şi opririlor la semafoare.

El a sfârşit prin a-i elibera buzele Virginiei. Ea l-a privit drept în ochi. Era atât de aproape! Niciodată, nici chiar în visurile ei cele mai îndrăzneţe nu ar fi crezut că poate să aibă în ei atâta dragoste.

- Virginia! Da, draga mea, iubita mea! i-a şoptit el.

Fata amuţise. Dar, în penumbra taxiului, el a citit în privirea ei ceea ce caută: aceeaşi pornire ca a lui.

I-a apropiat capul adorat de al lui şi degetele i s-au rătăcit în părul ei mătăsos.

După ce i-a murmurat la ureche vorbe de dragoste, care au tulburat-o până în adâncul sufletului, a sărutat-o din nou.

Buzele lui îşi recăpătaseră gingăşia primului lui sărut şi părea că el se domolise.

Virginia a ridicat o mână care-i tremura pentru a-l mângâia pe obraz; el a prins-o din zbor şi şi-a apăsat-o pe gură.

- Virginia, de ce ai fugit? De ce m-ai lăsat fără vreo veste? Dacă mătuşa Héloïse nu mi-ar fi spus, n-aş fi ştiut nimic.

- Ţi-a... ţi-a spus tot? a şoptit ea cu o voce înăbuşită, în timp ce continua să-şi ţină faţa cuibărită la pieptul lui. De unde ştia? a reluat ea.

- La început i-a spus Mary Van Loon. Şi apoi n-a mai avut nevoie de nimeni ca să se informeze, pentru că te ghicise mai bine decât mine. Nu ştiam la ce să mă aştept de la tine, eu care te iubeam... eu care te adoram de la început.

Sub efectul unei surprize totale, Virginia s-a redresat cu energie. Nu înţelegea. Nu era posibil. Consternată, a repetat:

- De la... început?

- Sigur că da, iubita mea. De când tinerii aceia te-au lovit la cap cu uşa, la hotelul *Milano*. De altfel, mărturisesc că te remarcasem deja, când şedeai la masă, singură, la adăpostul acelei plante verzi. Din acel moment, am ştiut că ceea ce doream cel mai mult pe lume era să fii a mea. Erai atât de mică, atât de adorabilă, atât de timidă! Cred că aş fi fost capabil să mă ridic şi să te iau în braţe. Acolo, în plin restaurant, în văzul tuturor! Şi Doamne ferească-l pe cel care ar fi încercat să mă împiedice! Din păcate, lucrurile nu s-au întâmplat astfel...

- Nu, bineînţeles, pentru că era domnişoara Spengler.

- Carla? Dar de ce?

- Pentru că toată lumea pretindea că urma să vă logodiţi.

El a părut puţin surprins.

- Carla şi cu mine ne cunoaştem din copilărie, dar sunt sigur că nu m-a iubit niciodată. Şi e adevărat şi reciproc. Suntem foarte buni prieteni, asta e tot. În momentul de faţă are de gând să se căsătorească cu un american bogat şi probabil va părăsi Elveţia.

- Şi nu suferi?

- Ce idee!

- Şi eu care credeam...

I-a ridicat bărbia cu vârful degetelor şi a privit-o cu nişte ochi în care se vedea că o adora. Cu buzele pe ale ei, el a murmurat:

- Ce ai crezut tu, draga mea, nu e nimic faţă de ce am crezut eu şi am simţit în seara în care m-ai anunţat că vrei să te măriţi cu Clive Maddison.

- Nu am spus niciodată aşa ceva! Ţi-am explicat pur şi simplu că trebuia să mă întorc acasă pentru nuntă, cea a Lisei!

- Da, acum ştiu, dragostea mea, dar ai lăsat să se menţină confuzia. Ştii de ce v-am invitat pe toţi la hotel în seara aceea? Aveam intenţia să-ţi cer să devii soţia mea!

- O, Francis! Dacă aş fi ştiut! a suspinat ea.

- E prima oară când spui Francis, i-a şoptit el, mângâindu-i părul. Îmi place să-mi aud numele din gura ta, Virginia. Ţi-ai dat atâta osteneală ca să mă faci să cred că-ţi eram indiferent! Din fericire, mătuşa Héloise mi-a dezvăluit totul. Aşa că acum spune-mi dacă mă iubeşti.

- Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Nu pot trăi fără tine, i-a declarat ea cu o voce vibrantă.

De fapt medicul îi ceruse şoferului să meargă la întâmplare, aşteptând indicaţiile lui. Lăsat să rătăcească fără scop, acesta s-a interesat în cele din urmă:

- Unde mergem acum, domnule?

Cu un aer amuzat, Francis i-a propus Virginiei:

- Ce-ar fi să mâncăm undeva?

- Nu mi-e foame deloc.

- Mi se pare că ai slăbit de când te-ai întors în Anglia. Trebuie să te hrăneşti. De alminteri, nu putem să-i cerem omului ăsta să meargă la infinit pe străzile Londrei.

S-a aplecat spre şofer şi i-a dat unele instrucţiuni. Apoi a luat-o din nou în braţe pe Virginia şi i-a zis râzând:

- Nu suntem îmbrăcaţi cum trebuie ca să mergem într-un local de lux. Dar cunosc

un restaurant mic, liniştit, unde să mâncăm bine... sau să discutăm, dacă preferăm.

- Se pare că cunoşti bine Londra, a murmurat timid Virginia, strângându-se lângă el.

- O, am făcut unele stagii profesionale aici şi îmi place să revin.

Şi-a pus obrazul pe părul ei blond, de unde emana un parfum slab.

- De data asta, sunt aici din cauza ta, o fugară fără inimă, care m-a abandonat!

Virginia a avut subit mustrări de cuget.

- Ţi-am stricat toate proiectele de Crăciun! Voiai să-ţi petreci vacanţa la *Grünwald*!

- N-are importanţă. Ceea ce contează, e ceea ce am să-ţi spun.

La restaurant, s-au aşezat într-un colţ discret. Deşi erau absorbiţi de discuţie, au apreciat, totuşi, calitatea mâncării şi a serviciului.

Virginia se întreba în orice moment dacă visează sau dacă era într-adevăr Francis Hanson cel care se afla în faţa ei şi îi vorbea despre proiectele de viitor.

Cât despre Francis, el nu pierdea timpul: nu numai că dorea să se însoare cu Virginia, dar pe deasupra voia ca aceasta să se întâmple cât mai curând posibil. Nu era

el chiar decis să vorbească despre asta cu părinţii, chiar în seara asta?

Virginia a protestat slab:

- Dar... dar e imposibil! Lisa se mărită la începutul lui ianuarie şi noi ar trebui să aşteptăm...

- Nu contează când se mărită Lisa. Nu are nici o legătură cu căsătoria noastră, a replicat el fără să se tulbure.

Timid, ridicând spre el o privire din care răzbătea adoraţia, ea a riscat:

- Şi dacă am alege aceeaşi dată?

- Pentru nimic în lume. Mătuşa Héloise m-a sfătuit să mă întorc cu tine îndată ce voi ajunge în Anglia. Sau cel puţin în momentul când te voi găsi. Şi este exact ce voi face. De altfel, am la dispoziţie foarte puţin timp. E inutil să te mai gândeşti să-ţi faci un trusou de mireasă. Sunt mult prea grăbit! Şi nici nu încerca să-i convoci pe toţi prietenii şi toate cunoştinţele să asiste la ceremonie. N-o să ai timpul material.

Din nou, se confrunta cu acea aroganţă insuportabilă care o descuraja aşa de mult la începutul relaţiilor lor! Ştia, după expresia lui de om încăpăţânat şi cuta buzelor sale strânse, că decizia lui era luată şi era, deci, irevocabilă. Nu avea de ales: trebuia să accepte proiectul lui Francis, dacă nu, nu-i rămânea decât să renunţe la el.

Când el şi-a pus mâna pe a ei, care rămăsese crispată lângă farfurie, când a simţit că o străbate un val de căldură, a înţeles că nu putea să-i reziste acestui bărbat care, de acum înainte, îi va ocupa toată viaţa. Lui îi revenea să ia deciziile, ea nu putea decât să se conformeze.

De altminteri, a adăugat imediat pe un ton convingător:

- Vrei într-adevăr să fii soţia mea, nu? Eu mă pun în gardă: ai fugit o dată; nu cumva ai de gând să mai rişti o dată?

- N-am să mai fug niciodată. Promit!

Vorbele Virginiei au fost însoţite de o privire atât de plină de promisiune încât a reuşit să-l convingă.

Ca prin miracol, expresia chipului lui Francis s-a îmbunat. Ochii lui care ştiau atât de bine să exprime răceala sau ironia, se învăluiră de tandreţe şi păreau că o mângâie.

- Vom întreprinde demersurile necesare începând de mâine şi ne vom căsători în câteva zile. Faptul că suntem atât de aproape de Crăciun nu prezintă nici un inconvenient. Cred că la întoarcere vom sta un timp la Paris. Acolo vei putea face cumpărăturile pe care le doreşti. O să găseşti toalete demne de fata tânără şi fermecătoare care eşti. Nu-mi place deloc stilul vestimentar englezesc. S-a terminat cu imper-

meabilele şi eşarfele pe cap ca să te protejezi de ploaie!

Virginia a schiţat un surâs amuzat: aşa o văzuse când ieşise el din taxi!

- Cum să te îmbraci iarna când locuieşti în Anglia? a protestat ea.

- De acum înainte vei locui în Elveţia!

S-a aplecat spre ea, peste masă, şi i-a spus şoptit:

- Virginia, te iubesc. Vreau să vii în casa mea. Te vreau pentru totdeauna, de-a pururi.

Cu răsuflarea tăiată, atât de emoţionată încât abia putea să vorbească, fata a murmurat:

- O, Francis...

Obrajii i s-au colorat şi lacrimi e fericire i-au înceţoşat ochii.

CAPITOLUL XXI

Când Virginia l-a dus pe Francis acasă, pentru a-l prezenta părinţilor ei, toţi se aflau acolo, ca şi Lisa şi fraţii ei.

Sora ei, care tocmai atunci se spăla pe cap în baie, a auzit voci binecunoscute în vestibul şi s-a zăpăcit complet. S-a grăbit să-şi usuce părul şi să se îmbrace pentru a se duce unde se aflau şi ceilalţi.

Toată familia era în plină efervescenţă. Întrebări, exclamaţii ţâşneau din toate părţile. Lisa s-a uitat pe furiş la Virginia şi a constatat că se metamorfozase complet, arăta radioasă şi iluminată de fericire. Se terminase cu tristeţea şi melancolia zilelor anterioare! Bărbatul care o făcuse pe una dintre ele să-şi poată folosi pe deplin mâna îi dăruise, de asemenea, celeilalte bucuria de a trăi.

Şi chirurgul i s-a părut la fel de transformat. Îşi pierduse aerul sever, în timp ce linia arogantă a buzelor sale dispăruse.

El i s-a adresat surâzând Lisei:

- Mă vrei de cumnat?

Ea i-a returnat surâsul şi i-a răspuns cu entuziasm:

- Vei fi un cumnat foarte util!

Lisa s-a aruncat spre sora ei mai mare, pentru a o strânge în braţe şi a o săruta.

- O, draga mea, cât de fericită sunt pentru tine! a exclamat ea. Deşi, asta înseamnă, fără îndoială, că ne vom despărţi de tine, a adăugat ea întristându-se.

Rămaşi muţi de emoţie, domnul şi doamna Holt îl priveau pe cel căruia, mai devreme, vroiau să-i exprime recunoştinţa pentru Lisa. Şi iată că acum el îi aducea fericire şi Virginiei!

Fără s-o fi mărturisit vreodată, domnul Holt o prefera pe fiica lui mai mare. Se bucura văzând-o atât de fericită. Dar de ce trebuia să plătească această bucurie cu suferinţa unei despărţiri? Cu toate acestea încerca un mare respect şi multă admiraţie faţă de viitorul său ginere. Putea oare fiica lui să viseze la un soţ mai bun? Cu o situaţie bună şi o reputaţie bine stabilită, îi va oferi soţiei lui o viaţă plăcută şi fericită.

La rândul lor, cei doi băieţi făcuseră ochii mari pentru a-l privi pe distinsul chirurg, pe care-l supranumiseră în taină, "omul cu scalpelul", înainte de a-l întâlni. De aproape, nu le mai părea atât de temut, nici nu-i mai intimida. Şi, pe de altă parte,

talentului lui nu-i dăduse Lisei posibilitatea de a-şi continua cariera?

În toiul acelei agitaţii, domnul Holt s-a dus să aducă o sticlă de şampanie, pentru a sărbători cum se cuvine evenimentul. Apoi, l-a invitat pe Francis în biroul său, unde s-a închis amândoi o vreme să discute singuri.

Era o seară pe care Virginia şi-a propus să n-o uite niciodată. Şi-ar fi putut ea închipui un asemenea deznodământ cu câteva ore înainte, când, cu inima grea, fără perspectivă şi tristă, tocmai expediase cadourile de Crăciun? În cea mai profundă singurătate îl găsise în faţa uşii pe cel a cărui imagine o obseda, pe cel pe care-l credea atât de departe, singurul care conta pentru ea. Ce şoc nemaipomenit avusese întâlnind acei ochi negri aţintiţi asupra ei.

Nu era departe de miezul nopţii, când Francis şi-a luat la revedere de la noua sa familie. Reţinuse o cameră la hotelul din apropiere şi, bineînţeles, el şi Virginia aveau să se întâlnească chiar a doua zi dimineaţa. Dar amândoi ar fi dorit ca orele care mai rămăseseră să fi trecut deja.

Fata l-a însoţit până la uşă şi acolo au rămas mult timp îmbrăţişaţi, neputând să suporte această nouă despărţire, oricât de scurtă ar fi fost.

El i-a murmurat la ureche:

- Pe mâine, iubita mea! Cât mai devreme! Şi câteva zile nu vei mai fi obligată să mă părăseşti seara.

La lumina slabă de la intrare, Francis a descoperit o licărire de bucurie temătoare în ochii Virginiei. Încă nu-i venea să creadă ce i se întâmplase.

Când, în cele din urmă, au deschis ochii, au constatat că ploaia încetase. Londra dormea sub un cer înstelat.

Virginia a ridicat capul şi a privit aştrii cerului, aducându-şi aminte de grădina mătuşii Héloise şi lacul sub cerul pur al nopţii.

- Scumpa mătuşă Héloise, cât de nerăbdătoare sunt s-o revăd! a şoptit ea pe neaşteptate.

El a mângâiat-o cu afecţiune pe obraji şi i-a spus:

- Vrea să stăm la ea câteva zile, când ne întoarcem. În timp ce vei vedea lăcaşul meu de celibatar pentru a stabili ce schimbări să-i aducem.

- Adevărat? O să locuim la ea la început? Cât de bucuroasă sunt!

În străfundul inimii ştia că fericirea ei va fi completă: mătuşa Héloise şi Francis!... Nu văd de ce aş face modificări la locuinţa ta, a continuat ea. Puţinul pe care l-am văzut

mi-a plăcut mult. Şi dacă îţi place şi ţie cum e, îmi va plăcea şi mie.

- Crezi, draga mea?

El i-a surâs, cu un aer de ironie tandră.

- Mă întreb dacă vei fi mereu de aceeaşi părere cu mine, în zece, douăzeci sau treizeci de ani...

Privirea Virginiei s-a pierdut înspre stelele cerului şi a devenit visătoare.

Zece, douăzeci sau treizeci de ani de fericire pe malul lacului... cu Francis.

SFÂRŞIT

Lisa pleacă împreună cu sora ei Virginia în Elveția pentru o intervenție chirurgicală. "Va putea el să-i redea speranța Lisei" se întreabă Virginia când se întâlnește prima oară cu eminentul chirurg elvețian, Francis Hanson. Nu e el singurul în măsură să o vindece pe sora ei?

Fata l-a însoțit până la ușă și acolo au rămas mult timp îmbrățișați, neputând să suporte această nouă despărțire, oricât de scurtă ar fi fost.
El i-a murmurat la ureche:
- Pe mâine, iubita mea! Cât mai devreme! Și în câteva zile nu vei mai fi obligată să mă părăsești seara.

THE BEST

ISBN 973 - 9169 - 02 - 3

LEI 950